

Dunajska cesta 22, 1000 Ljubljana

T: 01 478 90 00
F: 01 478 90 21
E: gp.mko@gov.si
www.mko.gov.si

Številka: 007-617/2012

Ljubljana, 27. 9. 2013

EVA: 2012-2330-0038

**GENERALNI SEKRETARIAT VLADE
REPUBLIKE SLOVENIJE**

gp.gs@gov.si

ZADEVA: Zakon o spremembah in dopolnitvah Zakona o varstvu okolja (skrajšani postopek) – predlog za obravnavo

1. Predlog sklepov vlade:

Na podlagi drugega odstavka 2. člena Zakona o Vladi Republike Slovenije (Uradni list RS, št. 24/05 – uradno prečiščeno besedilo, 109/08, 38/10 – ZUKN, 8/12, 21/13 in 47/13 – ZDU-1G)) je Vlada Republike Slovenije na ... redni seji dne ... 2012 sprejela naslednji

S K L E P:

Vlada Republike Slovenije je določila besedilo Predloga zakona o spremembah in dopolnitvah Zakona o varstvu okolja (EVA: 2012-2330-0038) ter ga pošlje v obravnavo Državnemu zboru Republike Slovenije po skrajšanem postopku.

Tanja Šarabon
GENERALNA SEKRETARKA

PREJMEJO:

– ministrstva in vladne službe

V VEDNOST:

– Služba Vlade Republike Slovenije za zakonodajo
– Urad Vlade Republike Slovenije za komuniciranje

Priloga sklepa:

– Predlog zakona o spremembah in dopolnitvah Zakona o varstvu okolja z obrazložitvijo

2. a Osebe, odgovorne za strokovno pripravo in usklajenost gradiva:	
<ul style="list-style-type: none"> – Branko Ravnik, v. d. generalnega direktorja Direktorata za okolje, MKO, – Dušan Pichler, sekretar, Direktorat za okolje, MKO. 	
2. b Predstavniki vlade, ki bodo sodelovali pri delu Državnega zbora:	
<ul style="list-style-type: none"> – mag. Dejan Židan, minister, – mag. Andreja Jerina, državna sekretarka, – Branko Ravnik, v. d. generalnega direktorja Direktorata za okolje, MKO, – Dušan Pichler, sekretar, Direktorat za okolje, MKO. 	
3. Gradivo se sme objaviti na svetovnem spletu:	DA
4. a Predlog za obravnavo predloga zakona po nujnem oziroma skrajšanem postopku v Državnem zboru RS z obrazložitvijo razlogov:	
<p>Predlagano je sprejetje zakona po skrajšanem postopku, ker gre za manjše spremembe veljavne zakonodaje, potrebne zaradi prenosa direktiv v slovenski pravni red, katerih rok za prenos je 25. 6. 2011, 31. 12. 2012 oziroma 7. 1. 2013. Sprejem zakona po skrajšanem postopku je predlagan tudi zaradi preprečitve stopnjevanja postopkov, ki jih v zvezi z Republiko Slovenijo vodi Evropska komisija.</p>	
4. b Predlog za skrajšanje poslovniških rokov z obrazložitvijo razlogov:	
5. Kratek povzetek gradiva	
<p>Predlog zakona o spremembah in dopolnitvah Zakona o varstvu okolja, skrajšani postopek, vsebuje nekatere spremembe in dopolnitve veljavnega Zakona o varstvu okolja, ki so potrebne zaradi prenosa nekaterih direktiv EU, zaradi prilagoditve zakona zahtevam Evropske komisije, kot jih ta utemeljuje v predsodnih postopkih in zaradi izboljšanja besedila zakona.</p> <p>S predlaganimi spremembami bo opravljen prenos Direktive 2010/75/EU o industrijskih emisijah in dokončan prenos Direktive 2009/29/ES, ki se nanaša na izboljšanje in razširitev sistema Skupnosti za trgovanje s pravicami do emisije toplogrednih plinov.</p> <p>S predlaganimi spremembam bodo tudi odpravljene kršitve glede prenosa Direktive 2011/92/EU o presoji vplivov nekaterih javnih in zasebnih projektov na okolje, Direktive 2003/35/ES o zagotavljanju udeležbe javnosti pri sprejemanju določenih planov in programov, ki se nanašajo na okolje in dopolnitvah, ki se nanašajo na udeležbo javnosti in dostop do pravice Direktive 85/337/EGS in Direktive 96/61/ES ter Direktive 2009/31/ES o geološkem shranjevanju ogljikovega dioksida.</p> <p>S predlaganimi spremembami bo mogoča hitrejša izvršitev sodbe Sodišča v zadevi C-49/10 z dne 7. oktobra 2010.</p> <p>Predlog zakona vsebuje tudi ustanovitev Sveta za trajnostni razvoj in varstvo okolja kot posvetovalnega telesa ministra, pristojnega za okolje ter nekatere izboljšave pri inšpekcijskem</p>	

nadzoru.

Zaradi navedenih sprememb so ustrezno prilagojeni tudi uvod k predlogu zakona, obrazložitev k posameznim členom in besedilo členov, ki se spreminjajo.

6. Presoja posledic

a)	na javnofinančna sredstva v višini, večji od 40 000 EUR v tekočem in naslednjih treh letih	DA
b)	na usklajenost slovenskega pravnega reda s pravnim redom Evropske unije	DA
c)	administrativne posledice	DA
č)	na gospodarstvo, posebej na mala in srednja podjetja ter konkurenčnost podjetij	DA
d)	na okolje, kar vključuje tudi prostorske in varstvene vidike	NE
e)	na socialno področje	NE
f)	na dokumente razvojnega načrtovanja: <ul style="list-style-type: none"> – na nacionalne dokumente razvojnega načrtovanja – na razvojne politike na ravni programov po strukturi razvojne klasifikacije programskega proračuna – na razvojne dokumente Evropske unije in mednarodnih organizacij 	NE

7. a Predstavitev ocene finančnih posledic, višjih od 40 000 EUR

Predlog zakona povečuje obseg nalog ministrstva, pristojnega za varstvo okolja, zaradi zahtevane prilagoditve veljavnih okoljevarstvenih dovoljenj, zaradi povečanega obsega veljavnih upravnih postopkov kot posledice novih dejavnosti, ki morajo zaradi zahtev evropskega prava pridobiti okoljevarstveno dovoljenje, in zaradi uvedbe postopkov predhodne presoje v postopek presoje vplivov na okolje ter ogotavljanja skladnosti med projektom za pridobitev gradbenega dovoljenja in projektnimi pogoji iz okoljevarstvenega soglasja, izdanega za nameravani poseg, ki je gradnja po predpisih o graditvi objektov.

Zaradi izvajanja dražb emisijskih kuponov je predviden priliv v državni proračun, ki pa je odvisen od količine prodanih kuponov na dražbi in njihove dosežene cene.

I. Ocena finančnih posledic				
	Tekoče leto (t)	t + 1	t + 2	t + 3
Predvideno povečanje (+) ali zmanjšanje (-) prihodkov državnega proračuna	cca 22.000.000 evrov	cca. 22.000.000 evrov	cca. 22.000.000 evrov	cca. 22.000.000 evrov
Predvideno povečanje (+) ali zmanjšanje (-) prihodkov občinskih proračunov	0	0		
Predvideno povečanje (+) ali zmanjšanje (-) odhodkov državnega proračuna	0			
Predvideno povečanje (+) ali zmanjšanje (-) odhodkov občinskih proračunov	0	0	0	0
Predvideno povečanje (+) ali zmanjšanje (-) obveznosti za druga javnofinančna sredstva	0	0	0	0
II. Pravice porabe za izvedbo predlaganih rešitev so zagotovljene po naslednjih proračunskih postavkah (PP) s predvidenimi zneski:				
Šifra PP	Ime proračunske postavke	Ime proračunskega uporabnika	Znesek za tekoče leto (t)	Znesek za t + 1
SKUPAJ:				
Manjkajoče pravice porabe se bodo zagotovile s prerazporeditvijo iz naslednjih PP:				
Šifra PP	Ime proračunske postavke	Ime proračunskega uporabnika	Znesek za tekoče leto (t)	Znesek za t + 1
SKUPAJ:				
Načrtovana nadomestitev zmanjšanih prihodkov oz. povečanih odhodkov proračuna:				
Novi prihodki			Znesek za tekoče leto (t)	Znesek za t + 1
SKUPAJ:				0

OBRAZLOŽITEV

Gradivo vpliva na priliv v državni proračun.

7. b Predstavitev ocene finančnih posledic, nižjih od 40 000 EUR

/

8. Predstavitev sodelovanja javnosti

Gradivo je bilo predhodno objavljeno na spletni strani predlagatelja

DA

Datum objave: 19. 12. 2012

V razpravo so bili vključeni:

splošna javnost in občine

Mnenja, predloge, pripombe so dali:

Skupnost občin Slovenije, Občina Krško, Občina Črnomelj, Mestna občina Ljubljana, Društvo mestnih, občinskih in medobčinskih inšpektorjev in nadzornikov Slovenije, Gospodarska zbornica Slovenije, Obrtno-podjetniška zbornica Slovenije, Salonit Anhovo, Marbo, d. o. o. Bled, Steklarna Hrastnik, Plan B, Ekologi brez meja, Proteus, Okoljsko gibanje Bela krajina, EKO KROG, društvo za naravovarstvo in okoljevarstvo, in Zavod Center za informiranje, sodelovanje in razvoj nevladnih organizacij.

Glede roka za javno obravnavo predloga zakona:

Skupnost občin Slovenije.

Glede vsebine predloga zakona:

Skupnost občin Slovenije, Občina Krško, Občina Črnomelj, Mestna občina Ljubljana, Društvo mestnih, občinskih in medobčinskih inšpektorjev in nadzornikov Slovenije, Gospodarska zbornica Slovenije, Obrtno-podjetniška zbornica Slovenije, Salonit Anhovo, Marbo, d. o. o. Bled, Steklarna Hrastnik, Plan B, Ekologi brez meja, Proteus, Okoljsko gibanje Bela krajina, EKO KROG, društvo za naravovarstvo in okoljevarstvo, in Zavod Center za informiranje, sodelovanje in razvoj nevladnih organizacij.

Bistvena odprta vprašanja:

9. Predstavitev medresorskega usklajevanja

Gradivo je bilo v medresorsko usklajevanje poslano:		
– ministrstvom, – Službi Vlade RS za zakonodajo.		
Datum pošiljanja: 23. 9. 2013		
Gradivo je usklajeno:	v celoti / pretežni meri / delno	
	Ni bistvenih odprtih vprašanj.	
MK, MzIP, MNZ , MO, MZ , MIZŠ in SVZ. Prejeli smo pripombe MP, bomo pripravili odgovor.	Priložiti mnenja organov, s katerimi gradivo ni usklajeno:	
10. Gradivo je lektorirano		
	DA	
11. Zahteva predlagatelja za		
a)	obravnavo neusklajenega gradiva	NE
b)	za nujnost obravnave	DA
c)	obravnavo gradiva brez sodelovanja javnosti	NE
12. Pri pripravi gradiva so bile upoštevane zahteve iz Resolucije o normativni dejavnosti		DA
13. Gradivo je uvrščeno v delovni program vlade		DA
14. Gradivo je pripravljeno na podlagi sklepa vlade št. ... z dne ...		
mag. Dejan Židan		
MINISTER		

Priloga:

- Predlog zakona o spremembah in dopolnitvah Zakona o varstvu okolja z obrazložitvijo

PRILOGA II PREDLOG

EVA 2012-2330-0038

ZAKON O SPREMEMBAH IN DOPOLNITVAH ZAKONA O VARSTVU OKOLJA

I. UVOD

1. OCENA STANJA IN RAZLOGI ZA SPREJEM ZAKONA

1.1. Ocena stanja

Zakon o varstvu okolja (Uradni list RS, št. 41/04; ZVO-1) je začel veljati 7. maja 2004. V nadaljevanju je bil večkrat spremenjen in dopolnjen, in sicer z Zakonom o spremembah in dopolnitvah Zakona o varstvu okolja – ZVO-1A (Uradni list RS št. 20/06 z dne 24. 2. 2006), Zakonom o spremembah in dopolnitvah Zakona o varstvu okolja – ZVO-1B (Uradni list RS št. 70/08 z dne 11. 7. 2008), Zakonom o spremembah in dopolnitvah Zakona o varstvu okolja – ZVO-1C (Uradni list RS št. 108/09 z dne 28. 12. 2009), Zakonom o spremembah in dopolnitvah Zakona o varstvu okolja – ZVO-1D (Uradni list RS, št. 48/2012) in nazadnje z Zakonom o spremembah in dopolnitvah Zakona o varstvu okolja – ZVO-1E (Uradni list RS, št. 57/2012). V nadaljevanju ZVO-1 z vsemi spremembami poimenujemo Zakon o varstvu okolja, kadar imamo v mislih zakon kot celoto.

Spremembe in dopolnitve Zakona o varstvu okolja, sprejete z ZVO-1A, ZVO-1B in ZVO-1C, so bile potrebne predvsem zaradi prenosa nekaterih direktiv v slovenski pravni red, ki so bile sprejete po vključitvi Republike Slovenije v Evropsko unijo (v nadaljnjem besedilu: EU). Spremembe in dopolnitve Zakona o varstvu okolja, sprejete z ZVO-1D in ZVO-1E, pa ne vsebujejo določb, ki bi se nanašale na prenos prava EU.

Od leta 2009 so bile sprejete nekatere nove direktive, ki zahtevajo prenos v pravni red Republike Slovenije, kar je glavni razlog za sprejetje predlaganega zakona. Drugi razlog pa je odprava kršitev pravnega reda Evropske unije, ki jih Republiki Sloveniji očita Evropska komisija oziroma Sodišče. Tretji razlog za sprejetje predlaganega zakona je izboljšanje besedila veljavnega zakona, predvsem zaradi njegovega učinkovitejšega izvajanja.

1.2. Prenos direktiv Evropske unije.

1.2.1. Naprave, ki lahko povzročijo onesnaževanje okolja večjega obsega

Direktiva Sveta 96/61/ES z dne 24. septembra 1996 o celovitem preprečevanju in nadzorovanju onesnaževanja okolja (UL L št. 257 z dne 10. 10. 1996, str. 26; v nadaljevanju Direktiva 96/61/ES) ureja zahteve, povezane z obratovanjem naprav, ki lahko povzročajo onesnaževanje okolja večjega obsega, t. i. naprav IPPC. Ta direktiva je bila v slovenski pravni red prenesena z ZVO-1 (in ustreznimi izvršilnimi predpisi, izdanimi na njegovi podlagi). Ustrezne določbe so v posebnem pododdelku 2.1 z naslovom Okoljevarstveno dovoljenje za obratovanje naprave, ki lahko povzroča onesnaževanje večjega obsega, in sicer v členih od 68 do 81. Direktiva 96/61/ES je bila sicer leta 2008 objavljena v kodificirani različici kot Direktiva 2008/1/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 15. januarja 2008 o celovitem preprečevanju in nadzorovanju onesnaževanja (UL L št. 24 z dne 29. 1. 2008, str. 8). Leta 2010 je bila sprejeta

Direktiva 2010/75/EU Evropskega parlamenta in Sveta z dne 24. novembra 2010 o industrijskih emisijah (celovito preprečevanje in nadzorovanje onesnaževanja okolja (prenovitev)) (UL L št. 334 z dne 17.12. 2010, str. 17; v nadaljnjem besedilu: Direktiva 2010/75/EU), ki je v skladu z določbo drugega odstavka 81. člena navedene direktive razveljavila Direktivo 2008/1/ES z učinkom od 1. januarja 2014.

Direktiva 2010/75/EU torej ni povsem nova, ampak gre za prenovljeno Direktivo 2008/1/S, vanjo pa so zaradi načela izboljšanja zakonodaje vključene tudi delno spremenjene zahteve nekaterih drugih, že veljavnih direktiv, in sicer:

1. Direktive Sveta 78/176/EGS z dne 20. februarja 1978 o odpadkih iz industrije titanovega dioksida (UL L št. 54 z dne 25. 2. 1978, str. 19),
2. Direktive Sveta 82/883/EGS z dne 3. decembra 1982 o postopkih za nadzor in spremljanje stanja prvin okolja, ki prihajajo v stik z odpadki iz industrije titanovega dioksida (UL L št. 378 z dne 31. 12. 1982, str. 1),
3. Direktive Sveta 92/112/EGS z dne 15. decembra 1992 o postopkih usklajevanja programov za zmanjševanje in končno odpravo onesnaževanja z odpadki iz industrije titanovega dioksida (UL L št. 409 z dne 31. 12. 1992, str. 11),
4. Direktive Sveta 1999/13/ES z dne 11. marca 1999 o omejevanju emisij hlapnih organskih spojin zaradi uporabe organskih topil v nekaterih dejavnostih in obratih (UL L št. 85 z dne 29. 3. 1999, str. 1),
5. Direktive 2000/76/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 4. decembra 2000 o sežiganju odpadkov (UL L št. 332 z dne 28. 12. 2000, str. 91) in
6. Direktive 2001/80/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 23. oktobra 2001 o omejevanju emisij nekaterih onesnaževal v zrak iz velikih kurilnih naprav (UL L št. 309 z dne 27. 11. 2001, str. 1).

Zgoraj navedene direktive se v skladu z določbo prvega odstavka 81. člena Direktive 2010/75/EU razveljavijo z učinkom od 7. januarja 2014. Tudi te direktive so bile v slovenski pravni red že prenesene z ZVO-1 in ustreznimi izvršilnimi predpisi, izdanimi na njegovi podlagi.

Rok za prenos Direktive 2010/75/EU v pravni red držav članic je 7. januar 2013.

Kot smo že navedli, je Direktiva 2010/75/EU prenovljena Direktiva 96/61/ES oziroma Direktiva 2008/1/ES, vanjo pa so vključene tudi spremembe zgoraj navedenih veljavnih direktiv. Zato je večina zahtev Direktive 2010/75 v slovenski pravni red že prenesena. Vendar pa ta direktiva vsebuje tudi nekatere nove oziroma spremenjene zahteve, zaradi katerih je treba spremeniti tudi nekatere veljavne rešitve v Zakonu o varstvu okolja.

1.2.2. Sistem trgovanja s pravicami do emisije toplogrednih plinov v Skupnosti

Sistem trgovanja s pravicami do emisije toplogrednih plinov v Skupnosti urejajo Direktiva 2003/87/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 13. oktobra o vzpostavitvi sheme za trgovanje s pravicami za izpuščanje toplogrednih plinov v Skupnosti in dopolnitvi Direktive 96/61/ES (UL L št. 275 z dne 25. 10. 2003, str. 32), Direktiva 2004/101/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 27. oktobra 2004 o dopolnitvi Direktive 2003/87/ES o vzpostavitvi sheme za trgovanje s pravicami za izpuščanje toplogrednih plinov v Skupnosti, upoštevajoč projektne mehanizme Kjotskega protokola (UL L št. 338 z dne 13. 11. 2004, str. 18), Direktiva 2008/101/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 19. novembra 2008 o spremembi Direktive 2003/87/ES zaradi vključitve letalskih dejavnosti v sistem za trgovanje s pravicami do emisije toplogrednih plinov v Skupnosti (UL L št. 8 z dne 13. 1. 2009, str. 3) in Direktiva 2009/29/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 23. aprila 2009 o spremembi Direktive 2003/87/ES z

namenom izboljšanja in razširitve sistema Skupnosti za trgovanje s pravicami do emisije toplogrednih plinov (UL L št. 140 z dne 5. 6. 2009, str. 63).

Direktive 2003/87/ES, 2004/101/ES in 2008/101/ES so bile v slovenski pravni red prenesene z ZVO-1, ZVO-1A in ZVO-1B ter z nekaterimi na njihovi podlagi izdanimi izvršilnimi predpisi. Direktiva 2009/29/ES pa je bila v slovenski pravni red prenesena z ZVO-1C, vendar ne v celoti. Razlog za le delni prenos je v naravi njenih zahtev, saj vzpostavlja sistem trgovanja s pravicami do emisije toplogrednih plinov v Skupnosti po letu 2013, pri čemer pa sistem, vzpostavljen s prejšnjimi direktivami, ostane v veljavi do konca leta 2012. Zato so bile v ZVO-1C vključene le tiste zahteve direktive, za katere je bil rok za prenos določen v sami direktivi (31. 12. 2009), in nekatere druge, nujno potrebne za izvajanje le-teh.

Rok za prenos drugih zahtev Direktive 2009/29/ES je 31. december 2012, njihov prenos pa zahteva ustrezne spremembe veljavnega Zakona o varstvu okolja.

Prav tako so bile po uveljavitvi ZVO-1C na ravni EU sprejeti in uveljavljeni nekateri predpisi, ki urejajo nekatera vprašanja trgovanja s pravicami do emisije toplogrednih plinov v Skupnosti, ki so bila do uveljavitve Direktive 2009/29/ES prepuščena državam članicam, te pa so jih urejale samostojno.

Tako je Uredba Komisije (EU) št. 389/2013 z dne 2. maja 2013 o določitvi registra Unije v skladu z Direktivo 2003/87/ES Evropskega parlamenta in Sveta ter odločbama št. 280/2004/ES in št. 406/2009/ES Evropskega parlamenta in Sveta ter o razveljavitvi uredb Komisije (EU) št. 920/2010 in št. 1193/2011 (UL L št. 122 z dne 3. 5. 2013, str. 1; v nadaljnjem besedilu: Uredba 389/2013/EU; v nadaljnjem besedilu: Uredba 389/2013) za trgovanje s pravicami do emisije toplogrednih plinov vzpostavila register Unije. Do uveljavitve te uredbe so države članice same vzpostavile in upravljale registre pravic do emisije, sicer v okviru in na podlagi posebnega predpisa EU o delovanju registrov. Tako je imela tudi Republika Slovenija svoj register emisijskih kuponov, ki ga je upravljala Agencija Republike Slovenija za okolje. Pravna podlaga za njegovo vzpostavitev je 132. člen veljavnega Zakona o varstvu okolja, ki pa ga je treba zaradi uveljavitve navedene uredbe spremeniti.

Sklep 278/2011/EU Komisije z dne 27. aprila 2011 o določitvi prehodnih pravil za usklajeno brezplačno dodelitev pravic do emisije na ravni Unije v skladu s členom 10a Direktive 2003/87/ES Evropskega parlamenta in Sveta (UL L št. 130 z dne 17. 5. 2011, str. 1), zadnjič spremenjenim s Sklepom Komisije z dne 17. avgusta 2012 o spremembi sklepov 2010/2/EU in 2011/278/EU v zvezi s sektorji in deli sektorjev, ki veljajo za izpostavljene visokemu tveganju premestitve emisij CO₂ (UL L št. 241 z dne 7. 9. 2012, str. 52; nadaljnjem besedilu: Sklep 278/2011) vsebuje način izračunavanja pravic do emisije toplogrednih plinov, do katerih so od leta 2013 do 2020 upravičeni nekateri upravljavci naprav brez obveznosti plačila. Od leta 2005 do 2012 je morala država članica pripraviti državni načrt brezplačne razdelitve emisijskih kuponov, Evropska komisija pa je morala vsak tak načrt odobriti, da je postal pravno veljaven. Metodologija za izračunavanje brezplačnih količin emisijskih kuponov, do katerih so bili upravičeni posamezni upravljavci naprav, ni bila določena, države članice in Komisija pa so pri tem uporabljale splošne usmeritve iz Direktive 2003/87/ES. Navedeni sklep vsebuje tudi nekatere druge rešitve, ki so bile do njene uveljavitve prepuščene državam članicam, npr. prenehanje delovanja naprave, zaprtje, povečanje zmogljivosti njenega delovanja, delno prenehanje delovanja ipd., in s tem povezana pravila prilagajanja brezplačne dodelitve emisijskih kuponov. Način razdelitve glede na državni načrt razdelitve emisijskih kuponov je urejen v 126. členu veljavnega zakona, vprašanja, povezana s prenehanjem delovanja naprave, pa v 121. členu veljavnega zakona. Zaradi navedene odločbe je treba spremeniti tudi te člene in urediti nekatera druga vprašanja, potrebna zaradi izvajanja odločbe.

Uredbo Komisije (EU) št. 600/2012 z dne 21. junija 2012 o preverjanju poročil o emisijah toplogrednih plinov in poročil o tonskih kilometrih ter o akreditaciji preveriteljev v skladu z Direktivo 2003/87/ES Evropskega parlamenta in Sveta (UL L št. 181 z dne 12. 7. 2012, str. 1; v nadaljnjem besedilu: Uredba 600/2012) ureja enoten način preverjanja poročil o emisijah toplogrednih plinov in sistem pooblaščenja preveriteljev. Sistem preverjanja in preveriteljev je bil do uveljavitve uredbe v celoti prepuščen državi članici, saj direktiva vsebuje le nekaj zelo splošnih zahtev glede preverjanja in preveriteljev. Navedena uredba pa uveljavlja enoten sistem preverjanja poročil in enoten sistem pooblaščenja preveriteljev, ki ga izvajajo nacionalni akreditacijski organi, vzpostavljen pa je tudi sistem vzajemnega priznavanja preveriteljev. Problematika preverjanja poročil in preveriteljev je urejena v členih od 134 do 134 e veljavnega zakona in na njegovi podlagi izdanih izvršilnih predpisih, ki jih je zaradi tega treba spremeniti.

Uredba Komisije (EU) št. 1031/2010 z dne 12. novembra 2010 o časovnem načrtu, upravljanju in drugih vidikih dražbe pravic do emisije toplogrednih plinov na podlagi Direktive 2003/87/ES Evropskega parlamenta in Sveta o vzpostavitvi sistema za trgovanje s pravicami do emisije toplogrednih plinov v Skupnosti (UL L št. 302, z dne 18. 11. 2010, str. 1), zadnjič spremenjeno z Uredbo Komisije (EU) št. 1042/2012 z dne 7. novembra 2012 o spremembi Uredbe (EU) 1031/2010 v zvezi z navedbo dražbenega sistema, ki ga imenuje Združeno kraljestvo (UL L št. 310, 9. 11. 2012, str. 19; v nadaljnjem besedilu: Uredba 1031/2010) v celoti ureja sistem in institucije, ki se nanašajo na dražbo pravic do emisije toplogrednih plinov od leta 2013. Do uveljavitve tega predpisa je veljalo, da države članice samostojno organizirajo in izvedejo dražbo emisijskih kuponov, če so se zanjo odločile, saj je bila prodaja emisijskih kuponov na dražbi od leta 2005 do 2012 prepuščena državam članicam le kot možnost. Z uveljavitvijo Direktive 2009/29/EU pa je postala prodaja na dražbi pravilo, podrobnosti pa so urejene v navedeni uredbi. Z uveljavitvijo slednje je državam članicam omogočeno, da ustanovijo in organizirajo svoj dražbeni sistem ali pa na podlagi skupnega javnega naročila izberejo skupni dražbeni sistem. Za to možnost se je skupaj s 24 državami članicami odločila tudi Republika Slovenija. Navedena uredba ureja tudi vsa druga vprašanja, ki se nanašajo na dražbo pravic do emisije (način izvedbe dražb, finančni produkti, ki se prodajajo na dražbi, dražbeni sistemi, nadzornik dražbe, dražitelj države članice itd.). Vprašanje dražbe je urejeno v 126. c členu veljavnega zakona in ga je treba zaradi navedene uredbe spremeniti.

Zaradi zgoraj navedenih predpisov EU, ki veljajo neposredno, je treba spremeniti, dopolniti ali opustiti nekatere rešitve, ki jih v zvezi s temi vprašanji rešuje veljavni zakon. Prav tako je treba zaradi prilagoditve domačih predpisov spremeniti ali celo razveljaviti nekatere izvršilne predpise, ki podrobneje urejajo navedena vprašanja.

1.3. Odprava kršitev pravnega reda Evropske unije

Evropska komisija (v nadaljnjem besedilu: Komisija) je od uveljavitve ZVO-1C zoper Republiko Slovenijo zaradi kršitev pravnega reda Evropske unije sprožila nekaj postopkov, ki se nanašajo na prenos nekaterih zahtev iz direktiv, ki sta bili v slovenski pravni red preneseni že z ZVO-1. To sta:

– Direktiva Sveta 85/337/EGS z dne 27. junija 1985 o oceni vplivov določenih javnih in zasebnih projektov na okolje, dopolnjena z Direktivo Sveta 97/11/EGS z dne 3. marca 1997 o dopolnitvi Direktive 85/337/EGS z dne 27. junija 1985 o oceni vplivov določenih javnih in zasebnih projektov na okolje (UL L št. 175 z dne 5.7.1985, stran 40), ki je bila nazadnje kodificirana z Direktivo 2011/92/EU Evropskega parlamenta in Sveta z dne 13. decembra 2011 o presoji vplivov nekaterih javnih in zasebnih projektov na okolje (UL L št. 26 z dne 28. 1. 2011, stran 1; v nadaljnjem besedilu: Direktiva 2011/92/EU), in

– Direktiva 2003/35/EGS Evropskega parlamenta in Sveta z dne 26. maja 2003 o zagotavljanju udeležbe javnosti pri sprejemanju določenih planov in programov, ki se nanašajo na okolje, in dopolnitvah, ki se nanašajo na udeležbo javnosti in dostop do pravice Direktive 85/337/EGS in 96/61/ES (UL L št. 156 z dne 25. 6. 2003, stran 17; v nadaljnjem besedilu: Direktiva 2003/35).

Komisija je zoper Republiko sprožila tudi postopek zaradi neprenosa Direktive 2009/31/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 23. aprila 2009 o geološkem shranjevanju ogljikovega dioksida in spremembi Direktive Sveta 85/337/EGS, direktiv 2000/60/ES, 2001/80/ES, 2004/35/ES, 2006/12/ES, 2008/1/ES Evropskega parlamenta in Sveta ter Uredbe (ES) št. 1013/2006 (UL L 140 z dne 5. 6. 2009, str. 114; v nadaljnjem besedilu: Direktiva 2009/31/ES).

1.3.1. Direktiva 2011/92/EU

Direktiva 2011/92/EU vsebuje zahteve, povezane z obveznostjo presoje vplivov na okolje pri nekaterih javnih in zasebnih posegih v okolje. Za posege v okolje, kot so opredeljeni v prilogah I in II navedene direktive, mora biti pred njihovo odobritvijo izvedena presoja vplivov na okolje. Priloga I vsebuje vrste posegov, za katere je treba to presojo izvesti vedno. Priloga II pa vsebuje vrste posegov, za katere država članica s preverjanjem za vsak primer posebej ali s predpisanimi pragovi in merili odloči, ali se bo za poseg izvedla presoja vplivov na okolje ali ne; države članice se lahko odločijo tudi za uporabo obeh postopkov. Direktiva 2011/92/EU zahteva, da se ne glede na to, za kateri način se odloči država članica glede posegov iz priloge II, pri odločanju upoštevajo izbirna merila iz priloge III direktive.

Direktiva 2011/92/EU je prenesena v slovenski pravni red v posebnem podpoglavju ZVO-1 z naslovom Presoja vplivov na okolje in okoljevarstveno soglasje (v členih od 50 do 65) in z Uredbo o posegih v okolje, za katere je treba izvesti presojo vplivov na okolje (Uradni list RS, št. 78/06, in drugi). Tako ZVO-1 ureja zlasti postopek presoje vplivov na okolje, v navedeni uredbi pa so določeni posegi, za katere je ta presoja vedno obvezna; priloga 1 uredbe je enaka prilogi I direktive, v prilogi 2 uredbe pa so posegi iz priloge II direktive, ki so jim določeni pragovi zlasti glede na njihovo velikost ali obseg in delno njihovo umestitev na varovana oziroma zavarovana območja ob upoštevanju meril iz priloge 3 uredbe, ki v slovenski pravni red prenaša prilogo III direktive.

Taka ureditev se zdi Komisiji sporna in je zato na lastno pobudo začela preiskavo EU Pilot ref. št. 2617/11. V nadaljevanju se je 1. oktobra 2012 odločila, da Sloveniji pošlje uradni opomin (ref. SG-Greffe (2912)D/15447) in končno 21. 6. 2013 še obrazloženo mnenje (ref. SG-Greffe(2013)D/9570) zaradi kršitve Direktive 2011/92/EU Evropskega parlamenta in Sveta z dne 13. decembra 2011 o presoji vplivov nekaterih javnih in zasebnih projektov na okolje v povezavi z njenim prenosom v pravni red Republike Slovenije (kršitev 2012/2162).

Komisija v pisnem opominu in obrazloženem mnenju ugotavlja nepravilen prenos drugega in tretjega odstavka 4. člena Direktive 2011/92/EU v povezavi s prilogo III direktive zaradi pomanjkljive uporabe vseh izbirnih meril iz priloge III direktive v nacionalnem sistemu, sprejetem za presojo projektov iz priloge II direktive, in zaradi velikosti nekaterih pragov v prilogi II zgoraj omenjene uredbe. Nepravilen prenos četrtega odstavka 4. člena Direktive 2011/92/EU ugotavlja zaradi odsotnosti izpodbojne odločbe o predhodni presoji in zaradi nepravilne uporabe pragov za nekatere vrste projektov iz priloge II direktive.

V uradnem opominu in obrazloženem mnenju Komisija ugotavlja še, da slovenska ureditev z enostavnimi absolutnimi pragovi, kot so določeni v Uredbi o posegih v okolje, za katere je treba izvesti presojo vplivov na okolje, ne zadošča za prenos Direktive 2011/92/EU, saj tretji odstavek

4. člena slednje določa, da se pri odločanju, ali je treba izvesti presojo vplivov na okolje, uporabljajo ustrezna merila iz priloge III direktive za vse projekte iz priloge II direktive, pri čemer navaja tudi ustrezno sodno prakso. Komisija meni, da je Republika Slovenija s tem presešla svojo diskrecijsko pravico, in predlaga, da svoj sistem spremeni, tako da bo večja pozornost namenjena ustrezni fazi preverjanja (predhodni presoji; angl. *screening*). S tem postopkom bi bilo treba tudi za posege, za katere je sicer določen prag, izvesti predhodno vrednotenje potrebnosti same presoje, kadar poseg samega praga sicer ne dosega.

V uradnem opominu in obrazloženem mnenju Komisija tudi ugotavlja, da je ureditev, ki omogoča t. i. tiho soglasje v 61. a členu ZVO-1 in nekaterih členih Zakona o graditvi objektov, neskladna z zahtevami Direktive 2011/92/ES. Po določbi tretjega odstavka 61. a člena ZVO-1 lahko nosilec nameravane spremembe posega, za katerega je že pridobil okoljevarstveno soglasje, a ga še ni začel izvajati, oziroma še pred pridobitvijo gradbenega dovoljenja, če je to zahtevano, začne poseg ali nadaljuje postopek pridobivanja dovoljenja, če v 30 dneh od prijave nameravane spremembe ne dobi obvestila pristojnega organa, da je treba izvesti presojo vplivov na okolje in spremeniti okoljevarstveno soglasje.

Vlada Republike Slovenije je 28. 11. 2012 sprejela Odgovor Republike Slovenije v predhodnem postopku na uradni opomin in ga poslala Komisiji. V tem odgovoru se je zavezala, da bo spremenila ureditev glede presoje vplivov na okolje z uvedbo t. i. postopka predhodne presoje. Uvedba takega postopka pa zahteva spremembo veljavnega Zakona o varstvu okolja, in sicer v delu, ki ureja presojo vplivov na okolje in izdajo okoljevarstvenega soglasja. Prav tako je v odgovoru navedla, da bo preučila ureditev, po kateri se šteje, da je soglasje dano, kolikor ni bila v roku izdana odločba o okoljevarstvenem soglasju, in jo uskladila z zahtevami direktive.

Komisija v uradnem opominu in obrazloženem mnenju ugotavlja tudi, da pojem soglasja za izvedbo projekta iz Direktive 2011/92/ES, ki je v Zakonu o varstvu okolja opredeljeno kot okoljevarstveno soglasje, ni ustrezno prenesen in bi moral vključevati tudi gradbeno dovoljenje. Republika Slovenija je v odgovoru na to stališče Komisije navedla, da bo spremenila svojo ureditev s spremembo Zakona o varstvu okolja. Tudi ta sprememba je vključena v predlagani zakon.

1.3.2. Direktiva 2003/35/ES

Direktiva 2003/35/ES vsebuje zahteve glede na zagotavljanje udeležbe javnosti pri sprejemanju nekaterih planov in programov, ki se nanašajo na okolje, ter na udeležbo javnosti in dostop do pravice udeležbe v postopkih, določenih v direktivah 85/337/EGS in 96/61/ES. Te zahteve so bile v slovenski pravni red prenesene z Zakonom o varstvu okolja in na njegovi podlagi izdanim izvršilnim predpisom. Tako so v Zakonu o varstvu okolja nekatere zahteve, ki se nanašajo na pravico javnosti v postopkih izdaje okoljevarstvenega soglasja in izdaje okoljevarstvenega dovoljenja za naprave, ki lahko povzročijo onesnaževanje okolja večjega obsega. V zakonu so določeni tudi pogoji, ki jih morajo izpolnjevati nevladne organizacije, da pridobijo status nevladne organizacije, ki deluje v javnem interesu, in tako položaj stranke v zgoraj navedenih postopkih.

Veljavna ureditev se zdi Komisiji sporna in je zato proti Republiki Sloveniji uvedla postopek ugotavljanja kršitev evropskega prava, tako da je poslala uradni opomin zaradi neizpolnitve obveznosti iz 3. in 4. člena Direktive 2003/35/ES (kršitev št. 2011/2216) z dne 28. 2. 2012. Komisija v tem postopku ugotavlja, da so nekatere izmed določb 152. člena ZVO-1, ki določa pogoje za pridobitev statusa nevladne organizacije, delujoče v javnem interesu, preveč omejevalne glede na cilj Direktive 85/337/EGS, ki med drugim omogoča širok dostop

zaniteresirane javnosti do postopkov odločanja v zvezi z okoljem. Ta ugotovitev se nanaša predvsem na zahtevo iz 4. točke prvega odstavka 152. člena veljavnega zakona, po kateri je zahtevano petletno obdobje, v katerem mora nevladna organizacija tvorno delovati na okoljevarstvenem področju. Komisija meni, da je to obdobje predolgo in da večina držav članic nima takih pretiranih omejitev. Ugotavlja tudi neupravičen in škodljiv pogoj za nevladne organizacije glede na cilj Direktive 85/337/EGS, kot je določen v 5. točki prvega odstavka 152. člena veljavnega zakona, in sicer da morajo delovati v celotni državi. Komisija še meni, da taka ureditev ni v skladu s cilji Aarhuške konvencije, kot je določba o širšem dostopu do sodišč, da se zagotovi aktivno legitimacijo nevladnih organizacij v postopkih, vezanih za sprejemanje odločitev brez pretiranih omejitev.

Vlada Republike Slovenije je 18. 4. 2012 sprejela odgovor Republike Slovenije na uradni opomin in ga poslala Komisiji. V navedenem odgovoru se je zavezala, da bo spremenila sporne razloge, nanašajoče se na pridobitev statusa nevladne organizacije, ki deluje v javnem interesu. Te spremembe so vključene v pradelgani zakon.

1.3.3. Direktiva 2009/31/ES

Direktiva 2009/31/ES vsebuje zahteve, ki se nanašajo na zajemanje, stiskanje, transport in varno geološko shranjevanje ogljikovega dioksida. Rok za prenos in implementacijo Direktive 2009/31/ES je bil 25. junij 2011. Ker Republika Slovenija do tega datuma direktive ni prenesla v celoti in je v celoti tudi ne izvaja, je Komisija zoper Republiko Slovenijo sprožila postopek ugotavljanja kršitve evropskega prava zaradi nepravočasnega prenosa in sicer v pisnem opominu št.

Republika Slovenija je do zdaj v svoj pravni red prenesla večino zahtev Direktive 2009/31/ES, razen 2. poglavja, ki vsebuje zahteve, povezane z izbiro omočja shranjevanja in dovoljenja za raziskovanje ogljikovega dioksida. Prenos tega dela direktive v slovenski pravni red je bil predviden s spremembo Zakona o rudarstvu. Vlada Republike Slovenije je na 53. seji dne 7. 3. 2013 določila besedilo Predloga zakona o spremembah in dopolnitvah Zakona o rudarstvu in ga poslala v Državni zbor Republike Slovenije v obravnavo in sprejem. Predlagani zakon je vseboval tudi določbo, ki se nanaša na prenos navedenega dela Direktive 2009/31/ES in sicer je bilo v novem 3.a členu določeno, da je na celotnem območju Republike Slovenije prepovedano geološko shranjevanje ogljikovega dioksida.

Državni zbor Republike Slovenije je na 15. seji dne 20. 6. 2013 z zvezi s predlogom zakona sprejel sklep, da Predlog zakona o spremembah in dopolnitvah Zakona o rudarstvu (Zrud-1C), druga obravnava, EPA 1046-VI ni primeren za nadaljno obravnavo. Zaradi preprečitve nadaljevanja postopka Komisije proti Republikli Sloveniji se je predlagatelj odločil, da bo prenos tega dela direktive v slovenski pravni red vključen v predlagani zakon.

1.3.4. Sodba Sodišča z dne 7. oktobra 2010 v zadevi C-49/10 *Komisija proti Republikli Sloveniji*

Sodišče je 7. oktobra 2010 v zadevi C-49/10 *Komisija proti Republikli Sloveniji* razsodilo: »Republika Slovenija s tem, ker v predpisanem roku ni sprejela vseh potrebnih ukrepov za izdajo dovoljenj za industrijske obrate po členu 5(1) Direktive 2008/1/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 15. januarja o celovitem preprečevanju in nadzoru onesaževanja, ni izpolnila obveznosti iz te direktive.« V skladu s prvim odstavkom 260. člena Pogodbe o delovanju Evropske unije mora država, če Sodišče ugotovi, da ni izpolnila neke obveznosti iz navedene pogodbe, sprejeti ukrepe, potrebne za izvršitev sodbe. Komisija je v

dopisu z dne 25. oktobra 2010 Vlado Republike Slovenije zaprosila, naj navede ukrepe, ki jih je sprejela za izvršitev navedene sodbe Sodišča. Vlada RS je v odgovoru z dne 6. decembra 2010 navedla, da je do tega datuma na podlagi 68. in 172. člena Zakona o varstvu okolja izdala 150 dovoljenj za obstoječe naprave, ki lahko povzročajo onesnaževanje večjega obsega. Druga dovoljenja naj bi bila izdana med aprilom in septembrom 2011, ko bo sprejeta ustrezna zakonodaja glede ravnanja z odpadki. Republika Slovenija se je zavezala tudi k poročanju o napredku pri izdajanju preostalih dovoljenj in je 19. marca 2012 sporočila Komisiji, da so v Republiki Sloveniji vse obstoječe naprave dobile ustrezna dovoljenja.

Komisija je 17. februarja 2012 poslala slovenskim organom dopis, s katerim je želela izvedeti o statusu cementarne Lafarge Cement, d. o. o., saj naj bi ta po njenih informacijah še vedno delovala brez veljavnega dovoljenja. Republika Slovenija je z dopisom z dne 26. julija 2012 potrdila te informacije in pojasnila, da ta naprava deluje brez dovoljenja na podlagi tretjega odstavka 172. člena Zakona o varstvu okolja, ki obstoječim napravam omogoča delovanje tudi po 31. oktobru 2007, če so razlogi za neizpolnitev obveznosti upravljavca obstoječe naprave na strani ministrstva.

V nadaljevanju je Komisija Republiki Sloveniji 25. 10. 2012 poslala pisni opomin – kršitev št. 2008/2074, češ da Republika Slovenija ni izpolnila svojih obveznosti glede izdaje veljavnega dovoljenja s skladu s prvim odstavkom 5. člena Direktive za obstoječo napravo Lafarge Cement in tako tudi ne obveznosti v skladu z enajstim odstavkom 260. člena Pogodbe o delovanju Evropske unije, saj ta naprava še vedno deluje brez veljavnega dovoljenja. V pisnem opominu Komisija tudi pojasnjuje, da lahko v skladu z drugim odstavkom 260. člena Pogodbe o delovanju Evropske unije vloži tožbo pred sodiščem, in opozarja Republiko Slovenijo na denarne kazni, ki jih lahko sodišče v skladu z drugim odstavkom 260. člena te pogodbe naloži državi članici, ki ni izvršila njegove sodbe.

Republika Slovenija je na pisni opomin odgovorila z dopisom št. 54204-39/2012/5 z dne 20. 12. 2012, v katerem pojasnjuje tudi vprašanje delovanja obstoječih naprav po 30. 10. 2007 brez veljavnih okoljevarstvenih dovoljenj, kar na kratko povzemamo.

ZVO-1, s katerim je bil nadomeščen Zakon o varstvu okolja iz leta 1993 (Uradni list RS, št. 32/93, in drugi), je bil sprejet leta 2004, sledile pa so še njegove spremembe in dopolnitve. ZVO-1 je, med drugim uredil vprašanje prenosa zahtev Direktive Sveta 96/61/ES z dne 24. septembra 1996 o celovitem preprečevanju in nadzorovanju onesnaževanja okolja (UL L št. 257 z dne 10. 10. 1996, stran 26; v nadaljnjem besedilu: Direktiva IPPC; z vsemi spremembami, ki pa ne vključuje Direktive 2010/75/EU) v slovenski pravni red. Problematika pridobitve okoljevarstvenega dovoljenja za naprave, ki lahko povzročajo onesnaževanje okolja večjega obsega, to je za naprave, kot jih določa priloga I Direktive IPPC, je urejena v podpoglavju 2.1 ZVO-1, in sicer v 68. do 81. členu. Na podlagi prvega odstavka 68. člena ZVO-1 mora vsak upravljavec naprave, ki lahko povzroči onesnaževanje večjega obsega (t. i. naprave IPPC), za njeno obratovanje pridobiti okoljevarstveno dovoljenje. Te naprave oziroma dejavnosti so bile v skladu s prilogo I Direktive IPPC prenesene v slovenski pravni red z Uredbo o vrsti dejavnosti in naprav, ki lahko povzročajo onesnaževanje okolja večjega obsega (Uradni list RS, št. 97/04, 71/07 in 68/12; v nadaljnjem besedilu: Uredba IPPC).

Taka ureditev je povsem na novo uredila obveznosti upravljavcev naprav, da morajo za njihovo delovanje pridobiti okoljevarstveno dovoljenje, saj so do uveljavitve ZVO-1 lahko obratovale na podlagi uporabnega dovoljenja, izdanega po predpisih o graditvi objektov, seveda v skladu z vsemi predpisanimi zahtevami glede varstva okolja. Zato je bilo treba v prehodnih določbah zakona urediti položaj upravljavcev naprav, ki so na dan uveljavitve ZVO-1 že zakonito

delovale, in bi morali ti po določbah 68. člena ZVO-1 za njihovo delovanje pridobiti okoljevarstveno dovoljenje, torej upravljavci obstoječih naprav.

Po določbi prvega odstavka 172. člena prehodnih določb ZVO-1 so morali upravljavci obstoječih naprav uskladiti njihovo obratovanje z določbami ZVO-1 in pridobiti okoljevarstveno dovoljenje najpozneje do 31. oktobra 2007, razen upravljavcev obstoječih naprav, za katere je bil rok uskladitve določen z Zakonom o ratifikaciji Pogodbe med Kraljevino Španijo, Francosko republiko, Irsko, Italijansko republiko, Velikim vojvodstvom Luksemburg, Kraljevino Nizozemsko, Republiko Avstrijo, Portugalsko republiko, Republiko Finsko, Kraljevino Švedsko, Združenim kraljestvom Velika Britanija in Severna Irsko (državami članicami Evropske unije) in Češko republiko, Republiko Estonijo, Republiko Ciper, Republiko Latvijo, Republiko Litvo, Republiko Madžarsko, Republiko Malto, Republiko Poljsko, Republiko Slovenijo in Slovaško republiko o pristopu Češke republike, Republike Estonije, Republike Ciper, Republike Latvije, Republike Litve, Republike Madžarske, Republike Malte, Republike Poljske, Republike Slovenije in Slovaške republike k Evropski uniji (MPPEU) (Uradni list RS – MP št. 12/04 z dne 10. februarja 2010). Za obstoječo napravo se je po določbah drugega odstavka 172. člena štela naprava, ki je obratovala na dan uveljavitve Uredbe IPPC, to je 15. 10. 2004, ali pa je bilo pred tem dnevom zanj pridobljeno pravnomočno gradbeno dovoljenje po predpisih o graditvi objektov. Republika Slovenija je z določitvijo teh rokov sledila določbi 5. člena Direktive IPPC in določbam zgoraj navedene mednarodne pogodbe.

Tretji odstavek 172. člena ZVO-1 ureja primere, pri katerih upravljavec obstoječe naprave ne pridobi okoljevarstvenega dovoljenja do zgoraj omenjenega roka, to je do 31. oktobra 2007, ali do roka, določenega z zgoraj navedeno mednarodno pogodbo. V tem primeru izda inšpekcija, pristojna za varstvo okolja, odločbo o prenehanju delovanja naprave, potem ko je postala odločba o zavrnitvi izdaje okoljevarstvenega dovoljenja pravnomočna. Tega ukrepa pa inšpekcija ne more uveljaviti, če so razlogi za neizpolnitev obveznosti upravljavca, to je pridobitve oziroma izdaje okoljevarstvenega dovoljenja, na strani ministrstva.

Določbe tretjega odstavka 172. člena ZVO-1 torej ni mogoče šteti za izjemo v zvezi z obveznostjo pridobitve okoljevarstvenega dovoljenja, po kateri bi lahko nekatere vrste naprav ali naprava lahko delovala brez ustreznega dovoljenja, ampak jo je treba razlagati in razumeti edinole v smislu uveljavitve pravne države in njenih načel, vključno z zaupanjem v pravo in pravico do sodnega varstva.

Republika Slovenija je v skladu z 2. členom Ustave RS pravna država. Na podlagi prvega odstavka 154. ustave morajo biti predpisi objavljeni, preden začnejo veljati, po določbi prvega odstavka 155. člena Ustave RS pa zakoni, drugi predpisi in splošni akti ne morejo imeti učinka za nazaj. V 25. členu Ustave RS je določeno, da je vsakomur zagotovljena pravica do pritožbe ali drugega pravnega sredstva proti odločbam sodišč in drugih državnih organov, organov lokalnih skupnosti in nosilcev javnih pooblastil, kadar ti odločajo o njegovih pravicah, dolžnostih ali pravnih interesih.

Zaradi navedenih ustavnih določb je ureditev, kot je bila za upravljavce obstoječih naprav predvidena v 172. členu ZVO-1, ustavnopravno edino mogoča, saj so bile le tako lahko spoštovane določbe 25., 154. in 155. člena ustave. Po izdaji okoljevarstvenega dovoljenja je bilo treba omogočiti uveljavitev pravice do pravnega sredstva vsem udeležencem postopka izdaje dovoljenja, to je upravljavcem naprav in drugim strankam v postopku, da so lahko uveljavljali pravico do pritožbe v upravnem postopku in pravnih sredstev v sodnem postopku (tožba, pritožba in revizija). Zato je v navedeni določbi tretjega odstavka 172. člena ZVO-1 določeno, da lahko inšpekcija izda odločbo o prenehanju delovanja naprave takrat, ko postane odločba o zavrnitvi izdaje okoljevarstvenega dovoljenja pravnomočna. Seveda pa zaradi načela

delitve oblasti ni mogoče z zakonom določiti, da se morajo vsi upravni in sodni postopki pravnomočno končati do nekega določenega roka, v tem primeru do 31. oktobra 2007.

V odgovoru je bil omenjen tudi izjemno kratek čas, ki je bil slovenskim organom in upravljavcem naprav na voljo za prilagoditev novi ureditvi, to je od uveljavitve ZVO-1 7. maja 2004 do 31. oktobra 2007; ustavnopravno tudi ni bilo mogoče dopustiti okoliščin, ko bi upravljavec obstoječe naprave sicer storil vse, kar mu predpisi nalagajo, odločba o okoljevarstvenem dovoljenju pa zaradi ministrstva ne bi bila izdana v določenem roku.

Drugačna ureditev, kot je predpisana v tretjem odstavku 172. člena ZVO-1, bi pomenila, da bi morala inšpekcija upravljavcu naprave prepovedati obratovanje že zato, ker mu ministrstvo sploh ni izdalo odločbe, ob izdaji odločbe pa že z dnem njene izvršljivosti, torej ko je postala dokončna in je upravljavec naprave sploh ne bi mogel preizkusiti na sodišču. Prepoved obratovanja naprave bi seveda pomenila prenehanje njenega delovanja z vsemi ekonomskimi in socialnimi posledicami, ob uspehu pred sodiščem pa bi imela nepredstavljive odškodninske posledice za državo.

V nadaljevanju navajamo kratek časovni pregled izdajanja dovoljenja za Lafarge Cement, d. o. o.

Ministrstvo za okolje in prostor oziroma Agencija Republike Slovenija za okolje kot organ v sestavi (v nadaljnjem besedilu: ARSO) je 30. oktobra 2006 od upravljavca prejela zahtevo za pridobitev okoljevarstvenega dovoljenja za obstoječo napravo, ki lahko povzroči onesnaževanje večjega obsega. Upravljavec je hkrati z dopolnitvijo vloge z dne 12. 7. 2007 spremenil zahtevek ter zaprosil za izdajo dovoljenja za povečani obseg in predelavo odpadkov po postopku predelave R1 (sosežig) – uporabo nenevarnih odpadkov kot dodatno gorivo za obratovanje rotacijske peči. ARSO je 19. 5. 2008 izdala dovoljenje za obratovanje naprave s proizvodno zmogljivostjo največ 1400 ton cementnega klinkerja na dan in hkrati zavrnila zahtevek za predelavo nenevarnih odpadkov po postopku predelave R1 (sosežig) – tj. uporabo nenevarnih odpadkov kot dodatno gorivo za obratovanje rotacijske peči. Zoper to odločitev je ARSO prejela pritožbo upravljavca in pritožbo stranskega udeleženca ter ju 20. 6. 2008 odstopila v pristojno reševanje tedanjemu Ministrstvu za okolje in prostor kot drugostopenjskemu organu (v nadaljnjem besedilu: ministrstvo – tudi po preoblikovanju v Ministrstvo za kmetijstvo in okolje). Ministrstvo je 6. 8. 2008 zgoraj navedeno dovoljenje odpravilo in zadevo vrnilo ARSO v ponovno odločanje z napotilom, kaj mora v ponovnem postopku še ugotoviti.

ARSO je v ponovnem postopku upoštevala napotila ministrstva in 8. 4. 2009 izdala novo dovoljenje za obratovanje naprave. Zoper to dovoljenje je prejela pritožbo stranskega udeleženca in jo 21. 5. 2009 odstopila v pristojno reševanje na ministrstvo. Slednje je dovoljenje odpravilo in zadevo vrnilo ARSO v ponovno odločanje z napotilom, kaj mora v ponovnem postopku ugotoviti. V ponovnem postopku je ARSO sledila napotilom ministrstva in ponovno ugotovila, da obstajajo pogoji za izdajo dovoljenja, zato ga je 23. 7. 2009 ponovno izdala. Tudi zoper to dovoljenje je ARSO prejela pritožbo stranskega udeleženca in jo 21. 5. 2009 odstopila v reševanje ministrstvu, ki je 27. 11. 2009 pritožbo stranskega udeleženca zavrnilo, kar pomeni, da je dovoljenje z dne 23. 7. 2007 postalo dokončno.

Stranski udeleženec je zoper odločitev ministrstva vložil tožbo na sodišče, ki je s sodbo št. I U 2/2010-51 z dne 17. 2. 2011 tožbi ugodilo, izpodbijano dovoljenje odpravilo in zadevo vrnilo ARSO v ponovno odločanje z napotilom, da mora ugotoviti, ali je treba obravnavano napravo šteti za novo ali obstoječo napravo, ter svoje ugotovitve ustrezno obrazložiti.

Na podlagi odločitve in napolila sodišča je ARSO ugotovila, da niso izpolnjeni pogoji za izdajo dovoljenja, zato je 8. 7. 2011 zavrnila zahtevek upravljavca za izdajo dovoljenja.

Upravljavec se je zoper odločitev ARSO pritožil, pritožbo pa je agencija odstopila v pristojno reševanje ministrstvu, ki jo je 7. 11. 2011 odpravilo in vrnilo v ponovno odločanje. ARSO je 4. 1. 2012 začela ponovni postopek odločanja o vlogi upravljavca in 14. 4. 2013 izdala odločbo, s katero je zavrnila izdajo okoljevarstvenega dovoljenja. Do izdaje odločbe je prejela zahtevo za udeležbo v postopku še dveh strank in ju s sklepom zavrnila. Stranki sta se pritožili na ministrstvo, ki je njuno zahtevo zavrnilo in pritrdilo agenciji. Zato sta vložili tožbo na Upravno sodišče RS, ki je s sodbo št. I U 585/2013-9 z dne 11. 6. 2013 napadeni sklep ARSO odpravilo in zadevo vrnilo ARSO v ponovni postopek. Zoper zgoraj navedeno odločbo se je pritožil upravljavec naprave, ministrstvo pa je odločbo ARSO 14. 6. 2013 odpravilo, kar pomeni, da mora agencija postopek izdaje okoljevarstvenega dovoljenja ponoviti.

Če na kratko povzamemo, traja postopek za izdajo okoljevarstvenega dovoljenja za omenjeno napravo od vložitve zahtevka, to je od 30. 10. 2006, in še ni končan oziroma je pravzaprav na začetku. Zaradi določbe tretjega odstavka 172. člena ZVO-1 lahko upravljavec naprave deluje brez pravnomočnega dovoljenja, če so razlogi na strani ministrstva. Kot je bilo že povedano, Komisija v dopisu kršitev št. 2008/2074 z dne 25. 10. 2012 – meni, da Republika Slovenija ni izpolnila svojih obveznosti, ker dve leti po sodbi Sodišče cementarna Lafarge Cement še vedno obratuje brez veljavnega dovoljenja, in jo opozarja, da v skladu z drugim odstavkom 262. člena Pogobe o delovanju Unije lahko vloži tožbo pred Sodiščem za plačilo kazni.

1.4. Drugo

Zahteva za prilagoditev ZVO-1 novim direktivam in odprava kršitev prava EU omogočata, da se hkrati preučijo in po potrebi spremenijo nekatere druge veljavne rešitve.

1.4.1. Izdelava okoljskih poročil in poročil o vplivih na okolje

Zakon o varstvu okolja v členih od 55 do 56 c ureja sistem oseb, pooblaščenih za izdelavo okoljskih poročil in poročil o vplivih na okolje, ki je namenjen zagotavljanju višje kakovosti teh poročil. Direktiva 2011/92/EU zahteva po vzpostavitvi takega sistema ne vsebuje, prav tako tudi ne Direktiva 2001/42/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 27. junija 2001 o presoji vplivov nekaterih načrtov in programov na okolje (UL L št. 197 z dne 21.7.2001, str. 30; v nadaljnjem besedilu: Direktiva 2001/42/ES). Vendar pa Direktiva 2001/42/ES vsebuje zahtevo po zagotavljanju kakovosti okoljskih poročil, pri čemer sama zahteva ni podrobneje opredeljena.

Veljavni Zakon o varstvu okolja v 55. členu določa, da okoljsko poročilo iz 41. člena oziroma poročilo o vplivih na okolje iz 54. člena lahko izdelata le oseba, ki je vpisana v evidenco izdelovalcev poročil in poročil o vplivih na okolje. Vanjo se lahko vpiše pravna oseba ali samostojni podjetnik posameznik, ki izpolnjuje predpisane pogoje in pridobi pooblastilo. Med predpisanimi pogoji je tudi, da mora imeti zaposleno ali po pogodbi najeto osebo, ki ima potrdilo o strokovni usposobljenosti. To potrdilo izdaja na podlagi 56. člena zakona ministrstvo oseb, ki izpolnjuje predpisane pogoje. Med pogoji je tudi opravljen preizkus strokovnega znanja, podrobneje opredeljen v 56. a členu zakona. Tudi izvedba tega preizkusa je naloga, ki jo mora opraviti ministrstvo. V 56. b in 56. c členu zakona je predviden postopek odvzema pooblastila oziroma potrdila in izbris iz evidence. Vse te postopke in opravila izvaja ARSO.

ARSO je na podlagi Zakona o varstvu okolja, Pravilnika o pogojih za vpis v evidenco izdelovalcev okoljskih poročil o vplivih na okolje ter delovanju strokovne komisije (Uradni list RS, št. 70/11) in Pravilnika o pogojih za pridobitev potrdila o strokovni usposobljenosti za izdelovanje okoljskih poročil oziroma poročil o vplivih na okolje ter preizkusu strokovnega znanja (Uradni list RS, št. 22/13, v nadaljnjem besedilu: pravilnik) začela pripravljati katalog strokovnega znanja v sodelovanju z ministrstvom, pristojnim za kulturo, ministrstvom, pristojnim za zdravje, ter ministrstvom, pristojnim za kmetijstvo in okolje.

Vzporedno s pripravo kataloga strokovnega znanja je ARSO začela pripravljati tehnične pogoje za izvedbo preizkusa, ki je glede na zahteve pravilnika razdeljen na pisni in ustni del. Pisni del obsega preverjanje znanja iz splošnega in posebnega dela. Splošni del obsega poznavanje presoj vplivov na okolje, posebni del pa dele okolja in vplive, ki jih določa priloga pravilnika (13 različnih možnosti). Za izvedbo preizkusa je treba zagotoviti študij primera, katerega vsebina je odvisna od področja oziroma področij, na katera se bo kandidat prijavil.

Zaradi celovitosti izvedbe pisnega dela preizkusa je bil sprejet predlog, da se ta del opravi na daljavo, kar je povezano z nekaterimi stroški. Ocenjena vrednost vzpostavitve računalniškega sistema je v višini med 10.000 in 15.000 €. V oceni stroškov je treba dodatno upoštevati, da članom komisije pripada plačilo za delo v komisiji. To delo vključuje tudi pripravo izpitnih vprašanj in različne možnosti preverjanja znanja na študiju primera, ki je pripravljen glede na področja, za katera naj bi se prijavil posamezen kandidat. Skupina, ki pripravlja katalog strokovnega znanja, je predlagala, da bi bila komisija sestavljena iz posameznih članov, ki obvladujejo neko strokovno področje, kar pomeni, da naj bi bila sestavljena vsaj iz 13 članov glede na dele okolja in vplive ter iz dveh dodatnih članov za splošni del.

ARSO naj bi po uspešno opravljenih preizkusih kandidatom podelila potrdila, pravnim osebam in samostojnim podjetnikom, ki bodo izpolnjevali zahtevane pogoje, pa pooblastila ter začela voditi ustrezne evidence. Kandidati, ki preizkusa ne bi opravili uspešno, naj bi imeli možnost ponovnega pristopa. ARSO naj bi enkrat letno izvedla preizkus na podlagi javnega poziva. Potrdilo naj bi imelo v skladu s pravilnikom veljavnost šest let, pred podaljšanjem pa mora njegov imetnik ponovno uspešno opraviti preizkus strokovnega znanja.

Po napovedih ARSO bi se v sistem pooblaščenecv želelo vključiti približno 100 ljudi, vendar gre za stalni sistem, povezan z izdajanjem, podaljševanjem in odvzemanjem pooblastil.

Tak sistem je po mnenju predlagatelja kadrovsko, časovno in finančno izjemno obremenjujoč za ARSO, zaradi česar je predlagana njegova opustitev.

1.4.2. Obvezne državne gospodarske javne službe

Izvajalci obvezne državne gospodarske javne dimnikarske službe opravljajo svoje storitve v skladu z določbami Uredbe o načinu, predmetu in pogojih izvajanja obvezne gospodarske javne službe izvajanja meritev, pregledovanja in čiščenja kurilnih naprav, dimnih vodov in zračnikov zaradi varstva okolja in učinkovite rabe energije, varstva človekovega zdravja in varstva pred požarom (Uradni list RS, št. 129/04, 57/06, 105/07 in 102/08). Po določbi 28. člena uredbe morajo namero opravljanja storitev dimnikarske službe napovedati uporabniku storitev dimnikarske službe vsaj sedem dni prej. V napovedi opravljanja storitev morajo navesti čas svojega prihoda. Tako napoved izvajalci pošljejo po pošti. V zvezi s tem morajo razpolagati z ustreznimi (tudi osebnimi) podatki o uporabniku storitev dimnikarske službe, česar pa veljavna zakonska ureditev ne omogoča.

Zaradi izvajanja strokovnega nadzora nad izvajalci dimnikarske službe ministrstvo potrebuje tudi podatke o zaposlenih pri izvajalcu, saj je eden od pogojev za pridobitev oziroma ohranitev koncesije ravno zahteva, po kateri mora imeti izvajalec zaposleno določeno število delavcev. Izvajalci podatke o zaposlenih v vlogi za pridobitev koncesije sicer prilagajo, vendar ministrstvo ne more nadzorovati, ali so ti pri koncesionarju v resnici zaposleni oziroma najeti ves čas koncesije. Zato je treba ministrstvu omogočiti, da razpolaga z evidenco zaposlenih ali po pogodbi najetih delavcev.

Glede na določbe Zakona o varstvu osebnih podatkov morata biti zbiranje in uporaba osebnih podatkov urejena z zakonom. Ker veljavni zakon tega ne ureja, je treba zakonsko ureditev spremeniti tako, da bo mogoče zbirati in uporabljati tudi osebne podatke uporabnikov dimnikarske službe in pri njenih izvajalcih zaposlenih oseb.

Letos bo končana izdelava državne evidence kurilnih naprav in storitev dimnikarske službe, t. i. EVI-DIM. To evidenco bo treba »napolniti« s izhodiščnimi podatki o obstoječih kurilnih, dimovodnih, prezračevalnih in pomožnih napravah, s katerimi razpolagajo koncesionarji (izvajalci dimnikarskih storitev). Ker je velika verjetnost, da teh podatkov ne bodo predložili ali bodo za njihovo predložitev celo zahtevali plačilo, je nujno, da se veljavni zakon dopolni, tako da se predložitev podatkov zapiše kot obveznost (ki je sicer navedena tudi v koncesijskem aktu), ob kršenju te obveznosti pa določi kazenska sankcija (prekršek), kar še ni urejeno v nobenem predpisu. Le tako bo država lahko prišla do podatkov, ki jih potrebuje za vzpostavitev državnih evidenc kot podlage tudi za nadaljnje urejanje dimnikarske službe in njene liberalizacije.

1.4.3. Svet za trajnostni razvoj in varstvo okolja

Z ZVO-1D je bil ukinjen in je prenehal delovati Svet za varstvo okolja Republike Slovenije, ki je bil posvetovalno telo Državnega zbora Republike Slovenije. V njem so iz okoljevarstvenega področja v javnem interesu delovali izključno predstavniki civilne družbe, to je Slovenske akademije znanosti in umetnosti, univerz in nevladnih organizacij. Vlada Republike Slovenije ukinitvi ni nasprotovala, saj se je tako samostojno odločila zakonodajna veja oblasti. Vendar pa je primerno in za utrditev pomena varstva okolja izjemno pomembno, da se ohrani neka oblika institucionaliziranega sodelovanja predstavnikov civilne družbe z organi oblasti na tem področju. Zato je bilo treba najti ustrezne rešitve in te so vključene v predlog zakona.

1.4.4. Inšpekcijsko nadzorstvo

Direktiva 2010/75/EU vsebuje tudi zahteve, povezane z inšpekcijskimi pregledi naprav, ki lahko povzročajo onesnaževanje večjega obsega. Tem zahtevam je bilo treba prilagoditi določbe veljavnega zakona, ki urejajo inšpekcijski nadzor.

V zvezi z nadzorom nad izvrševanjem predpisov s področja varstva okolja imajo pomembno vlogo tudi carinski organi, saj lahko v dobršni prispevata k izboljšanju učinkovitosti izvajanja nadzora nad kršitvijo predpisov.

Carinski organi že sodelujejo v nekaterih postopkih na področju varstva okolja, zlasti v okviru predpisov, ki urejajo okoljske dajatve. Zaradi izboljšanja učinkovitosti nadzora pa je primerno tudi tem organom dati nekatere naloge, povezane tudi z nadzorom nad izvrševanjem teh predpisov.

Zaradi tega so v predlog zakona vključene ustrezne spremembe.

1.5. Predpisi, ki urejajo to področje

- Zakon o varstvu okolja (Uradni list Republike Slovenije, št. 39/06 – uradno prečiščeno besedilo, 49/06 – ZMetD, 66/06 – odl. US, 33/07 – ZPNačrt, 57/08 – ZFO-1A, 70/08, 108/09, 48/12 in 57/12) Zakon

1.6. Predpisi EU, ki vplivajo na področje urejanja

- Direktiva 2010/75/EU Evropskega parlamenta in Sveta z dne 24. novembra 2010 o industrijskih emisijah (celovito preprečevanje in nadzorovanje onesnaževanja (prenovitev), (UL L št. 334 z dne 17.12. 2010, stran 17),

- Direktiva 2011/92/EU Evropskega parlamenta in Sveta z dne 13. decembra 2011 o presoji vplivov nekaterih javnih in zasebnih projektov na okolje (UL L št. 26 z dne 28. 1. 2012, stran 1),

- Direktiva 2008/98/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 19. novembra 2008 o odpadkih in razveljavitvi nekaterih direktiv (UL L št. 312 z dne 22. 11. 2008, stran 3),

- Direktiva 2009/31/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 23. aprila 2009 o geološkem shranjevanju ogljikovega dioksida in spremembi Direktive Sveta 85/337/EGS, direktiv 2000/60/ES, 2001/80/ES, 2004/35/ES, 2006/12/ES, 2008/1/ES Evropskega parlamenta in Sveta ter Uredbe (ES) št. 1013/2006 (UL L št. 140 z dne 5. 6. 2009, stran 114,

- Direktiva 2009/29/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 23. aprila 2009 o spremembi Direktive 2003/87/ES z namenom izboljšanja in razširitve sistema Skupnosti za trgovanje s pravicami do emisije toplogrednih plinov (UL L št. 140 z dne 5. 6. 2009, str. 63),

– Direktiva 2003/35/EGS Evropskega parlamenta in Sveta z dne 26. maja 2003 o zagotavljanju udeležbe javnosti pri sprejemanju določenih planov in programov, ki se nanašajo na okolje, in dopolnitvah, ki se nanašajo na udeležbo javnosti in dostop do pravice Direktive 85/337/EGS in 96/61/ES (UL L št. 156 z dne 25. 6. 2003, stran 17.

1.7. Mednarodni sporazumi, ki vplivajo na področje urejanja

1.8. Odločbe Sodišča Evropske unije, ki obravnavajo področje urejanja oziroma primerljivo ureditev

Sodba Sodišča z dne 7. oktobra 2010 v zadevi C-49/10 *Komisija proti Republiki Sloveniji*

1.9. Razlogi, ki utemeljujejo potrebo po novem predpisu

Razlogi za sprejem predlaganega zakona so podrobneje predstavljeni v oceni stanja po posameznih vprašanjih. Če povzamemo, so razlogi za sprejem zakona predvsem prenos oz. dokočanje prenosa zgoraj navedenih direktiv EU, uskladitev zakona zaradi zahtev Komisije, opredeljenih v upravnih postopkih, ki jih proti Republiki Sloveniji vodi Komisija in izpolnitev odločbe Sodišča.

2. CILJI, NAČELA IN POGLAVITNE REŠITVE ZAKONA

2.1. Cilji zakona

Temeljni cilj predlaganega zakona je uvedba sprememb in dopolnitev veljavnega zakona, potrebnih za prenos Direktive 2011/75/EU in dokončanje prenosa zahtev Direktive 2009/29/ES v slovenski pravni red, ter odprava pomanjkljivosti, ki jih v svojih postopkih Komisija očita Republiki Sloveniji. V pravnosistemskem smislu predlog zakona ne spreminja temeljne zasnove in rešitev veljavnega zakona. Prav tako je cilj predlaganega zakona izboljšanje veljavnega zakona, zlasti na mestih, kjer so se pokazale težave pri njegovem izvajanju.

2.2. Načela zakona

Predlagani zakon ne spreminja temeljnih načel veljavnega Zakona o varstvu okolja.

2.3. Poglavitne rešitve

2.3.1. Naprave, ki lahko povzročijo onesnaževanje okolja večjega obsega

Predlagani zakon zaradi prenosa zahtev Direktive 2010/75/EU v uveljavljene rešitve glede obratovanja naprav, ki lahko povzročajo onesnaževanje večjega obsega, ne prinaša bistvenih sprememb. Pomembnejše spremembe, glede na obstoječe rešitve, so povezane predvsem z uveljavitvijo zaključkov o BAT, spreminjanjem okoljevarstvenega dovoljenja, dokončnim prenehanjem obratovanja naprave in inšpekcijskim nadzorom naprav, ki lahko povzročajo onesnaževanje večjega obsega.

Dosedanja ureditev, ki se nanaša na določanje mejnih vrednosti za naprave in druge tehnične parametre njihovega delovanja, je temeljila na t. i. referenčnih dokumentih (11. točka 3. člena zakona). Opredelitev referenčnega dokumenta v 3. členu Direktive 2010/75/EU razširja prejšnjo opredelitev, tako da ta dokument poleg opisa najboljših razpoložljivih tehnik (BAT: *best available techniques*) vsebuje zaključke o BAT. Zaključki o BAT so akt, ki ga na podlagi pooblastila iz petega odstavka Direktive 2010/75/EU v skladu z regulativnim postopkom iz 75. člena Direktive 2010/76/EU sprejme Komisija z izvedbenim sklepom (npr. Izvedbeni sklep Komisije z dne 28. februarja 2012 o določitvi zaključkov o najboljših razpoložljivih tehnologijah (BAT) v skladu z Direktivo 2010/75/EU Evropskega parlamenta in Sveta o industrijskih emisijah za proizvodnjo stekla; UL C št. 2012/865). Ta izvedbeni sklep je naslovljen na države članice in je potemtakem pravno zavezujoč, določba šestega odstavka navedenega člena pa zahteva, da Komisija po sprejetju tega akta brez odlašanja omogoči dostop javnosti do referenčnega dokumenta BAT in zagotovi, da so zaključki o BAT na voljo v vseh uradnih jezikih držav Unije.

Ker so zaključki o BAT pravno zavezujoč akt, ki velja v državah članicah neposredno, ga morajo te upoštevati pri predpisovanju dovoljenih izpustov in pri izdaji okoljevarstvenih dovoljenj. Zato je v predlaganem zakonu predvidena rešitev, po kateri vlada pri predpisovanju mejnih emisijskih vrednosti na podlagi 17. člena zakona upošteva tudi zaključke o BAT. Prav tako se bodo morale naprave, ki spadajo v dejavnost, o kateri so bili sprejeti zaključki o BAT, v skladu z zahtevo direktive le-tem prilagoditi v štirih letih po njihovi objavi.

Druga večja sprememba glede na obstoječo rešitev se nanaša na doslednejšo ureditev prenehanja delovanja naprave, zlasti če se v njej uporabljajo, proizvajajo ali izpuščajo nevarne snovi. Upravljevec take naprave mora k vlogi za pridobitev okoljevarstvenega dovoljenja priložiti

tudi izhodiščno poročilo, ki vsebuje informacije o stanju okolja na območju naprave, zlasti tal in podzemne vode. Podrobnejša navodila glede vsebine izhodiščnega poročila bo pripravila Komisija. Ob dokončnem prenehanju delovanja naprave bo moral njen upravljavec oceniti stanje onesnaženosti tal in podzemne vode z nevarnimi snovmi ter ministrstvu, pristojnemu za varstvo okolja, predlagati ustrezne ukrepe, če je delovanje naprave povzročilo znatno onesnaženje obeh v primerjavi z izhodiščnim poročilom. Izvedba teh ukrepov naj bi povrnila stanje na kraju naprave, kakršno je opisano v izhodiščnem poročilu, pri tem pa je dovoljeno upoštevati tehnično izvedljivost ukrepov. Če je delovanje naprave povzročilo znatno tveganje za zdravje ljudi in okolje, morajo ti ukrepi toliko izboljšati stanje okolja, da območje naprave ne predstavlja več takega tveganja, pri čemer je treba upoštevati tudi sedanjo in prihodnjo rabo teh zemljišč, določeno z ustreznimi prostorskimi akti občine ali države. Ministrstvo bo preučilo predlagane ukrepe in izdalo odločbo o njihovi izvedbi, če bo presodilo, da so ustrezni. Po izvedbi bo pregledalo kraj naprave in izdalo odločbo o njenem dokončnem zaprtju, če bo ugotovilo, da so izvedeni ukrepi dosegli nameravani cilj.

Tretja večja sprememba se nanaša na posebne določbe, ki urejajo inšpekcijski nadzor nad napravami, ki lahko povzročajo onesnaževanje večjega obsega. Ministrstvo bo v primeru spremembe okoljevarstvenega dovoljenja zaradi večje spremembe naprave ali kadar bo v določenih primerih spreminjalo okoljevarstveno dovoljenje po uradni dolžnosti zaprosilo inšpekcijo, pristojno za varstvo okolja, da opravi izredni inšpekcijski pregled. Inšpekcija bo morala pregledati napravo in o svojih ugotovitvah v 30 dneh ministrstvu poslati poročilo, v primeru ugotovitve neskladnosti delovanja s pogoji iz okoljevarstvenega dovoljenja pa bo izdala odločbo o izvedbi določenih ukrepov. V tem primeru bo ministrstvo postopek izdaje spremenjenega okoljevarstvenega dovoljenja prekinilo in sicer do izvršitve inšpekcijske odločbe. Takšna rešitev je primerna, saj ni mogoče dopustiti situacije, ko bi ministrstvo spreminjalo okoljevarstveno dovoljenje za napravo, za katero bi inšpekcija ugotovila, da ne deluje v skladu s predpisi oz. pogoji iz veljavnega dovoljenja.

Zaradi zahtev Direktive 2010/75/EU je bilo treba nekoliko spremeniti tudi veljavne rešitve glede izdaje okoljevarstvenega dovoljenja za druge naprave oziroma dejavnosti, za katere je obveznost pridobitve okoljevarstvenega dovoljenja zahtevana v predpisih, izdanih na podlagi 17., 19. in 20. člena veljavnega zakona. To velja zlasti za obveznost ministrstva, da obvesti javnost o vlogi za pridobitev okoljevarstvenega dovoljenja za napravo, v kateri se bodo sežigali ali sosežigali odpadki, in pravico javnosti, da daje svoje mnenje in pripombe. Predlagane rešitve so v tem primeru enake kot v drugih postopkih, ko ima javnost pravico biti obveščena ter dajati mnenja in pripombe (javno naznanilo, rok javne obravnave itd.).

Druge spremembe ureditve izdajanja okoljevarstvenih dovoljenj za druge naprave oziroma dejavnosti in obrate v ničemer ne spreminjajo veljavne ureditve, temveč prispevajo k večji jasnosti določb, zlasti glede razmejitve, da je okoljevarstveno dovoljenje potrebno za napravo in dejavnost (seveda kadar je s predpisi iz 17., 19. in 20. člena veljavnega zakona tako zahtevano), in glede določb, ki se nanašajo na izdajo dovoljenja oziroma njegovo spremembo.

2.3.2. Sistem trgovanja s pravicami do emisije toplogrednih plinov v Skupnosti

Kot je bilo navedeno zgoraj, so bile nekatere določbe Direktive 2009/29/ES že prenesene v slovenski pravni red z ZVO-1C. V predlagani zakon so zatorej vključene tiste zahteve direktive, ki še niso bile prenesene. Vendar pa te v ničemer ne spreminjajo veljavnega načina trgovanja s pravicami do emisije toplogrednih plinov oziroma z emisijskimi kuponi. Zato so spremembe v predlaganem zakonu potrebne predvsem iz dveh razlogov. S predlaganim zakonom se opuščajo nekatere rešitve, ki so bile uveljavljene v trgovanju od leta 2005 do 2012. To velja

zlasti za državni načrt razdelitve emisijskih kuponov, ki je bil kot sistemski način brezplačne razdelitve emisijskih kuponov odpravljen z Direktivo 2009/29/ES.

Drugi pomembni razlog za predlagane spremembe je uveljavitev zgoraj omenjenih pravnih aktov EU, ki so bili izdani na podlagi pooblastil iz Direktive 2009/29/ES in veljajo v državah članicah neposredno.

Preverjanje poročil o emisijah toplogrednih plinov je na podlagi pooblastila iz 15. člena Direktive 2009/29/ES urejeno z Uredbo 600/2012. S to uredbo je urejen tudi ves sistem pooblaščenja preveriteljev. To bo odslej naloga akreditacijskih organov na ravni držav, v Republiki Sloveniji torej Slovenske akreditacije. Taka ureditev pomeni razveljavitev členov v veljavnem zakonu v zvezi s sistemom imenovanja pooblaščenih preveriteljev, v preostalem pa prilagoditev veljavnih rešitev na podlagi nomotehničnega pravila sklicevanja na uporabo navedenega pravnega akta EU na ustreznem mestu. Posledično je treba razveljaviti domače predpise, ki urejajo preverjanje poročil o emisijah toplogrednih plinov in preveritelje.

Direktiva 2009/29/ES v 19. členu določa, da se pravice do emisije toplogrednih plinov oz. emisijski kuponi, izdani od 1. januarja 2012, vodijo v registru Skupnosti. Na podlagi tretjega odstavka navedenega člena je dano pooblastilo Komisiji, da sprejme posebno uredbo. Tako je bila sprejeta tudi zgoraj navedena Uredba 389/2013. Zato je potrebna prilagoditev veljavnega zakona za doslednejše poimenovanje registra, v preostalem pa prilagoditev veljavnih rešitev na podlagi nomotehničnega pravila sklicevanja na uporabo navedenega pravnega akta EU na ustreznem mestu. Zaradi samega izvajanja uredbe bo treba spremeniti tudi veljavno uredbo vlade, ki podrobneje ureja način delovanja registra emisijskih kuponov v Republiki Sloveniji.

Tudi Sklep 278/2011/EU vsebuje, poleg načina izračunavanja brezplačnih emisijskih kuponov, tudi določbe, ki urejajo prenehanje delovanja naprave in povečanje ali zmanjšanje njene zmogljivosti. Zato je treba v veljavnem zakonu prilagoditi ureditev, ki se nanaša na ta vprašanja.

Prav tako Uredba 1031/2010 v celoti ureja vprašanja, povezana z dražbo pravic do emisije toplogrednih plinov. Zaradi tega je bilo treba opustiti določbe veljavnega zakona, ki so urejale dražbo emisijskih kuponov.

V skladu z nomotehničnimi pravili je treba zaradi omenjenih sprememb prilagoditi tudi nekatere druge člene veljavnega zakona.

2.3.3. Odprava kršitev prava Evropske unije

2.3.3.1. Presoja vplivov na okolje

Zaradi zahtev Komisije predlagani zakon v že uveljavljeni postopek presoje vplivov na okolje in izdaje okoljevarstvenega soglasja uvaja postopek t. i. predhodne presoje. Z njim se ugotovi, ali je zaradi značilnosti posega v okolje ali značilnosti območja posega mogoče pričakovati pomembne škodljive okoljske vplive, zaradi česar je treba izvesti postopek presoje vplivov na okolje in izdaje okoljevarstvenega soglasja. Vrste posegov, za katere bo potreben postopek predhodne presoje, bodo določene s spremembo in dopolnitvijo Uredbe o vrstah posegov, za katere je treba opraviti presajo vplivov na okolje, izdan na podlagi drugega odstavka 51. člena Zakona o varstvu okolja. Predhodno presajo bo izvedel organ, ki tudi sicer presajo o vplivih na okolje in izdaja okoljevarstveno soglasje, to je ARSO. Pri predhodni presoji bodo uporabljena merila, določena v prilogi III Direktive 2011/92/EU, ta pa so že prenesena v slovenski pravni red s prilogo 3 Uredbe o vrstah posegov, za katere je treba izvesti presajo vplivov na okolje.

Če bo ARSO z uporabo navedenih meril ugotovila, da je treba tudi za tak poseg izvesti presojo vplivov na okolje in pridobiti okoljevarstveno soglasje, bo o tem izdala sklep, nosilec posega pa bo še naprej izpolnjeval zahteve, tudi sicer predpisane za postopek presoje vplivov na okolje in pridobitev okoljevarstvenega soglasja, če bo želel poseg nadaljevati. Zagotovil bo poročilo o vplivih na okolje in ga skupaj s projektom nameravanega posega priložil vlogi za izdajo okoljevarstvenega soglasja.

ARSO bo javnost obvestila o svoji odločitvi.

Zaradi zahtev Komisije iz navedenega obrazloženega mnenja je nekoliko spremenjene tudi ureditev, ki se nanaša na ugotavljanje izpolnjenosti pogojev iz okoljevarstvenega soglasja, če je treba zaradi izvedbe nameravanega posega pridobiti gradbeno dovoljenje v skladu z zakonom, ki ureja graditev objektov. V tem primeru bo moral organ, pristojen za izdajo gradbenega dovoljenja, ugotoviti skladnost projekta za pridobitev gradbenega dovoljenja s projektnimi pogoji za nameravani poseg, ki so določeni v okoljevarstvenem soglasju. Za takšno ugotavljanje bo lahko ta organ zaprosil tudi ministrstvo, to je ARSO, ki je izdala okoljevarstveno soglasje, da to preveri in potrdi skladnost projekta za pridobitev gradbenega dovoljenja s projektnimi pogoji, vsebovanimi v okoljevarstvenem soglasju, izdanem za nameravani poseg. V tem primeru bo za izdajo gradbenega dovoljenja pristojni organ postopek za njegovo izdajo prekinil in sicer do pridobitve ustreznega sklepa. In končno, pred vložitvijo vloge za pridobitev gradbenega dovoljenja bo lahko za ugotovitev skladnosti od ARSA zaprosil tudi nosilec nameravanega posega sam. ARSO bo morala skladnost preveriti v 21 dneh od prejema zaprosila in o svoji ugotovitvi izdati sklep. Če bo ARSO ugotovila, da je projekt za pridobitev gradbenega dovoljenja skladen s projektnimi pogoji iz okoljevarstvenega soglasja, bo o tem izdala sklep, za gradnjo pristojni organ pa bo lahko nadaljeval s postopkom izdaje gradbenega dovoljenja. ARSO bo izdala sklep tudi, če bo ugotovila, da med obema dokumentoma ni skladnosti, nosilec posega pa bo moral spremeniti projekt za pridobitev gradbenega dovoljenja ali pridobiti spremenjeno okoljevarstveno soglasje, kolikor bo nameraval poseg v okolje tudi izvesti.

Zaradi zahtev Komisije so črtane določbe 61.a člena veljavnega zakona, po katerih se šteje, da je okoljevarstveno soglasje za spremembo posega v okolje dano, če ministrstvo v predpisanem roku ne izda odločbe o spremenjenem okoljevarstvenem soglasju. Zaradi istega razloga je v predlagani zakon vključena ureditev, po kateri se določbe zakona, ki uraja graditev objektov, in se nanašajo na roke za pridobitev soglasij in domneva, da se v primeru neizdaje soglasja šteje, da je to soglasje dano, ne uporabljajo v postopku presoje vplivov na okolje in pridobitve okoljevarstvenega soglasja.

2.3.3.2. Zagotavljanje udeležbe javnosti in dostop do pravice

Zaradi zahtev Komisije in predlogov nekaterih nevladnih organizacij glede izpolnjevanja pogojev za pridobitev statusa nevladne organizacije, ki deluje v javnem interesu, predlog zakona vsebuje rešitve, ki jih je Republika Slovenija navedla kot odgovor Komisiji na Uradni opomin zaradi neizpolnitve obveznosti iz 3. in 4. člena Direktive 2003/35/ES (kršitev št. 2011/2216). Predlagano je skrajšanje obdobja, v katerem mora neka nevladna organizacija delovati, da izpolni enega od pogojev, in sicer s petih let na tri. Prav tako je opuščen pogoj, po katerem mora nevladna organizacija, ki želi pridobiti status, delovati na območju celotne države.

2.3.3.3. Direktiva 2009/31/ES

Direktiva 2009/31/ES v členih od 4. do 20. vsebuje zahteve, ki se nanašajo na izbiro območja shranjevanja in dovoljenja za raziskovanje ogljikovega dioksida, dovoljenja za njegovo shranjevanje in pogoje za obratovanje, zaprtje in obveznosti po zaprtju takšnega območja. Direktiva v prvem odstavku 4. člena omogoča državi članici, da na delu svojega ozemlja ali na celotnem ozemlju ne dovolijo shranjevanja ogljikovega dioksida.

Predlagatelj se je odločil za to možnost in v predlaganem zakonu določil, da je shranjevanje ogljikovega dioksida na celotnem območju Republike Slovenije prepovedano.

2.3.3.4. Sodba Sodišča z dne 7. oktobra 2010 v zadevi C-49/10 *Komisija proti Republiki Sloveniji*

Kot je bilo navedeno zgoraj, traja postopek za izdajo odločbe o okoljevarstvenem dovoljenju za obstoječo napravo Lafarge Cement že vse od vložitve zahteve 30. 10. 2006 ter je z zadnjo odločitvijo Ministrstva za kmetijstvo in okolje pravzaprav na začetku.

Vzrok za navedeno dolgotrajno odločanje s prekoračenim rokom, določenim z Direktivo 96/692/EGS in sodbo Sodišča C-49/10, je predvsem, da upravni postopek, v katerem se na prvi in drugi stopnji odloča o okoljevarstvenem dovoljenju, ter postopek sodnega nadzora nad zakonitostjo dokončne odločbe o okoljevarstvenem dovoljenju (upravni spor) nista bila prilagojena posebnostim odločanja o dovoljenju iz 172. člena ZVO-1, ki so mogoče v primerih, kakršen je cementarna Lafarge Cement. Ob sprejemanju 172. člena ZVO-1 teh posebnosti ni bilo mogoče predvideti, na kar kaže tudi dejstvo, da je pri vseh drugih tovrstnih napravah oziroma obratih, ki so vložili zahteve na podlagi 172. člena ZVO-1 (teh pa je bilo več kot 150), o okoljevarstvenem dovoljenju odločeno.

Poleg navedenega je v postopku sodnega nadzora nad dokončnim okoljevarstvenim dovoljenjem (sodba Upravnega sodišča RS št. I U 2/2010 z dne 17. 2. 2011) sodišče sprejelo stališče, da iz 172. člena ZVO-1 ni jasno, ali je napravo družbe Lafarge Cement sploh mogoče šteti za obstoječo napravo iz drugega odstavka 172. člena ZVO-1. Ministrstvo pa je prepričano, da jo je treba šteti kot tako. Kljub temu pa zaradi jasnosti in izoginitve ponovnim očitkom sodišča v morebitnem sodnem postopku zoper odločbo o okoljevarstvenem dovoljenju, ki bo izdana, predlaga posebno ureditev za naprave, za katere postopek izdaje okoljevarstvenega dovoljenja na podlagi 172. člena ZVO-1 še ni končan.

S predlaganimi spremembami bo doseženo, da se bo postopek končal v razmeroma kratkem času (v predvidoma največ šestih mesecih), kar bo državo po eni strani razbremenilo tveganja za predvideno plačilo kazni na podlagi sodbe Sodišča EU, po drugi pa bo družbi Lafarge Cement omogočilo delovanje v skladu s predpisi in pridobivanje novih dovoljenj za nadaljnji razvoj dejavnosti.

Zato je določeno, da mora Ministrstvo za kmetijstvo in okolje oziroma njegov prvostopenjski organ odločiti o zadevi v dveh mesecih od uveljavitve predlaganega zakona, drugostopenjski organ pa mora v enem mesecu prav tako odločiti o stvari, ne pa npr. razveljaviti ali odpraviti odločitev prvostopenjskega organa in vrniti zadevo prvostopenjskemu organu v ponovno odločanje. Ob morebitnem upravnem sporu je predvideno, da pristojno sodišče odloča v sporu s polno sodno oblastjo, torej v treh mesecih odloči o pravici, obveznosti ali koristi, ki je predmet upravne zadeve. Taka ureditev je predvidena za postopke odločanja o vlogah, vloženih na podlagi 172. člena ZVO-1 in 14. člena uredbe, če o njih do uveljavitve predlaganega zakona še ne bo odločeno, ter bi morda lahko posegla v procesni položaj vložnika. Toda po stališču Ustavnega sodišča Republike Slovenije taka zakonska sprememba ni v neskladju z Ustavo

Republike Slovenije. V sklepu št. U-I-21/02 z dne 12. 9. 2002 je ustavno sodišče sprejelo stališče, da ni v nasprotju s prepovedjo retroaktivnosti zakonov in prepovedjo poseganja v pridobljene pravice (153. člen ustave) ter s pravico do enakega varstva pravic v postopku (22. člen ustave), če se novo(spremenjeni) zakon, ki drugače ureja pravna sredstva, uporablja tudi za postopke na podlagi vlog, vloženih v času prejšnje ureditve.

2.3.4. Drugo

2.3.4.1. Osebe, pooblašene za izdelovanje okoljskih poročil in poročil o vplivih na okolje.

S predlagano ureditvijo se odpravlja institut oseb, pooblaščenih za izdelavo okoljskih poročil in poročil o vplivih na okolje. To je poročil, ki so bila sestavni del vloge za pridobitev potrdila o okoljski ustreznosti plana v postopku celovite presoje vplivov na okolje oziroma vloge za pridobitev okoljevarstvenega soglasja v postopku presoje vplivov na okolje. Ta institut je bil namenjen zagotavljanju kakovosti omenjenih poročil.

Vendar pa Direktiva 2001/42/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 27. junija 2001 o presoji vplivov nekaterih načrtov in programov na okolje (UL L št. 197 z dne 21.7.2001, stran 30) v 12. členu vsebuje zahtevo, po kateri morajo države članice zagotoviti, da so okoljska poročila dovolj kvalitetna in izpolnjujejo zahteve direktive, določene v Prilogi II. Zaradi tega so v predlaganem zakonu predpisani ukrepi, ki naj bi zagotavljali kakovost okoljskih poročil. Ker pa se pojavljajo problemi tudi s kakovostjo poročil o vplivih na okolje, ki jih mora nosilec posega določenega v predložiti v postopku izdaje okoljevarstvenega soglasja, zahtevanega v Direktivi 2011/92/EU, se je predlagatelj odločil, da bo z enakimi ukrepi prispeval k dvigu kakovosti tudi teh, čeprav v veljavni direktivi ni zahteve glede zagotavljanja kakovosti poročilo vplivov na okolje. Vendar pa so takšne zahteve vključene v predlog sprememb navedene direktive, ki je v postopku pogajanj med državami članicami in Evropsko komisijo.

Za zagotavljanje kakovosti okoljskega poročila oziroma poročila o vplivih na okolje sta v prvi vrsti seveda odgovorna seveda pripravljavec plana iz 40. člena veljavnega zakona oziroma nosilec posega iz 51. člena veljavnega zakona.

Ministrstvo bo prispevalo h kakovosti omenjenih poročil s svojimi aktivnostmi, zlasti z objavljanjem kataloga strokovnih znanj, priporočil in smernic za izdelavo okoljskih poročil oziroma poročil o vplivih na okolje na svetovnem spletu, po potrebi pa bo za njihovo izdelovanje organiziralo tudi usposabljanje.

Zaradi dviga kakovosti omenjenih poročil bo ministrstvo vodilo tudi javno evidenco oseb, ki so izdelale poročila, po pravnomočnega potrdila iz 46. člena veljavnega zakona in pravnomočnega okoljevarstvenega soglasja iz 61. člena veljavnega pa bo na svetovnem spletu potrdilo oziroma soglasje tudi objavilo. Evidenca bo vsebovala podatke o firmi in sedežu osebe, ki je izdelala eno ali drugo poročilo, datum začetka postopka celovite presoje vplivov na okolje in postopka presoje vplivov na okolje ter podatke o vrsti plana ali posega v okolje.

Namen vodenja evidence in objave potrdil oziroma soglasij je predvsem v tem, da bo lahko javnost ali pripravljavec plana ali nosilec (bodočega) posega dobil informacijo o poteku postopka in o njegovem zaključku, ki (sicer posredno) kažejo tudi na kakovost okoljskega poročila oziroma poročila o vplivih na okolje.

2.3.4.2. Obvezne državne gospodarske službe varstva okolja

V predlaganem zakonu je z dopolnitvijo 148. člena veljavnega zakona v skladu z zakonom, ki ureja varstvo osebnih podatkov, urejeno zbiranje osebnih podatkov o uporabnikih obvezne državne gospodarske javne dimnikarske službe. Te podatke rabi izvajalec javne službe zaradi opravljanja svoje dejavnosti, to je opravljanja storitev dimnikarske službe pri uporabnikih. Ker so ti lahko tudi pravne osebe oziroma samostojni podjetniki posamezniki, je predvideno zbiranje podatkov tudi o teh (firma in sedež). Izvajalec javne službe bo moral evidenco o uporabnikih ob prenehanju izvajanja dejavnosti predati ministrstvu. Izvajalec javne službe bo moral ministrstvu zaradi izvajanja strokovnega nadzora posredovati tudi podatke o delavcih, zaposlenih pri izvajalcu te javne službe.

Zaradi nalog, ki jih mora opravljati država skupaj s poročanjem EU, je s predlaganim zakonom predvideno tudi, da morajo izvajalci obveznih gospodarskih javnih služb ministrstvu brezplačno zagotoviti podatke, ki bodo določeni v predpisih, izdanih za opravljanje gospodarskih javnih služb. Gre za podatke, ki jih ministrstvo potrebuje zaradi opravljanja svojih nalog ali poročanja EU.

2.3.4.3. Svet za trajnostni razvoj in varstvo okolja

S predlaganim zakonom se za presojanje okoljevarstvenih politik ustanavlja Svet za trajnostni razvoj in varstvo okolja kot posvetovalno telo ministra, pristojnega za varstvo okolja. Člani sveta bodo lahko strokovnjakinje ali strokovnjaki za varstvo okolja, predlagale pa jih bodo Slovenska akademija znanosti in umetnosti, univerze, nevladne organizacije, ki na okoljevarstvenem področju delujejo v javnem interesu in so si ta status pridobile na podlagi 153. člena veljavnega zakona in Gospodarska zbornica Slovenije, Trgovinska zbornica Slovenije, Obrtno-podjetniška zbornica Slovenije in Kmetijsko gozdarska zbornica Slovenije.

Svet naj bi bil pri delu neodvisen in samostojen, deloval pa bo javno. Obravnaval in sprejemal bo stališča, dajal mnenja in pobude ministru zlasti o stanju in trendih glede varstva okolja in trajnostnega razvoja doma in v tujini, o strategijah, programih in načrtih varstva okolja in trajnostnega razvoja, o zakonodajnem urejanju varstva okolja in trajnostnega razvoja, o delovanju države in občin glede varstva okolja in trajnostnega razvoja, o posameznih perečih vprašanih obremenjevanja okolja in trajnostnega razvoja ter o pobudah javnosti.

Finančne in administrativno tehnične pogoje za delovanje sveta bo zagotavljalo ministrstvo, pristojno za varstvo okolja, pri čemer bodo člani sveta upravičeni le do povračila potnih stroškov, v skladu s predpisi, ki urejajo javni sektor.

2.3.4.4. Inšpekcijsko nadzorstvo

Pomembnejše spremembe veljavne ureditve inšpekcijskega nadzora so povezane s prenosom zahtev Direktive 2010/75/EU v slovenski pravni red. Zato se uvaja institut inšpekcijskega načrta, ki ga mora v zvezi z napravami kot mogočimi onesnaževalkami večjega obsega pripraviti inšpekcija, pristojna za okolje.

Inšpekcija bo na podlagi inšpekcijskega načrta pripravljala programe za redne okoljske preglede, ki vključujejo določitev pogostosti inšpekcijskih ogledov naprav na kraju samem. Časovni razmik med obiskoma na kraju samem temelji na sistematičnem

ocenjevanju okoljskega tveganja na podlagi predpisanih meril ter ne sme presegati enega leta za najnevarnejše naprave in treh let za najmanj nevarne naprave.

Inšpekcija bo morala na zaprosilo ministrstva v določenih primerih, opisanih zgoraj, opraviti tudi izredni inšpekcijski pregled. Po vsakem ogledu naprave na kraju samem bo morala v 30 dneh od zaprosila pripraviti poročilo, ki zajema pomembne ugotovitve o njeni skladnosti s pogoji iz okoljevarstvenega dovoljenja, če pa bo ugotovila neskladnost, bo izdala odločbo, s katero bo odredila izvedbo ukrepov. Poročilo bo v štirih mesecih od dneva ogleda naprave dostopno tudi javnosti v skladu z zakonom, ki ureja dostop do informacij javnega značaja.

Predlog zakona vključuje v inšpekcijski nadzor tudi carinske organe. Predpisi, ki jih bo vlada izdala na podlagi zakonskih pooblastil, bodo natančneje določili naloge carinskih organov. Carinski organi bodo predvidoma dobili nekatere naloge pri nadzoru nad izvrševanjem predpisov, ki jih sprejema vlada zaradi določanja okoljskih dajatev.

3. OCENA FINANČNIH POSLEDIC ZAKONA ZA DRŽAVNI PRORAČUN IN DRUGA JAVNA FINANČNA SREDSTVA

Predlog zakona uvaja zaradi zahtev Direktive 2011/92/ES in Direktive 2010/75/EU nekaj novih upravnih postopkov, ki jih bo vodilo ministrstvo: predhodna presoja v okviru postopka presoje vplivov na okolje in izdaje okoljevarstvenega soglasja, ugotavljanja skladnosti projekta za pridobitev gradbenega dovoljenja s projektnimi pogoji iz okoljevarstvenega soglasja, in odločitev glede trajnega prenehanja obratovanja naprave. To bo zahtevalo dodatno delo upravnega organa, ki vodi upravne postopke na ministrstvu, to je ARSO. Prav tako zahteva dodatno delo ARSO prilagoditev okoljevarstvenih dovoljenj, izdanih za obratovanje naprav, ki lahko povzročajo onesnaževanje večjega obsega, in dovoljenj za izpuščanje toplogrednih plinov. Zaradi uveljavitve zaključkov o BAT se pričakuje tudi povečan obseg strokovnega dela, potrebnega za pripravo predpisov, s katerimi se bodo ti zaključki pravočasno prenašali v slovenski pravni red. Zaradi politike Vlade RS o zmanjšanju zaposlovanja v državni upravi bo ministrstvo povečan obseg dela skušalo izvesti s prerazporeditvijo v okviru obstoječih zaposlitev.

Zaradi izvajanja dražb za emisijske kupone iz naprav in letalstva, ki so se začele novembra 2012, se pričakujejo prilivi v proračun države. Njihovo višino je težko oceniti, saj je odvisna od količine na dražbah prodanih kuponov in dosežene cene. Republikli Sloveniji pripada delež od celotne kvote emisijskih kuponov za države članice, ki se bodo prodajali na dražbah, pri čemer je treba odšteti plačilo za uradnega dražitelja, ki je za Republiklo Slovenijo SID banka, d.d., in za nadzornika dražbe. Višina plačila za nadzornika dražbe še ni znana, saj ta še ni izbran, ker postopek javnega naročanja, ki ga vodi Evropska komisija z državami članicami, še ni zaključen

Republikli Sloveniji pripada v celotni količini pravic do emisije na ravni Skupnosti 4,5 milijona ton ogljikovega dioksida letno. Po sedanji ceni emisijskega kupona (okoli 5,30 evra) je priliv ocenjen na približno 24 milijonov evrov letno.

Predlog zakona predvideva, da bo finančne in tehnično-administrativne možnosti za delovanje Sveta za trajnostni razvoj in varstvo okolja zagotavljalo ministrstvo. V svetu bo 14 članov, ki so upravičeni do povračila potnih stroškov. Predlagatelj ocenjuje, da stroški ene seje sveta ne bodo presegli 1000,00 eurov.

Zakon nima posledic na druga javna finančna sredstva.

4. NAVEDBA, DA SO SREDSTVA ZA IZVAJANJE ZAKONA V DRŽAVNEM PRORAČUNU ZAGOTOVLJENA

Za izvajanje zakona so sredstva zagotovljena na proračunski postavki 334410 Ministrstva za kmetijstvo in okolje.

5. PRIKAZ UREDITVE V DRUGIH PRAVNIH SISTEMIH IN PRILAGOJENOST PREDLAGANE UREDITVE PRAVU EU

5.1. Pravo EU

Predlagane spremembe veljavnega zakona, s katerimi se prenašajo pravni akti EU v slovenski pravni red, se nanašajo na Direktivo 2011/92/EU, Direktivo 2010/75/EU, Direktivo 2009/29/ES, 2009/31/ES in Direktivo 2003/35/ES.

5.2. Prikaz ureditve v drugih državah članicah Evropske unije

5.2.1. Direktiva 2011/92/EU (presoja vplivov na okolje)

Predlagani zakon dopolnjuje veljavno ureditev na področju presoje vplivov izvedbe določenih javnih ali zasebnih projektov na okolje, ki je predmet zahtev Direktive 2011/92/EU, s postopkom predhodne presoje. Zaradi tega smo pregledali ureditev v državah članicah, ki se nanaša na predhodno presojo (angl. *screening*) v postopku presoje vplivov na okolje v skladu z zahtevami Direktive 2011/92/EU. Po podatkih, s katerimi razpolaga predlagatelj zakona, je predhodna presoja tako ali drugače vključena v sistem presoj vplivov na okolje v vseh državah članicah.

a. Avstrija

Zahteve Direktive 2011/92/EU so v avstrijski pravni red prenesene z Zveznim zakonom o presoji vplivov na okolje. Zakon ureja celoten postopek presoje vplivov posameznih nameranih projektov na okolje pred dovolitvijo njihove izvedbe, ureja pa tudi postopek predhodne presoje (angl. *screening*) in natančno določa, v katerih primerih je za projekte in njihove spremembe obvezen. V njegovi prilogi so določeni projekti, za katere je presoja vplivov na okolje vedno obvezna, in projekte, za katere jo je treba izvesti, če se tako ugotovi in odloči s predhodno presojjo. Namen slednje je ugotoviti, ali se zaradi izvedbe projekta lahko pričakujejo pomembni škodljivi, moteči ali negativni vplivi na okolje in ali je zato potrebna presoja vplivov na okolje.

Pristojni organ o tem, ali je za projekt treba izvesti presojo vplivov na okolje in na podlagi katerega od meril, odloči s predhodno presojjo na podlagi zahteve nosilca projekta, drugega pristojnega organa ali varuha človekovih pravic, pristojnega za varstvo okolja, lahko pa tudi po uradni dolžnosti. Nosilec projekta predloži organu dokumente, na podlagi katerih je mogoče identificirati projekt in oceniti možnosti okoljskih vplivov.

Pri odločanju s predhodno presojjo se upoštevajo zlasti ta merila:

1. lastnosti projekta (velikost, upoštevanje še drugih projektov, raba naravnih virov, nastajanje odpadkov, onesnaževanje okolja in motnje, tveganje za nesreče),

2. območje projekta (občutljivost okolja ob upoštevanju obstoječe okoljske rabe (angl. *land use*), količina, kakovost in regenerativna sposobnost naravnih virov na tem območju, absorpcijska sposobnost naravnega okolja, zgodovinska in varovana območja, kulturna ali arhitekturna pomembnost krajine),

3. značilnosti mogočih vplivov projekta na okolje (obseg vpliva, čezmejna narava vplivov, magnituda in prepletenost vplivov ter njihova verjetnost, trajanje, pogostost ali povračljivost), pa tudi spremembe, ki bi nastale zaradi izvajanja projekta v primerjavi s stanjem brez izvajanja.

Pristojni organ na prvi ali drugi stopnji odločitev s predhodno presojo sprejme najpozneje v šestih tednih. Stranke v postopku so nosilec projekta, pristojni organi, varuh človekovih pravic, pristojen za varstvo okolja, in občina, na območju katere se načrtuje izvedba projekta. Občina ima pravico pritožbe zoper sprejeto odločitev na upravnem sodišču.

Bistvene sestavine odločitve o tem, ali je za projekt treba izvesti presojo vplivov na okolje, vključno z glavnimi razlogi zanjo, se objavijo ali pa se zagotovi drug primeren način za seznanitev javnosti.

Projekt, ki je v predhodni presoji, pred koncem tega postopka ne more biti odobren, dovoljenja, izdana v nasprotju s tem, pa so lahko nična oziroma razveljavljena v treh letih.

Če je s predhodno presojo odločeno, da je za nameravani projekt potrebna presoja vplivov na okolje, nosilec projekta v skladu z zakonom zahteva izvedbo postopka presoje vplivov na okolje.

b. Združeno kraljestvo

Zahteve Direktive 2011/92/EU so v pravni red vseh štirih dežel Združenega kraljestva (Anglija, Wales, Severna Irska in Škotska) prenesene s predpisi, ki sicer urejajo postopke dovoljevanja izvedbe posameznih posegov, po področjih: urejanje prostora na krajevni ravni, gozdarstvo, kmetijstvo, urejanje voda, državne infrastrukturne ureditve ipd., kot so npr:

1. The Town and Country Planning (Environmental Impact Assessment) Regulations 2011 No. 1824,
2. The Environmental Impact Assessment (Agriculture) (England) (No2) Regulations 2006, No. 2522,
3. The Environmental Impact Assessment (Agriculture) (Wales) Regulations 2007 No. 2933 (W. 253),
4. The Environmental Impact Assessment (Agriculture) (Scotland) Regulations 2006 No. 582,
5. The Planning (Environmental Impact Assessment) Regulations (Northern Ireland), 2012 No. 59,
6. The Town and Country Planning (Environmental Impact Assessment) (Scotland) Regulations 2011.

Postopki in zahteve glede postopka so v vseh štirih deželah skoraj enaki, razlikujejo pa se v nekaterih podrobnostih, kakršni so rok za izdajo odločitve in pristojni organi.

V Angliji odloča o uvedbi postopka presoje vplivov na okolje pri gradnji na splošno (posegi v prostor) organ, krajevno pristojen za izdajo gradbenih dovoljenj. Postopek, v katerem ta organ ugotavlja obstoj razlogov za uvedbo presoje vplivov na okolje, se imenuje predhodna presoja. V tem postopku organ presoja na podlagi lastnih podatkov, predpisanih pragov in meril ter podatkov, ki jih predloži vlagatelj (investitor). Pridobivanje dodatnih mnenj ali posvetovanje z drugimi organi ni predpisano.

Pristojni organ izda vlagatelju (na podlagi prošnje za izdajo gradbenega dovoljenja ali prošnje za mnenje o obveznosti presoje vplivov na okolje) mnenje s predhodno presojo, ki mora biti jasno in natančno obrazloženo, v treh tednih. Ta rok se lahko podaljša v dogovoru z vlagateljem zahtevka.

Če mnenje ni izdano v roku ali se vlagatelj z njim ne strinja (ker se zahteva uvedba postopka presoje vplivov na okolje), se lahko od pristojnega ministra zahteva izdaja odločbe o predhodni presoji. Minister izda svojo odločitev v treh tednih. Postopek lahko uvede tudi po uradni dolžnosti – na lastno pobudo ali na podlagi pisne zahteve katere koli osebe.

Presoja vplivov na okolje se uvede, če pristojni organ ugotovi:

- da je nameravani poseg na seznamu 1 (skladen s prilogo I Direktive 85/337) ali
- da je nameravani poseg na seznamu 2 (skladen s prilogo II Direktive 85/337, razen nekaterih projektov, ki jih urejajo drugi posebni predpisi) in:
 - je kateri koli del posega na ranljivem območju (območja varovane narave in krajine, parki, naravne vrednote, kulturna dediščine, Natura 2000 ipd.) ali
 - je doseženo ali preseženo katero koli posegu ustrezno merilo s seznama 3 (skladen s prilogo III Direktive 85/337).

Zoper odločitev o predhodni presoji (predhodnem vrednotenju) je mogoča pritožba (na isti ali nadrejeni organ), ki lahko odloči drugače ali enako ob upoštevanju istih meril za odločanje; predvidena je tudi tožba na vrhovno sodišče, če niso bila upoštevana določila predpisov o vodenju postopka.

Molk organa prve stopnje (če ne izda mnenja v predpisanem roku) vedno pomeni, da je za nameravani poseg treba izvesti presojo vplivov na okolje, in vlagatelj zahteva, če se s tem ne strinja, se lahko ob molku organa pritoži na drugostopenjski organ.

V nekaterih primerih je določena tudi omejena veljavnost mnenja s predhodno presoji, če se poseg vmes ne izvede (tri leta za kmetijstvo, pet let za gozdarstvo).

c. Nemčija

Zahteve Direktive 2011/92/EU so v nemški pravni red prenesene z zveznim Zakonom o presoji vplivov na okolje (Gesetz über die Umweltverträglichkeitsprüfung in der Fassung der Bekanntmachung vom 24. Februar 2010 /BGBl I S. 94/ das zuletzt durch Artikel 2 des Gesetzes vom 17. August 2012 /BGBl. I S. 1726/ geändert worden ist; ZPVO) in vrsto izvršilnih predpisov. Zakon je bil uveljavljen že leta 1990 in je bil večkrat spreminjan, zadnjič avgusta 2012.

V skladu s tem zakonom je treba na zahtevo pristojnega upravnega organa ugotoviti, ali za projekt velja obveznost presoje vplivov na okolje, kar se izvede s predhodnim vrednotenjem posega med ugotavljanjem obveznosti presoje vplivov na okolje.

Obveznost presoje vplivov na okolje se ugotavlja pred predložitvijo zahtevka za odobritev projekta ali med upravnim postopkom oziroma postopkom odobritve.

Pristojni upravni organ odloči, ali je presoja vplivov na okolje obvezna, preden je vložen zahtevek za odobritev projekta, če:

- nosilec projekta to izrecno zahteva ali
- pristojni upravni organ v skladu s 5. členom ZPVO pred začetkom upravnega postopka oziroma postopka odobritve zahteva izvedbo javne razprave.

Kadar upravni postopek oziroma postopek odobritve že poteka, se obveznost presoje vplivov na okolje ugotavlja najpozneje po predložitvi popolne prijavnne dokumentacije.

Če ZPVO predvideva predhodno vrednotenje posega, se presoja vplivov na okolje izvede le, če pristojni upravni organ po okvirnem pregledu, skladnem s predpisanimi merili iz priloge k ZPVO, presodi, da lahko poseg zelo negativno vpliva na okolje. Ker je predhodno vrednotenje le okvirno, za določitev obveznosti presoje vplivov na okolje zadostuje že utemeljeno pričakovanje, da bi izvedba načrtovanega projekta lahko zelo negativno vplivala na okolje; predložitev podrobnih dokazov tako ni potrebna.

Pragovi za posege v okolje so predpisani v enotni preglednici, pri čemer so za poseg lahko določeni trije pragovi:

1. presoja je vedno obvezna, če je dosežen prag,
2. presoja je obvezna, če je dosežen srednji prag in ob upoštevanju vseh meril,
3. presoja je obvezna, če je dosežen najmanjši predpisani prag in je poseg na ranljivem območju.

Pristojni upravni organ izvede vrednotenje na podlagi lastnih podatkov in dokazil (podatkov o projektu), ki jih je predložil nosilec projekta. Ta mora pri tem sodelovati. Pridobitev izvedenskega mnenja praviloma ni potrebna. V utemeljenih primerih se lahko pri presoji, kakšen vpliv bi projekt lahko imel na okolje, uporabi tudi mnenje drugih organov in ogled na kraju samem, po potrebi v navzočnosti nosilca projekta.

Vrednotenje se opravi čim prej in brez odlašanja. Upravni organ mora nemudoma (brez odlašanja po lastni krivdi) ugotoviti obveznost presoje vplivov na okolje.

Ugotovitve vrednotenja, ki kaže oceno pristojnega upravnega organa, se dokumentirajo v javno dostopnem zapisniku in smiselno utemeljijo (po potrebi za sodni nadzor ali pritožbeni postopek pri Evropski komisiji). Pri tem se uporabijo:

- podatki in viri informacij (dokumentacija, ki je bila podlaga za vrednotenje),
- pravne podlage,
- predstavitev dejanskega stanja: opis bistvenih značilnosti projekta, njegove lokacije in negativnih vplivov na okolje.

Predhodno vrednotenje ni obvezno, če se nosilec projekta in pristojni upravni organ dogovorita o izvedbi presoje vplivov na okolje.

Če se je pri predhodnem vrednotenju izkazalo, da presoja vplivov na okolje ni obvezna, je treba to »objaviti«, kar pomeni obveznost aktivne objave. Mogoči so ti načini: oglasna deska, uradni list, lokalno časopisje, po potrebi še splet. Pri objavi odločitve je treba navesti, da ugotovitev ni mogoče samostojno izpodbijati. Če upravni postopek (odobritve projekta) že poteka, je treba za objavo poskrbeti takoj, ko je upravni organ odločil, da presoja vplivov na okolje ni obvezna. Upravni organ lahko ugotovitve predhodnega vrednotenja objavi tudi, če zahtevek za odobritev ni bil predložen. Vendar je objava mogoča le s soglasjem nosilca projekta, saj ni mogoče izključiti možnosti, da bo ta izvedbo projekta opustil.

Do objave mora priti najpozneje skupaj z objavo projekta, če je ta predvidena, pri tem pa je treba navesti kraj in možnosti vpogleda v zapisnik predhodnega vrednotenja posega.

Če upravni organ pri predhodnem vrednotenju posega ugotovi, da je zanj obvezna presoja vplivov na okolje, mora biti taka odločitev po predpisih o okoljskih informacijah javno dostopna (tj. biti mora na razpolago na zahtevo). Samostojna objava ni obvezna, saj je v okviru presoje vplivov na okolje javnost o projektu že obveščena.

5.2.2. Direktiva 2010/75/EU

Kot smo že navedli zgoraj, gre pri Direktivi 2010/75/EU za prenovo veljavnih direktiv, zlasti Direktive 2008/1/ES, ki so v slovenski pravni red in v pravne rede drugih držav članic že prenesene. Ker direktiva bistveno ne spreminja veljavnih direktiv, tudi ni pričakovati bistveno spremenjenih ureditev v državah članicah glede prenosa, kot so že uveljavljene.

5.2.3. Direktiva 2009/29/ES

Države članice imajo enako ureditev, saj gre za prenos zahtev direktive v pravne rede držav članic, s katerimi se vzpostavlja sistem trgovanja s pravicami do emisije toplogrednih plinov na ravni Skupnosti in ne na ravni posameznih držav članic.

5.2.4. Direktiva 2003/35 /ES

Ureditev pogojev glede časa, v katerem morajo nevladne organizacije tvorno delovati, da lahko vstopajo v postopke, predvidene z direktivama 2011/92/EU in 2010/75//EU, se razlikujejo od države do države in so stvar odločitve na državni ravni. Nekatere države takega pogoja sploh ne zahtevajo, v Nemčiji, Avstriji, Luksemburgu in na Švedskem je zahtevano obdobje tri leta, v nekaterih drugih državah pa je še krajše.

6. DRUGE POSLEDICE

6.1. Administrativne in druge posledice

Predlog zakona uvaja zaradi zahtev Direktive 2011/92/ES in Direktive 2010/75/EU tri nove upravne postopke, ki jih bo vodilo ministrstvo: predhodna presoja v okviru postopka presoje vplivov na okolje in izdaje okoljevarstvenega soglasja, ugotavljanja skladnosti projekta za pridobitev gradbenega dovoljenja s projektnimi pogoji iz okoljevarstvenega soglasja, izdaja odločbe glede trajnega prenehanja obratovanja naprave. To bo zahtevalo dodatno delo upravnega organa, ki vodi upravne postopke na ministrstvu, to je ARSO.

Prav tako zahteva dodatno delo ARSO prilagoditev okoljevarstvenih dovoljenj, izdanih za obratovanje naprav, ki lahko povzročajo onesnaževanje večjega obsega, in dovoljenj za izpuščanje toplogrednih plinov.

Zaradi uveljavitve zaključkov o BAT se pričakuje tudi povečan obseg strokovnega dela na ministrstvu, potrebnega za pripravo predpisov, s katerimi se bodo ti zaključki pravočasno prenašali v slovenski pravni red.

6.2. Presoja posledic na okolje, ki vključuje prosotrske in varstvene vidike

Predlog zakona bo prispeval k izboljšanju stanja okolja.

6.3. Presoja posledic na gospodarstvo

Predlog zakona bo v manjši meri vplival na gospodarstvo, ker prinaša nove obveznosti za nekatere gospodarske subjekte. Nosilci določenih posegov v okolje bodo morali na ministrstvo vložiti zahtevo, da to presodi, ali je za nameravani poseg potrebno izvesti presojo vplivov na okolje in pridobiti okoljevarstveno soglasje. Predlagatelj ocenjuje, da stroški priprave potrebne dokumentacije ne bodo visoki.

Upravljalci naprav, ki lahko povzročajo onesnaževanje okolja večjega obsega in v katerih so prisotne določene nevarne snovi, bodo morali pripraviti izhodiščno poročilo, ki vsebuje opis stanja tal in podzemnih voda na lokaciji naprave. Ker gre za popolnoma nov instrument na ravni EU, ki ga uvaja Direktiva 2010/75/EU, ni mogoče oceniti višine stroškov, ki jih bodo za pripravo poročila imeli upravljalci teh naprav.

6.4. Presoja posledic na socialnem področju.

Predlog zakona bo olajšal pridobivanje statusa nevladnim organizacijam, da delujejo v javnem interesu. Predlog zakona bo z ustanovitvijo Sveta za trajnostni razvoj in varstvo okolja omogočil predstavnikom znanosti in tehnologije, nevladnih organizacij in gospodarstva sodelovanje pri pripravi politik na področju varstva okolja.

Zaradi uvedbe izdelave izhodiščnega poročila se odpirajo nove možnosti za gospodarske subjekte.

V ostalem predlagani zakona nima posledic na socialnem področju.

6.5. Presoja posledic na dokumente razvojnega načrtovanja.

Sprejem zakona bo izpolnil zahtevo o predhodni pogojenosti na področju presoje vplivov na okolje, potrebne zaradi črpanja sredstev EU iz nove finančne perspektive.

Predlog zakona nima posledic na dokumente razvojnega načrtovanja.

6.6. Izvajanje sprejetega predpisa

Predlog zakona je bil v javni obravnavi.

Ministrstvo, pristojno za okolje oziroma njegova organa v sestavi (Agencija RS za okolje in Inšpektorat za kmetijstvo in okolje) sta pripravljena na izvajanja zakona.

6.7. Druge pomembne okoliščine v zvezi z vprašanji, ki jih ureja predlog zakona

II. BESEDILO ČLENOV

1. člen

V Zakonu o varstvu okolja (Uradni list Republike Slovenije, št. 39/06 – uradno prečiščeno besedilo, 49/06 – ZMetD, 66/06 – odl. US, 33/07 – ZPNačrt, 57/08 – ZFO-1A, 70/08, 108/09, 48/12 in 57/12) se v drugem odstavku 1. člena 2. točka spremeni tako, da se glasi:

»2. Direktiva 2010/75/EU Evropskega parlamenta in Sveta z dne 24. novembra 2010 o industrijskih emisijah (celovito preprečevanje in nadzorovanje onesnaževanja (prenovitev), (UL L št. 334 z dne 17.12. 2010, stran 17),«.

5. točka se spremeni tako, da se glasi:

»5. Direktiva 2011/92/EU Evropskega parlamenta in Sveta z dne 13. decembra 2011 o presoji vplivov nekaterih javnih in zasebnih projektov na okolje (UL L št. 26 z dne 28. 1. 2012, stran 1),«.

Na koncu 13. točke se pika nadomesti z vejico in dodata novi 14. in 15. točka, ki se glasita:

»14. Direktiva 2008/98/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 19. novembra 2008 o odpadkih in razveljavitvi nekaterih direktiv (UL L št. 312 z dne 22. 11. 2008, stran 3),
15. Direktiva 2009/31/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 23. aprila 2009 o geološkem shranjevanju ogljikovega dioksida in spremembi Direktive Sveta 85/337/EGS, direktiv 2000/60/ES, 2001/80/ES, 2004/35/ES, 2006/12/ES, 2008/1/ES Evropskega parlamenta in Sveta ter Uredbe (ES) št. 1013/2006 (UL L št. 140 z dne 5. 6. 2009, stran 114).«.

2. člen

V 3. členu se za točko 1.3.3. dodata novi točka 1.3.4. in točka 1.3.5., ki se glasita:

»1.3.4. Tla so vrhnja plast zemeljske skorje med kamninami in površino, sestavljajo pa jih mineralni delci, organske snovi, voda, zrak in živi organizmi.

1.3.5. Vode so vode po predpisih o vodah in predpisih o varstvu okolja.«.

Za točko 4.1. se doda nova točka 4.1.1., ki se glasi:

»4.1.1. Ciljna vrednost je predpisana raven onesnaženosti okolja, določena z namenom, da se izogne škodljivim vplivom na zdravje ljudi oziroma na okolje kot celoto, se jih prepreči ali zmanjša, in ko je treba in kadar je to mogoče, doseže v določenem času.«.

5. točka se spremeni tako, da se glasi:

»5. Odpadek je snov ali predmet, ki ga imetnik zavrže, namerava zavreči ali mora zavreči.«.

Točka 5.3. se spremeni tako, da se glasi:

»5.3. Komunalni odpadki so odpadki iz gospodinjstev in njemu podoben odpadki iz trgovine, proizvodnih, poslovnih, storitvenih in drugih dejavnosti ter javnega sektorja.«.

Točka 5.4. se spremeni tako, da se glasi:

»5.4. Ravnanje z odpadki je zbiranje, prevoz, predelava in odstranjevanje odpadkov, vključno z nadzorom nad takimi postopki in dejavnostmi po prenehanju obratovanja naprave za odstranjevanje odpadkov, ter delovanje osebe, ki z odpadki trguje ali jih posreduje.«.

V točki 6.4. se besedilo »Kritična obremenitev ali alarmna« nadomesti z besedo »Alarmna«.

Za točko 6.4. se doda nova točka 6.4.1., ki se glasi:

»6.4.1. Kritična vrednost je predpisana vrednost, določena na podlagi znanstvenih spoznanj, katere preseganje ima lahko neposredne škodljive učinke na nekatere sprejemnike, kot npr. na drevesa, druge rastline in naravne ekosisteme, vendar ne na človeka.«.

V točki 7.3.2. se besedilo »s predpisom EU« nadomesti z besedilom »s predpisom Evropske unije (v nadaljnjem besedilu: EU)«.

V točki 8.1. se besedilo »dokončnosti okoljevarstvenega dovoljenja« nadomesti z besedilom »pravnomočnosti okoljevarstvenega dovoljenja«.

Točka 8.3. se spremeni tako, da se glasi:

»8.3. Večja sprememba v obratovanju naprave, ki lahko povzroča onesnaževanje okolja večjega obsega, je sprememba v vrsti ali delovanju naprave ali njena razširitev, ki ima lahko znatne negativne vplive na zdravje ljudi ali okolje. Vsaka sprememba v vrsti ali delovanju naprave ali njena razširitev, zaradi katere se proizvodna zmogljivost naprave poveča za prag, kadar je ta predpisan, se šteje za večjo spremembo v obratovanju naprave.«.

Za točko 8.3. se dodata novi točka 8.3.1. in točka 8.3.2., ki se glasita:

»8.3.1. Večja sprememba v obratovanju druge naprave je sprememba naprave ali njena razširitev, ki bistveno spremeni njene glavne tehnične značilnosti ali poveča njeno proizvodno zmogljivost in tako poveča emisije ali spremembo vrste emisije v okolje ali odpadkov ter ima lahko znatne negativne vplive na okolje.

8.3.2. Večja sprememba obrata je znatna sprememba količine nevarnih snovi ali njihovih kemijskih ali fizikalnih lastnosti, sprememba tehnološkega procesa, v katerem se uporablja nevarna snov, ali katerakoli druga sprememba v obratu, ki vpliva na možnost nastanka in poteka večje nesreče ter na ukrepe za njeno preprečitev in zmanjšanje njenih posledic.«.

Za točko 8.4. se dodata novi točki 8.5. in 8.8., ki se glasita:

»8.5. Podnaprava je podnaprava v skladu s Sklepom Komisije z dne 27. aprila 2011 o določitvi prehodnih pravil za usklajeno brezplačno dodelitev pravic do emisije na ravni Unije v skladu s členom 10a Direktive 2003/87/ES Evropskega parlamenta in Sveta (UL L št. 130 z dne 17. 5. 2011, stran 1), zadnjič spremenjenim s Sklepom Komisije z dne 17. avgusta 2012 o spremembi sklepov 2010/2/EU in 2011/278/EU v zvezi s sektorji in deli sektorjev, ki veljajo za izpostavljene visokemu tveganju premestitve emisij CO₂ (UL L št. 241 z dne 7. 9. 2012, stran 52, v nadaljnjem besedilu: Sklep 278/2011/EU).

8.6. Naprava za proizvodnjo električne energije je naprava, v kateri se od 1. januarja 2005 proizvaja električna energija za prodajo tretjim osebam in v kateri se ne opravlja nobena

dejavnost, določena v predpisu iz četrtega odstavka 118. člena tega zakona, razen zgorevanje goriva.«.

10. točka se spremeni tako, da se glasi:

»10. Snov je katerikoli kemični element ali njegova spojina, razen radioaktivnih snovi po predpisih o varstvu pred ionizirajočimi sevanji in gensko spremenjenih organizmov po predpisih o ravnanju z gensko spremenjenimi organizmi.«.

Za 10. točko se dodajo nove točke 10.1, 10.2 in 10.3, ki se glasijo:

»10.1. Nevarna snov je snov ali zmes, ki ustreza merilom za fizikalne nevarnosti, nevarnosti za zdravje ali okolje, opredeljenim v predpisih o kemikalijah.

10.2. Onesnaževalo je snov, ki lahko onesnažuje okolje.

10.3. Izhodiščno poročilo je dokument, ki vsebuje podatke o stanju onesnaženosti tal in podzemne vode z določenimi nevarnimi snovmi, potrebne za količinsko primerjavo s stanjem po prenehanju obratovanja naprave.«.

V 11. točki se besedilo »Evropske unije (v nadaljnjem besedilu: EU)« nadomesti s kratico »EU«.

Za točko 11.3. se dodajo nove točke 11.4., 11.5., 11. 6. in 11.7., ki se glasijo:

»11. 4. Referenčni dokument BAT je dokument, ki ga sprejme in na svoji spletni stran objavi Evropska komisija, izdelan pa je za določene dejavnosti; opisuje predvsem uporabljene tehnologije, sedanje vrednosti emisij, porabe snovi in energije, tehnike, ki se uporabljajo za opredelitev najboljših razpoložljivih tehnik, ter tudi zaključke o BAT in vse nastajajoče tehnike.

11.5. Zaključki o BAT so dokument, ki ga sprejme Evropska komisija in je objavljen v Uradnem listu EU, vsebuje pa dele referenčnega dokumenta BAT, zaključke o najboljših razpoložljivih tehnikah, njihov opis, informacije za oceno njihove ustreznosti, ravni emisij, povezane z najboljšimi razpoložljivimi tehnikami, z njimi povezan monitoring, vrednosti porabe snovi in energije, lahko pa tudi ukrepe za sanacijo območja, na katerem je naprava. Zaključki o BAT se upoštevajo tudi pri pripravi predpisov iz 17., 19. in 20. člena tega zakona. Do objave zaključkov o BAT se uporabljajo zaključki o BAT iz referenčnega dokumenta BAT.

11.6. Ravni emisij, povezane z najboljšimi razpoložljivimi tehnikami, so razpon ravni emisij, nastalih pri običajnih pogojih obratovanja naprave ob uporabi najboljše razpoložljive tehnike ali kombinaciji najboljših razpoložljivih tehnik, kot so opisane v zaključkih o BAT; te ravni so izražene kot povprečje v določenem časovnem obdobju pod posebnimi referenčnimi pogoji.

11.7. Nastajajoča tehnika je nova tehnika za industrijsko dejavnost, ki bi, če bi bila tržno razvita, lahko zagotovila večjo ali vsaj enako stopnjo varstva okolja in večje prihranke pri stroških kakor obstoječe najboljše razpoložljive tehnike.«.

3. člen

17. člen se spremeni tako, da se glasi:

»17. člen

(emisije)

(1) Povzročitelj onesnaževanja mora izvesti ukrepe, potrebne za preprečevanje in zmanjšanje onesnaževanja, tako da njegove emisije v okolje ne presegajo predpisanih mejnih vrednosti.

(2) Vlada Republike Slovenije (v nadaljnjem besedilu: vlada) določi mejne vrednosti emisije, ki pri običajnih pogojih obratovanja naprave ali opravljanja dejavnosti ne smejo biti presežene, stopnje zmanjševanja onesnaževanja okolja in s tem povezane enakovredne parametre ter tehnične ukrepe, pa tudi mogoče učinke celotne in skupne obremenitve okolja, zavezance za zagotavljanje izvajanja obratovalnega monitoringa iz 101. člena tega zakona in njegov obseg ter podrobnejšo določitev večje spremembe naprave. Vlada pri določanju mejnih vrednosti emisij za naprave iz 68. člena tega zakona upošteva tudi zaključke o BAT tako, da mejne vrednosti emisij ne presegajo ravni emisij, povezanih z najboljšimi razpoložljivimi tehnikami.

(3) Vlada v predpisih iz prejšnjega odstavka določi naprave, katerih upravljavci morajo pridobiti okoljevarstveno dovoljenje v skladu s tem zakonom, podrobnejšo vsebino vloge za pridobitev okoljevarstvenega dovoljenja, rok, do katerega mora upravljavec naprave vložiti vlogo za pridobitev okoljevarstvenega dovoljenja in pridobiti okoljevarstveno dovoljenje, ter rok, do katerega mora upravljavec obstoječe naprave njeno obratovanje uskladiti z zahtevami, predpisanimi na podlagi prejšnjega odstavka.

(4) Vlada v predpisih iz drugega odstavka tega člena lahko določi tudi obveznost upravljavca naprave, da ministrstvu napravo prijavi, pri čemer upravljavcu ni treba pridobiti okoljevarstvenega dovoljenja, ministrstvo pa jo vpiše v evidence iz 104. člena tega zakona. Vlada predpiše tudi podrobnejše podatke, ki se vodijo v evidenci iz 104. člena tega zakona.

(5) Vlada v predpisih iz drugega odstavka tega člena lahko določi naprave, za katere proizvajalec ali upravljavec zagotavlja skladnost s predpisanimi mejnimi vrednostmi ali se ta ugotavlja v skladu s predpisi, ki urejajo ugotavljanje skladnosti proizvodov, in za katere okoljevarstveno dovoljenje ni potrebno.

(6) Vlada v predpisih iz drugega odstavka tega člena lahko določi tudi druge naprave, za katere okoljevarstveno dovoljenje ni potrebno, njihova skladnost s predpisi, ki urejajo emisije, pa se ugotavlja na podlagi strokovne ocene, ki jo zagotovi upravljavec naprave.

(7) Strokovna ocena iz prejšnjega odstavka je sestavni del projekta za pridobitev gradbenega dovoljenja, kadar je gradbeno dovoljenje zahtevano v skladu z zakonom, ki ureja graditev objektov. Če za napravo, ki odvaja odpadno vodo, gradbeno dovoljenje ni zahtevano, je strokovna ocena sestavni del vloge za pridobitev vodnega soglasja v skladu z zakonom, ki ureja vode.«.

4. člen

20. člen se spremeni tako, da se glasi:

»20. člen
(ravnanje z odpadki)

(1) Povzročitelj onesnaževanja mora upoštevati vsa pravila ravnanja z odpadki, ki so potrebna za preprečevanje odpadkov in zagotavljanje predelave odpadkov ali njihovo odstranjevanje, če predelava ni mogoča.

(2) Pravna ali fizična oseba, ki predeluje ali odstranjuje svoje odpadke ali odpadke drugih povzročiteljev po predpisanih postopkih, mora za to imeti okoljevarstveno dovoljenje v skladu s tem zakonom.

(3) Pravna ali fizična oseba, ki zbira ali prevaža odpadke ali z njimi trguje ali jih posreduje, se mora vpisati v evidenco oseb iz četrtega odstavka 104. člena tega zakona.

(4) Oseba iz prejšnjega odstavka zaprosi za vpis v evidenco iz četrtega odstavka 104. člena tega zakona z vlogo, ki vsebuje dokazila o izpolnjevanju pogojev iz predpisa iz petega odstavka tega člena.

(5) Vlada s predpisom določi pravila ravnanja in druge pogoje za ravnanje z odpadki, nanašajo pa se zlasti na:

1. preprečevanje odpadkov,
2. razvrščanje odpadkov na sezname,
3. načine ravnanja z odpadki,
4. pogoje za vpis v evidenco iz tretjega odstavka tega člena,
5. pogoje za pridobitev predpisanih dovoljenj,
6. načrtovanje, gradnjo in obratovanje naprav za ravnanje z odpadki,
7. usposobljenost oseb za ravnanje z odpadki,
8. ukrepe, povezane s prenehanjem delovanja naprav za ravnanje z odpadki, in
9. vodenje evidenc o odpadkih in ravnanju z njimi ter način poročanja ministrstvu, pristojnemu za varstvo okolja (v nadaljnjem besedilu: ministrstvo).

(6) Vlada pri določanju pravil ravnanja in drugih pogojev za ravnanje z odpadki v predpisih iz prejšnjega odstavka upošteva tudi najboljše razpoložljive tehnike in zaključke o BAT ter določi podrobnejšo vsebino vloge za pridobitev okoljevarstvenega dovoljenja iz drugega odstavka tega člena in vloge iz četrtega odstavka tega člena.

(7) Vlada s predpisom določi primere in pogoje, ko za pravno ali fizično osebo, ki v okviru dejavnosti razvija, izdeluje, predeluje, obdeluje, prodaja ali uvaža izdelke (v nadaljnjem besedilu: proizvajalec izdelkov), velja razširjena odgovornost proizvajalca. Proizvajalec izdelkov mora delno ali v celoti zagotoviti takšno ravnanje z izdelki in odpadki, ki nastanejo po uporabi teh izdelkov, da se spodbujajo ponovna uporaba in preprečevanje odpadkov ter njihovo recikliranje in drugi postopki predelave, nanašajo pa se zlasti na:

1. prevzem rabljenih izdelkov in odpadkov, ki nastanejo po uporabi izdelkov, in zagotavljanje predpisanega ravnanja z njimi,
2. način in pogoje za posamično ali skupno izpolnjevanje obveznosti proizvajalcev izdelkov,
3. obseg obveznosti proizvajalcev izdelkov ali njihovih združenj ali drugih gospodarskih družb, s katerimi proizvajalci izdelkov izpolnjujejo svoje obveznosti, in cilje, ki jih morajo pri izpolnjevanju obveznosti dosegati,
4. vzpostavitev in zagotavljanje informacijskega sistema za spremljanje izvajanja obveznosti proizvajalcev izdelkov ter
5. obveščanje in seznanjanje javnosti z možnostmi ponovne uporabe izdelkov in recikliranja ter drugih načinov predelave odpadkov, ki nastanejo po uporabi izdelkov.

(8) Vlada v predpisu iz petega odstavka tega člena lahko določi primere, ko okoljevarstveno dovoljenje iz drugega odstavka tega člena ni potrebno, če so izpolnjene predpisane zahteve, ki se nanašajo zlasti na:

1. emisije,
2. vsebnost nevarnih ali škodljivih snovi,

- 3. rabo energije in
- 4. vrsto in način nastajanja odpadkov.

(9) Pošiljanje odpadkov se izvaja v skladu s predpisi, ki urejajo pošiljke odpadkov.«.

5. člen

V prvem odstavku 23. člena se besedilo »opozorilne in kritične vrednosti« nadomesti z besedilom »ciljne, opozorilne, alarmne in kritične vrednosti«.

V petem odstavku se za besedo »opozorilnih« doda besedilo »in alarmnih«.

6. člen

V prvem odstavku 24. člena se besedilo »tretjega odstavka 17. člena tega zakona« nadomesti z besedilom »prvega odstavka prejšnjega člena«.

7. člen

V prvem odstavku 24.a člena se besedilo »in je presežena mejna vrednost emisije, določena« nadomesti z besedilom »in so preseženi standardi kakovosti okolja, določeni«.

8. člen

Za tretjim odstavkom 27. člena se doda nov četrti odstavek, ki se glasi:

»(4) Ministrstvo lahko od povzročitelja okoljske nesreče zahteva izvedbo dopolnilnih ukrepov, potrebnih za omejevanje posledic za okolje in za preprečevanje možnosti njene ponovitve.«.

Dosedanji četrti do deseti odstavek postanejo peti do enajsti odstavek.

9. člen

51. člen se spremeni tako, da se glasi:

»51. člen
(presoja vplivov na okolje)

(1) V postopku presoje vplivov na okolje se ugotovijo in ocenijo dolgoročni, kratkoročni, posredni ali neposredni vplivi nameravanega posega v okolje na človeka, tla, vodo, zrak, biotsko raznovrstnost in naravne vrednote, podnebje in krajino, pa tudi na človekovo nepremično premoženje in kulturno dediščino, ter njihova medsebojna razmerja.

(2) Za določene vrste posegov v okolje je zaradi njihove velikosti, obsega, lokacije ali drugih značilnosti, ki lahko vplivajo na okolje, presoja vplivov na okolje vedno obvezna.

(3) Za določene vrste posegov v okolje, pri katerih se zaradi značilnosti nameravanega posega ali njegove lokacije lahko pričakujejo pomembni vplivi na okolje, ministrstvo izvede predhodni postopek iz 51.a člena tega zakona, v katerem ugotovi, ali je presoja vplivov obvezna tudi za te posege.

(4) Vlada predpiše vrste posegov iz drugega in tretjega odstavka tega člena.«.

10. člen

Za 51. členom se doda nov 51.a člen, ki se glasi:

»51.a člen
(predhodni postopek)

(1) Nosilec nameravanega posega v okolje iz tretjega odstavka prejšnjega člena mora od ministrstva zahtevati, da to ugotovi, ali je za nameravani poseg v okolje treba izvesti presojo vplivov na okolje in pridobiti okoljevarstveno soglasje.

(2) Nosilec nameravanega posega v okolje mora zahtevi iz prejšnjega odstavka priložiti opis tega posega, okolja ali delov okolja, za katere obstoja verjetnost, da bo poseg nanje vplival, in opis možnih pomembnih vplivov nameravanega posega na okolje ali dele okolja. Zahteva iz prejšnjega odstavka lahko vsebuje tudi zahtevo za pisno informacijo, ki jo ministrstvo pripravi v skladu z 52. členom tega zakona, če ugotovi, da je za nameravani poseg treba izvesti presojo vplivov na okolje in pridobiti okoljevarstveno soglasje.

(3) Ministrstvo lahko nosilca nameravanega posega v okolje pozove, da v določenem roku zahtevo iz prvega odstavka tega člena dopolni. Če nosilec nameravanega posega v določenem roku zahteve iz prvega odstavka tega člena ne dopolni, se šteje, da je od nameravanega posega odstopil, ministrstvo pa postopek ustavi. Ministrstvo sklep o ustavitvi postopka objavi na enotnem državnem portalu e-uprava in na svoji spletni strani, pošlje pa ga tudi pristojni inšpekciji.

(4) Pri ugotovitvi iz prvega odstavka tega člena ministrstvo upošteva merila, ki se nanašajo na značilnosti nameravanega posega v okolje, njegovo lokacijo in značilnosti možnih vplivov posega na okolje. Zaradi izvedbe ugotovitve iz prvega odstavka tega člena ministrstvo lahko zaprosi ministrstva in organizacije iz tretjega odstavka 52. člena tega zakona, da v 21 dneh od prejema zaprosila pošljejo pisno mnenje o tem, ali je za nameravani poseg treba izvesti presojo vplivov na okolje s stališča njihove pristojnosti.

(5) Ministrstvo o ugotovitvi iz prvega odstavka tega člena izda sklep v dveh mesecih po prejemu popolne zahteve. Pritožbo zoper sklep lahko poleg nosilca nameravanega posega v okolje vloži tudi nevladna organizacija iz prvega odstavka 153. člena tega zakona. Pritožba ne zadrži izvršitve sklepa.

(6) Ministrstvo sklep iz prejšnjega odstavka objavi na enotnem državnem portalu e-uprava in na spletnih straneh, pošlje pa ga tudi pristojni inšpekciji.

(7) Če je za izvedbo nameravanega posega iz tretjega odstavka prejšnjega člena treba pridobiti gradbeno dovoljenje v skladu s predpisi, ki urejajo graditev objektov, in nosilec posega k zahtevi za njegovo izdajo ne priloži okoljevarstvenega soglasja za nameravani poseg, mora pred izdajo gradbenega dovoljenja pristojni upravni organ ugotoviti, ali je ministrstvo izdalo sklep, da za

nameravani poseg v okolje presoja vplivov na okolje ni potrebna. Če pristojni upravni organ ugotovi, da ministrstvo za nameravani poseg v okolje ni izdalo sklepa, da za ta poseg v okolje presoja njegovih vplivov na okolje ni potrebna, se v postopku izdaje gradbenega dovoljenja šteje, da okoljevarstveno soglasje ni pridobljeno, vloga za izdajo gradbenega dovoljenja pa se zavrne.

(8) Ne glede na določbe prejšnjih odstavkov ministrstvo začne s postopkom presoje vplivov na okolje, če nosilec posega iz tretjega odstavka prejšnjega člena vloži vlogo za izdajo okoljevarstvenega soglasja v skladu s 57. členom tega zakona in ministrstvo v skladu s četrtem odstavkom tega člena ugotovi, da je za nameravani poseg treba izvesti presojo vplivov na okolje in pridobiti okoljevarstveno soglasje.

(9) Vlada predpiše vrsto in obseg podatkov iz drugega odstavka tega člena, ki jih mora nosilec posega nameravanega posega v okolje predložiti ministrstvu v zahtevi iz prvega odstavka tega člena, in podrobnejša merila iz četrtega odstavka tega člena.«.

11. člen

V prvem odstavku 52. člena se besedilo »prejšnjega člena« nadomesti z besedilom »51. člena tega zakona«.

12. člen

55. člen se spremeni tako, da se glasi:

»55. člen

(kakovost okoljskega poročila in poročila o vplivih na okolje)

(1) Ministrstvo spodbuja zagotavljanje kakovosti poročil iz 41. člena tega zakona in poročil o vplivih na okolje iz 54. člena tega zakona zlasti tako, da:

1. objavlja katalog strokovnih znanj, priporočil in smernic za izdelavo poročil na svetovnem spletu;
2. po potrebi organizira usposabljanje za izdelovanje poročil iz prvega odstavka tega člena in
3. izvaja druge naloge.

(2) Ministrstvo vodi na svetovnem spletu evidenco oseb, ki so izdelale poročila iz prvega odstavka tega člena, ki vsebuje:

1. firmo in sedež osebe,
2. datum začetka postopka celovite presoje vplivov na okolje iz 40. člena tega zakona in postopka presoje vplivov na okolje iz 51. člena tega zakona ter
3. podatke o vrsti plana ali posega v okolje.

(3) Ministrstvo na svetovnem spletu objavi kopijo pravnomočnega potrdila iz 46. člena tega zakona in pravnomočnega okoljevarstvenega soglasja iz 61. člena tega zakona.«.

13. člen

56. 56.a, 56.b in 56.c člen se črtajo.

14. člen

V prvem odstavku 57. člena se vejica in besedilo »ki vsebuje projekt in poročilo« nadomestita z besedilom »in priložiti projekt ter poročilo«.

V drugem odstavku se za besedo »predpisi« dodata vejica in besedilo »ki urejajo varstvo okolja, ohranjanje narave, upravljanje voda ali ali varstvo kulturne dediščine«.

15. člen

Prvi odstavek 61. člena se spremeni tako, da se glasi:

»(1) Ministrstvo vlogo za izdajo okoljevarstvenega soglasja, projekt, poročilo in osnutek odločitve o okoljevarstvenem soglasju pošlje ministrstvu in organizacijam iz tretjega odstavka 52. člena tega zakona in jih pozove, da v 21 dneh od prejema poziva dajo mnenje o sprejemljivosti nameravanega posega, sicer se šteje, da je nameravani poseg z vidika njihove pristojnosti sprejemljiv.«.

Za dosedanjim šestim odstavkom se doda nov sedmi odstavek, ki se glasi:

»(7) Ne glede na določbe predpisov, ki urejajo graditev objektov, se pri pri izdaji gradbenega dovoljenja ne uporabljajo določbe zakona, ki ureja graditev objektov in določajo, da je soglasje dano, v kolikor ni dano v roku iz drugega odstavka 62. člena tega zakona«.

Za dosedanjim sedmim odstavkom, ki postane osmi odstavek, se doda nov deveti odstavek, ki se glasi:

»(9) Če nosilec nameravanega posega v okolje v roku iz prejšnjega odstavka ne začne izvajati posega ali ne pridobi gradbenega dovoljenja, lahko tri mesece pred iztekom njegove veljavnosti zahteva podaljšanje okoljevarstvenega soglasja, ministrstvo pa zahtevi ugodi in izda odločbo o podajšanju, če ugotovi, da se pogoji, ob katerih je bilo dano okoljevarstveno soglasje, niso bistveno spremenili, pri čemer se ne uporabljajo določbe 58., 59. in 64. člena tega zakona.«.

Dosedanja osmi in deveti odstavek postaneta nova deseti in enajsti odstavek.

16. člen

Drugi, tretji, četrti in peti odstavek 61.a člena se spremenijo tako, da se glasijo:

»(2) Prijava iz prejšnjega odstavka mora vsebovati opis sprememb posega v okolje, opis okolja ali delov okolja, na katere bo nameravani poseg po vsej verjetnosti vplival, in opis mogočih pomembnih vplivov posega na okolje ali dele okolja.

(3) Ministrstvo na podlagi prijave iz prvega odstavka tega člena in ob smiselni uporabi določb 51. in 51.a člena tega zakona v 60 dneh od prijave s sklepom ugotovi, ali je za nameravano spremembo posega treba izvesti tudi presojo vplivov na okolje in spremeniti okoljevarstveno soglasje.

(4) Če ministrstvo ugotovi, da je za nameravano spremembo posega treba izvesti presojo vplivov na okolje in spremeniti okoljevarstveno soglasje, lahko nosilec posega vloži vlogo za spremembo okoljevarstvenega soglasja, ki mora vsebovati sestavine iz 57. člena tega zakona.

(5) Če ministrstvo ugotovi, da za nameravano spremembo posega ni treba izvesti presoje vplivov na okolje in spremeniti okoljevarstvenega soglasja, lahko nosilec to spremembo izvede; če pa je za izvedbo posega v okolje predpisano dovoljenje, lahko nadaljuje s postopkom pridobivanja tega dovoljenja.«.

17. člen

62. člen se spremeni tako, da se glasi:

»62. člen

(ugotavljanje izpolnjevanja pogojev)

(1) Če je za nameravani poseg v okolje iz 51. člena tega zakona treba pridobiti gradbeno dovoljenje v skladu s predpisi, ki urejajo graditev objektov, mora organ, pristojen za izdajo gradbenega dovoljenja sam ali na njegovo zaprosilo ministrstvo, pred njegovo izdajo ugotoviti skladnost projekta za pridobitev gradbenega dovoljenja s projektnimi pogoji za nameravani poseg v okolje, za katerega je bilo izdano okoljevarstveno soglasje. Ugotovitev skladnosti lahko pred vložitvijo vloge za pridobitev gradbenega dovoljenja od ministrstva zaprosi tudi nosilec nameravanega posega v okolje. Iz gradbenega dovoljenja mora biti razvidno, da je projekt za pridobitev gradbenega dovoljenja v skladu s projektnimi pogoji iz okoljevarstvenega soglasja, ki je bilo izdano za nameravani poseg v okolje.

(2) Ministrstvo v 21 dneh od prejema zaprosila iz prejšnjega odstavka izda sklep, s katerim potrdi skladnost iz prejšnjega odstavka, če ugotovi, da projekt za pridobitev gradbenega dovoljenja ustreza projektnim pogojem za nameravani poseg v okolje, za katerega je izdalo okoljevarstveno soglasje.

(3) Če za sklep iz prejšnjega odstavka zaprosi organ, pristojen za izdajo gradbenega dovoljenja, prekine postopek za izdajo gradbenega dovoljenja do pridobitve sklepa iz prejšnjega odstavka. Če sklep iz prejšnjega odstavka pridobi nosilec posega, ga mora priložiti vlogi za izdajo gradbenega dovoljenja.

(4) Če ministrstvo ugotovi, da projekt za pridobitev gradbenega dovoljenja ne ustreza projektnim pogojem za nameravani poseg v okolje, za katerega je izdalo okoljevarstveno soglasje, izda v roku iz drugega odstavka tega člena o tem sklep, nosilec nameravanega posega pa mora za njegovo izvedbo uskladiti projekt za pridobitev gradbenega dovoljenja s projektnimi pogoji iz okoljevarstvenega soglasja za nameravani poseg ali pridobiti spremembo okoljevarstvenega soglasja v skladu s prejšnjim členom.

(5) Ne glede na določbe prejšnjih odstavkov se skladnost projekta za pridobitev gradbenega dovoljenja s projektnimi pogoji iz okoljevarstvenega soglasja, ki so določeni zaradi varstva kulturne dediščine, potrjuje z izdajo kulturnovarstvenega soglasja, v skladu z zakonom, ki ureja varstvo kulturne dediščine.

(6) Izpolnjevanje projektnih pogojev iz okoljevarstvenega soglasja za poseg v okolje iz 51. člena tega zakona, za katerega je treba pridobiti gradbeno dovoljenje v skladu s predpisi o graditvi objektov, se ugotavlja tudi v postopku za izdajo uporabnega dovoljenja po predpisih o graditvi objektov, v postopek pa mora biti vključeno ministrstvo.

(7) Izpolnjevanje projektnih pogojev iz okoljevarstvenega soglasja za poseg v okolje iz 51. člena tega zakona, za katerega ni treba pridobiti gradbenega v skladu s predpisi o graditvi objektov, ugotavlja inšpektor, pristojen za varstvo okolja.«.

18. člen

V drugem odstavku 64. člena se črtata besedi »in četrtega«.

Tretji odstavek se spremeni tako, da se glasi:

»(3) Oseba in nevladna organizacija iz prejšnjega odstavka imata položaj stranskega udeleženca, če sta v 35 dneh od objave javnega naznanila iz drugega odstavka 35. člena tega zakona vložili zahtevo za vstop v postopek za izdajo okoljevarstvenega soglasja. Če je zahteva za vstop v postopek za izdajo okoljevarstvenega soglasja vložena zunaj roka, se s sklepom zavrže. Pritožba zoper sklep o zavrženju zahteve ne zadrži njegove izvršitve.«.

19. člen

68. člen se spremeni tako, da se glasi:

»68. člen
(okoljevarstveno dovoljenje)

»(1) Upravljavec mora za obratovanje naprave, v kateri se bo opravljala dejavnost, ki lahko povzroči onesnaževanje okolja večjega obsega, pridobiti okoljevarstveno dovoljenje.

(2) Okoljevarstveno dovoljenje se lahko izda za eno ali več naprav ali njenih delov, ki so na istem kraju in imajo istega upravljavca, pri čemer mora okoljevarstveno dovoljenje vsebovati pogoje, ki jih mora izpolnjevati vsaka naprava ali njen del.

(3) Okoljevarstveno dovoljenje se lahko izda tudi za eno ali več naprav ali njenih delov, ki so na istem kraju in jih upravljajo različni upravljavci, pri čemer mora okoljevarstveno dovoljenje vsebovati pogoje, ki jih mora izpolnjevati vsaka naprava ali njen del, in obveznosti vsakega upravljavca.

(4) Vlada predpiše vrste dejavnosti in naprav iz prvega odstavka tega člena.«.

20. člen

Prvi odstavek 69. člena se spremeni tako, da se glasi:

»(1) Če je za obratovanje naprave iz prvega odstavka prejšnjega člena ali za njeno večjo spremembo iz tretjega odstavka 77. člena tega zakona predpisana pridobitev gradbenega dovoljenja po predpisih o graditvi objektov, se gradbeno dovoljenje lahko izda po pravnomočnosti okoljevarstvenega dovoljenja ali pravnomočnosti odločbe o spremembi okoljevarstvenega dovoljenja iz 77. člena tega zakona.«.

Za petim odstavkom se doda nov šesti odstavek, ki se glasi:

»(6) Če upravljavec zahteva podaljšanje okoljevarstvenega dovoljenja v roku iz prejšnjega odstavka, se šteje, da je to dovoljenje veljavno, dokler odločba o podaljšanju okoljevarstvenega dovoljenja ne postane pravnomočna.«.

21. člen

70. člen se spremeni tako, da se glasi:

»70. člen

(splošne zahteve in vloga za pridobitev okoljevarstvenega dovoljenja)

(1) Upravljavec mora v zvezi z obratovanjem naprave iz 68. člena tega zakona zagotoviti:

1. ukrepe za preprečevanje onesnaževanja okolja,
2. uporabo najboljših razpoložljivih tehnik,
3. preprečevanje onesnaženja okolja večjega obsega,
4. preprečevanje nastajanja odpadkov v skladu s predpisi, ki urejajo odpadke,
5. da se odpadki, ki nastanejo, pripravijo za ponovno uporabo, reciklirajo, predelajo ali če to tehnološko ali ekonomsko ni mogoče, odstranijo brez vpliva ali z manjšim vplivom na okolje v skladu s predpisi iz prejšnje točke,
6. učinkovito rabo energije,
7. ukrepe za preprečevanje nesreč in omejevanje njihovih posledic ter
8. ukrepe za preprečitev onesnaževanja okolja in vzpostavitev zadovoljivega stanja okolja na kraju naprave po dokončnem prenehanju njenega obratovanja.

(2) Vloga za pridobitev okoljevarstvenega dovoljenja mora vsebovati podatke o napravi, njenem obratovanju in predvidenih ukrepih, iz katerih je razvidno, da bodo izpolnjene zahteve iz prejšnjega odstavka, ter elaborat o določitvi vplivnega območja naprave. Če je bilo za napravo predhodno pridobljeno okoljevarstveno soglasje iz 61. člena tega zakona ali okoljevarstveno dovoljenje za obrat iz 86. člena tega zakona, lahko upravljavec v vlogo za pridobitev okoljevarstvenega dovoljenja vključi ali priloži tudi podatke iz poročila o vplivih na okolje iz 54. člena tega zakona, zasnove zmanjšanja tveganja za okolje ali varnostnega poročila iz prvega odstavka 18. člena tega zakona.

(3) Elaborat iz prejšnjega odstavka zagotovi upravljavec, vsebuje pa opredelitev vplivnega območja naprave, na katerem je mogoče pričakovati, da bo obratovanje naprave povzročilo onesnaževanje okolja. Elaborat mora biti izdelan po metodologiji iz petega odstavka 54. člena tega zakona.

(4) Če obratovanje naprave iz prvega odstavka tega člena vključuje uporabo, proizvodnjo ali emisijo določene nevarne snovi, ki lahko povzroči onesnaženje tal ali podzemne vode na območju naprave, mora vloga za pridobitev okoljevarstvenega dovoljenja vsebovati tudi izhodiščno poročilo.

(5) Izhodiščno poročilo iz prejšnjega odstavka mora vsebovati podatke, na podlagi katerih je mogoče oceniti stanje okolja na območju naprave ob njenem zaprtju, zlasti pa:

1. podatke o obstoječi rabi zemljišč na območju naprave in podatke o pretekli rabi teh zemljišč, če so ti na voljo,
2. podatke o kakovosti tal in podzemne vode na območju naprave glede na možnost onesnaženja teh tal ali podzemne vode z nevarnimi snovmi, ki nastajajo v napravi, se v njej uporabljajo ali pa jih ta izpušča v okolje.

(6) Vlada predpiše podrobnejšo vsebino in sestavine vloge iz drugega odstavka tega člena ter podrobnejšo vsebino izhodiščnega poročila in merila za določitev nevarne snovi iz četrtega odstavka tega člena.«.

22. člen

Prvi odstavek 71. člena se spremeni tako, da se glasi:

»(1) Ministrstvo mora v postopku za izdajo okoljevarstvenega dovoljenja po določbah 69. člena tega zakona in njegove spremembe po določbah 1. in 2. točke tretjega odstavka 77. člena ali 1. točke drugega odstavka 78. člena tega zakona javnosti zagotoviti vpogled v vlogo za pridobitev okoljevarstvenega dovoljenja, pripadajoče zaključke o BAT in v osnutek odločitve o okoljevarstvenem dovoljenju ter omogočiti izražanje mnenj in dajanje pripomb.«.

V tretjem odstavku se črta beseda »lahko«.

23. člen

Prvi, drugi in tretji odstavek 73. člena se spremenijo tako, da se glasijo:

»(1) Stranka v postopku za izdajo okoljevarstvenega dovoljenja, njegove spremembe ali podaljšanja je upravljavec naprave.

(2) Pravni interes, da zaradi varstva svojih pravic vstopita v postopek za izdajo okoljevarstvenega dovoljenja, njegove spremembe na podlagi 1. in 2. točke tretjega odstavka 77. člena tega zakona ali 1. točke drugega odstavka 78. člena tega zakona ima le oseba, ki na območju, opredeljenem v elaboratu o vplivnem območju naprave iz drugega odstavka 70. člena tega zakona, stalno prebiva ali je lastnik ali drug posestnik nepremičnine, in nevladna organizacija iz prvega odstavka 153. člena tega zakona.

(3) Oseba in nevladna organizacija iz prejšnjega odstavka imata položaj stranskega udeleženca po zakonu, če sta v 35 dneh od objave javnega naznanila iz drugega odstavka 71. člena tega zakona vložili zahtevo za vstop v postopek za izdajo okoljevarstvenega dovoljenja ali njegove spremembe. Zahteva za vstop v postopek, vložena zunaj roka, se s sklepom zavrže. Pritožba zoper sklep o zavrženju zahteve ne zadrži izvršitve.«.

24. člen

74. člen se spremeni tako, da se glasi:

»74. člen
(vsebina okoljevarstvenega dovoljenja)

(1) V okoljevarstvenem dovoljenju morajo biti zaradi zagotavljanja visoke stopnje varstva okolja kot celote določeni vsi ukrepi in pogoji za izpolnitev splošnih zahtev iz prvega odstavka 70. člena tega zakona in drugih, za obratovanje naprave predpisanih okoljevarstvenih zahtev.

(2) Okoljevarstveno dovoljenje iz prejšnjega odstavka vsebuje zlasti:

1. opis naprave, za katero je okoljevarstveno dovoljenje izdano, vključno z opisom dejavnosti ter zmogljivosti naprave in značilnosti območja naprave,
2. čas veljavnosti okoljevarstvenega dovoljenja,
3. določitev mejnih vrednosti emisij v okolje,
4. določitev ukrepov za varstvo okolja in drugih pogojev obratovanja naprave,

5. določitev ukrepov, ki se nanašajo na obratovanje naprave v izrednih razmerah, in sicer pri njenem zagonu, puščanju, okvari ali trenutni zaustavitvi,
6. obveznost upravljavca, da nemudoma izvede ukrepe, s katerimi zagotovi skladnost delovanja naprave z okoljevarstvenim dovoljenjem, če je kršeno, in pristojno inšpekcijo obvesti o tej kršitvi,
7. obveznost upravljavca, da ustavi napravo ali njen del, če zaradi kršitve pogojev iz okoljevarstvenega dovoljenja grozi neposredna nevarnost za zdravje ljudi ali povzročitev znatnega škodljivega vpliva na okolje,
8. obveznosti upravljavca v zvezi z izvajanjem monitoringa, poročanjem ministrstvu o njem in o okoljskih nesrečah ter pogoje za ocenjevanje skladnosti z mejnimi vrednostmi emisij,
9. določitev ukrepov, ki se nanašajo na dokončno prenehanje delovanja naprave, in
10. določitev drugih ukrepov za čim višjo stopnjo varstva okolja kot celote, vključno z zmanjševanjem onesnaževanja na velike razdalje ali čezmejnega onesnaževanja okolja.

(3) Mejne vrednosti emisij iz 3. točke prejšnjega odstavka se določijo na podlagi predpisov iz 17. člena tega zakona, pogoji in ukrepi iz 4. točke prejšnjega odstavka pa na podlagi predpisov iz 19. in 20. člena tega zakona, pri čemer se upoštevajo tudi tehnične značilnosti naprave, možnost prehajanja emisij iz enega dela okolja v drugega, ne da bi bila zahtevana uporaba določene tehnike ali tehnologije.

(4) Ne glede na določbo prejšnjega odstavka se lahko mejne vrednosti emisij iz prejšnjega odstavka dopolnijo ali nadomestijo z enakovrednimi parametri in tehničnimi ukrepi, ki zagotavljajo enako raven varstva okolja, kot bi bila dosežena z določitvijo mejnih vrednosti emisij v skladu s predpisi iz 17. člena tega zakona.

(5) Če mejne vrednosti iz 3. točke drugega odstavka tega člena ali ukrepi in drugi pogoji obratovanja naprave iz 4. točke drugega odstavka tega člena niso predpisani, se lahko določijo na podlagi referenčnega dokumenta BAT in zaključkov o BAT. Če najboljša razpoložljiva tehnika ni opisana v zaključkih o BAT, mora ministrstvo z uporabo meril za določanje najboljših razpoložljivih tehnik v okoljevarstvenem dovoljenju določiti za to tehniko, da je najboljša razpoložljiva, določiti pa tudi mejne vrednosti emisij in ukrepe, ki zagotavljajo enako raven varstva okolja, kot je dosegljiva s tehnikami, opisanimi v zaključkih o BAT za druge tehnike.

(6) Če mora upravljavec naprave pripraviti izhodiščno poročilo iz četrtega odstavka 70. člena tega zakona, ministrstvo v okoljevarstvenem dovoljenju potrdi njegovo predložitev in določi obveznost iz drugega odstavka 81. člena tega zakona.

(7) Če so zaradi predpisanih zahtev v zvezi z ohranjanjem ali izboljšanjem kakovosti okolja na območju naprave zahtevani strožji pogoji za njeno obratovanje, kot so dosegljivi z uporabo najboljših razpoložljivih tehnik, ministrstvo v okoljevarstvenem dovoljenju določi tudi dodatne ukrepe in pogoje.

(8) Če je naprava vključena v trgovanje z emisijami toplogrednih plinov v skladu s tem zakonom, se v okoljevarstvenem dovoljenju za te emisije ne določijo dopustne vrednosti, razen če je to potrebno zaradi predpisanih zahtev iz prejšnjega odstavka na območju naprave.

(9) Če obratovanje naprave ali večja sprememba v njenem obratovanju zahteva gradnjo po predpisih o graditvi objektov, se ukrepi in pogoji iz okoljevarstvenega dovoljenja štejejo za projektne pogoje po predpisih o graditvi objektov.

(10) Ministrstvo zavrže vlogo za izdajo okoljevarstvenega dovoljenja, če upravljavec za napravo, za katero zahteva okoljevarstveno dovoljenje, nima pravnomočnega okoljevarstvenega soglasja, kadar je to zahtevano, razen v primeru iz 92. člena tega zakona.

(11) Vlada predpiše podrobnejšo vsebino okoljevarstvenega dovoljenja iz drugega odstavka tega člena in merila za določanje najboljših razpoložljivih tehnik iz petega odstavka tega člena.«.

25. člen

75. člen se spremeni tako, da se glasi:

»75. člen

(preizkušanje in uporaba nastajajočih tehnik)

(1) Ministrstvo lahko v okoljevarstvenem dovoljenju ali njegovi spremembi na zahtevo upravljavca naprave dovoli odlog izpolnjevanja zahtev iz okoljevarstvenega dovoljenja, če upravljavec na napravi preizkuša in uporablja nastajajoče tehnike. Ta odlog lahko traja največ devet mesecev, pod pogojem, da se po tem obdobju preizkušanje ali uporaba nastajajočih tehnik preneha ali da raven emisij ne presega ravni, dosegljive z uporabo najboljše razpoložljive tehnike.

(2) Zahteva iz prejšnjega odstavka mora vsebovati opis nastajajoče tehnike, predvideni čas preizkušanja ali uporabljanja nastajajoče tehnike in strokovno oceno njenega vpliva na okolje, ki jo zagotovi upravljavec naprave.

(3) Ministrstvo lahko dovoli odlog izpolnjevanja zahtev iz prvega odstavka tega člena le v primeru, če preizkušanje ali uporaba nastajajoče tehnike ne povzroča poslabšanja okolja ali območja v skladu z drugim odstavkom 23. člena tega zakona.«.

26. člen

Na koncu drugega odstavka 76. člena se pika nadomesti z vejico in doda besedilo »skupaj s potrdilom o njegovi pravnomočnosti.«.

Tretji odstavek se črta.

27. člen

77. člen se spremeni tako, da se glasi:

»77. člen

(sprememba okoljevarstvenega dovoljenja)

(1) Upravljavec mora vsako nameravano spremembo v obratovanju naprave iz 68. člena tega zakona, ki je povezana z delovanjem ali razširitvijo naprave in lahko vpliva na okolje, ali spremembo glede upravljavca pisno prijaviti ministrstvu, kar dokazuje s potrdilom o oddani pošiljki.

(2) Prijava iz prejšnjega odstavka mora glede naprave vsebovati opis njenih sprememb in opis mogočih pomembnih vplivov nameravane spremembe na okolje ali dele okolja, glede upravljavca pa le navedbo sprememb. Če sprememba naprave obsega tudi spremembo

območja naprave oziroma določene nevarne snovi, mora prijava iz prejšnjega odstavka vsebovati dopolnitev izhodiščnega poročila iz četrtega odstavka 70. člena tega zakona s podatki, ki se nanašajo na novo območje naprave oziroma novo določeno nevarno snov. Ministrstvo lahko upravljavca pozove, da prijavo dopolni. Če upravljavec prijave ne dopolni, se šteje, da jo je umaknil in od nameravane spremembe odstopil, ministrstvo pa izda sklep o ustavitvi postopka, ki ga objavi na enotnem državnem portalu e-uprava in pošlje pristojni inšpekciji.

(3) Ministrstvo na podlagi prijave iz prvega odstavka tega člena in ob smiselni uporabi določb 51. in 51.a člena tega zakona v dveh mesecih od vložitve popolne prijave s sklepom ugotovi, da:

1. je nameravana sprememba večja in je zanjo treba izvesti tudi presojo vplivov na okolje ter pridobiti okoljevarstveno soglasje in spremeniti okoljevarstveno dovoljenje,
2. je nameravana sprememba večja, vendar zanjo ni treba izvesti presoje vplivov na okolje in pridobiti okoljevarstvenega soglasja, vendar je treba spremeniti okoljevarstveno dovoljenje,
3. nameravana sprememba ni večja, vendar je treba zanjo izvesti presojo vplivov na okolje in pridobiti okoljevarstveno soglasje ter spremeniti okoljevarstveno dovoljenje,
4. nameravana sprememba ni večja, vendar je treba zaradi nameravane spremembe spremeniti pogoje in ukrepe v veljavnem okoljevarstvenem dovoljenju, ali
5. zaradi nameravane spremembe ni treba spremeniti okoljevarstvenega dovoljenja.

(4) Ministrstvo objavi sklep iz prejšnjega odstavka na enotnem državnem portalu e-uprava in na svoji spletni strani ter ga pošlje pristojni inšpekciji.

(5) V primeru iz 1. točke tretjega odstavka tega člena lahko upravljavec naprave vloži vlogo za spremembo okoljevarstvenega dovoljenja, ki mora vsebovati sestavine iz 57. in 70. člena tega zakona, presoja vplivov nameravane spremembe na okolje pa se izvede v postopku za izdajo okoljevarstvenega dovoljenja za spremembo v skladu z 92. členom tega zakona.

(6) V primeru iz 2. točke tretjega odstavka tega člena lahko upravljavec naprave vloži vlogo za spremembo okoljevarstvenega dovoljenja, ki mora vsebovati sestavine iz 70. člena tega zakona.

(7) Če ministrstvo na podlagi vloge iz petega ali šestega odstavka tega člena začne odločati o izdaji spremenjenega okoljevarstvenega dovoljenja, o tem pisno obvesti pristojno inšpekcijo, ta pa opravi izredni inšpekcijski pregled naprave, o tem pripravi poročilo in ga v 30 dneh od prejema obvestila pošlje ministrstvu. Če pristojna inšpekcija ob izrednem inšpekcijskem pregledu ugotovi, da naprava ne deluje v skladu s predpisi in o tem izda odločbo, ministrstvo postopek spremembe okoljevarstvenega dovoljenja prekine do izvršitve inšpekcijske odločbe.

(8) Ministrstvo odloči o spremembi okoljevarstvenega dovoljenja iz petega in šestega odstavka tega člena v treh mesecih od vložitve popolne vloge, pri čemer se rok iz prejšnjega odstavka ne šteje v rok za izdajo odločbe, ob izdaji inšpekcijske odločbe iz prejšnjega odstavka pa v treh mesecih od prejema obvestila o njeni izvršitvi, ki ga pristojna inšpekcija pošlje ministrstvu.

(9) Z izdajo okoljevarstvenega dovoljenja iz petega odstavka tega člena se šteje, da je dano tudi okoljevarstveno soglasje, pri določitvi vsebine okoljevarstvenega dovoljenja pa se smiselno uporabljajo tudi določbe 61. člena tega zakona, ki se nanašajo na vsebino okoljevarstvenega soglasja.

(10) V primeru iz 3. točke tretjega odstavka tega člena lahko upravljavec naprave vloži vlogo za spremembo okoljevarstvenega dovoljenja, ki mora vsebovati sestavine iz 57. in 70. člena tega

zakona, razen elaborata o določitvi vplivnega območja naprave, presoja vplivov nameravane spremembe na okolje pa se izvede v postopku za izdajo okoljevarstvenega dovoljenja za spremembo v skladu z 92. členom tega zakona.

(11) V primeru iz 4. točke tretjega odstavka tega člena lahko upravljavec vloži vlogo za spremembo okoljevarstvenega dovoljenja, ki mora vsebovati sestavine iz 70. člena tega zakona, razen elaborata o določitvi vplivnega območja naprave.

(12) Ministrstvo odloči o spremembi okoljevarstvenega dovoljenja iz prejšnjega odstavka v 30 dneh od prejema popolne vloge, pri čemer se ne uporabljajo določbe 71. člena tega zakona in drugega do četrtega odstavka 73. člena tega zakona.

(13) Ministrstvo odloči v roku in na način iz prejšnjega odstavka tudi v primeru spremembe firme ali sedeža upravljavca.

(14) Ministrstvo razveljavi okoljevarstveno dovoljenje, izdano enemu upravljavcu za več naprav na podlagi drugega odstavka 68. člena tega zakona, če se spremeni njihova posest, in izda novo okoljevarstveno dovoljenje novim upravljavcem v roku in na način iz dvanajstega odstavka tega člena.

(15) Ministrstvo pošlje odločbe iz osmega, dvanajstega in trinajstega odstavka tega člena tudi pristojni inšpekciji in občini, na katere območju je naprava.

(16) Če zaradi nameravane spremembe naprava ne izpolnjuje več pogojev, določenih v predpisu iz četrtega odstavka 68. člena tega zakona, ministrstvo okoljevarstveno razveljavi in izda novo okoljevarstveno dovoljenje v skladu z določbami 84. člena tega zakona, če je v predpisih iz 17., 19. ali 20. člena tega zakona za spremenjeno napravo zahtevana pridobitev okoljevarstvenega dovoljenja.«.

28. člen

78. člen se spremeni tako, da se glasi:

»78. člen

(preverjanje in sprememba okoljevarstvenega dovoljenja po uradni dolžnosti)

(1) Ministrstvo okoljevarstveno dovoljenje preveri in ga po uradni dolžnosti spremeni:

1. če to zahtevajo spremembe predpisov s področja varstva okolja, ki se nanašajo na obratovanje naprave, izdanih po pravnomočnosti okoljevarstvenega dovoljenja;
2. po spremembi predpisov, izdanih zaradi objave novega zaključka o BAT, ki se nanaša na glavno dejavnost določene naprave, ali
3. kadar razvoj najboljših razpoložljivih tehnik omogoča znatno zmanjšanje emisij, če se na določeno napravo ne nanašajo nobeni zaključki o BAT.

(2) Ministrstvo okoljevarstveno dovoljenje preveri in ga po uradni dolžnosti spremeni tudi, če:

1. naprava obratuje na območju iz 24. člena tega zakona, pa je treba spremeniti v okoljevarstvenem dovoljenju določene mejne vrednosti emisij v okolje ali dodatno določiti mejne vrednosti emisij ali masni pretok onesnaževal zaradi doseganja predvidene kakovosti okolja na tem območju;
2. obratovalna varnost procesa ali dejavnosti zahteva uporabo drugih tehnik ali

3. je to potrebno zaradi doseganja standardov kakovosti okolja iz 23. člena tega zakona, določenih po pravnomočnosti okoljevarstvenega dovoljenja.

(3) Ministrstvo pisno obvesti upravljavca naprave o začetku postopka preverjanja okoljevarstvenega dovoljenja, pri čemer lahko od njega zahteva, da v določenem roku predloži podatke, ki jih ministrstvo rabi zaradi ponovnega preverjanja okoljevarstvenega dovoljenja, zlasti pa rezultate monitoringa in podatke, ki omogočajo primerjavo delovanja naprave z najboljšimi razpoložljivimi tehnikami, opisanimi v zaključkih o BAT, in z ravnmi emisij, povezanih z najboljšimi razpoložljivimi tehnikami.

(4) Ministrstvo obvesti pristojno inšpekcijo, da vodi postopek spremembe okoljevarstvenega dovoljenja, ta pa opravi inšpekcijski pregled naprave, o čemer pripravi poročilo in ga v 30 dneh od prejema obvestila pošlje ministrstvu. Če inšpekcija ob izrednem inšpekcijskem pregledu ugotovi, da naprava ne deluje v skladu s predpisi in o tem izda odločbo, ministrstvo postopek s sklepom prekine do izvršitve inšpekcijske odločbe.

(5) Ministrstvo v postopku preverjanja okoljevarstvenega dovoljenja in izdaje odločbe o spremembi okoljevarstvenega dovoljenja uporabi ugotovitve inšpekcijskega pregleda iz prejšnjega odstavka in podatke iz tretjega odstavka tega člena ter upošteva predpise iz 17., 19. in 20. člena tega zakona.

(6) Ministrstvo odloči o spremembi okoljevarstvenega dovoljenja iz prvega in drugega odstavka tega člena v treh mesecih od začetka postopka, pri čemer se rok iz četrtega odstavka tega člena ne šteje v rok za izdajo odločbe, ob izdaji inšpekcijske odločbe iz četrtega odstavka tega člena pa v treh mesecih od prejema obvestila o njeni izvršitvi, ki ga pristojna inšpekcija pošlje ministrstvu. Ministrstvo v odločbi o spremembi okoljevarstvenega dovoljenja določi tudi rok, v katerem mora upravljavec uskladiti obratovanje naprave z novimi zahtevami. Pritožba zoper odločbo o spremembi okoljevarstvenega dovoljenja ne zadrži njene izvršitve.

(7) Ne glede na določbo prejšnjega odstavka mora upravljavec naprave v primeru iz 2. točke prvega odstavka tega člena pridobiti odločbo o spremembi okoljevarstvenega dovoljenja in se v štirih letih od objave zaključkov o BAT prilagoditi zahtevam iz zaključkov o BAT, ki se nanašajo na glavno dejavnost te naprave.

(8) Ministrstvo pošlje spremenjeno okoljevarstveno dovoljenje tudi pristojni inšpekciji in občini, na območju katere je naprava.«.

29. člen

78.a člen se spremeni tako, da se glasi:

»78.a člen
(obvestilo javnosti)

(1) Ministrstvo na način in v roku iz prvega odstavka 65. člena tega zakona javno objavi kopijo okoljevarstvenega dovoljenja, odločbe o njegovem podaljšanju, spremembi ali prenehanju.

(2) Ministrstvo pošlje kopijo okoljevarstvenega dovoljenja ali njegove spremembe tudi državi članici, ki je v skladu s četrtnim odstavkom 71. člena tega zakona sodelovala v postopku izdaje okoljevarstvenega dovoljenja ali njegove spremembe.

(4) Ministrstvo obvesti na način iz prvega odstavka tega člena javnost o podatkih, ki jih je posredovala država članica v zvezi z izdajo okoljevarstvenega dovoljenja ali njegove spremembe na njenem ozemlju, v katerega je bila vključena tudi Republika Slovenija.

(5) Ministrstvo na svetovnem spletu obvešča javnost o rezultatih monitoringa, določenega v okoljevarstvenem dovoljenju, ki jih upravljavec naprave pošilja ministrstvu.«.

30. člen

V prvem odstavku 80. člena se 2. točka spremeni tako, da se glasi.

»2. v določenem roku ne predloži podatkov, ki jih ministrstvo zahteva v skladu s tretjim odstavkom 78. člena tega zakona ali«.

V četrtem odstavku se pred piko na koncu stavka doda besedilo »in občini, na katere območju je naprava«.

31. člen

81. člen se spremeni tako, da se glasi:

»81. člen

(prenehanje obratovanja naprave)

(1) Upravljavec, ob stečaju pa stečajni upravitelj mora ministrstvo pisno obvestiti o nameri dokončnega prenehanja obratovanja naprave iz 68. člena tega zakona, kar dokazuje s potrdilom o oddani pošiljki.

(2) Če mora upravljavec pripraviti izhodiščno poročilo v skladu z določbo četrtega odstavka 70. člena tega zakona, mora pisno obvestilo iz prejšnjega odstavka vsebovati tudi oceno stanja onesnaženosti tal in podzemne vode na območju naprave z nevarnimi snovmi, ki so se uporabljale ali nastale v napravi ali jih je ta izpuščala.

(3) Če je prišlo zaradi obratovanja naprave do znatnega onesnaženja tal ali podzemne vode v primerjavi s stanjem v izhodiščnem poročilu iz prejšnjega odstavka, vsebuje ocena iz prejšnjega odstavka tudi predlog ukrepov, da se območje naprave povrne v stanje iz izhodiščnega poročila, pri čemer se upošteva tehnična izvedljivost ukrepov.

(4) Če je prišlo zaradi obratovanja naprave do takšnega onesnaženja tal ali podzemne vode, ki predstavlja znatno tveganje za zdravje ljudi in za okolje, vsebuje ocena iz prejšnjega odstavka tudi predlog ukrepov za odstranitev, nadzor, obvladovanje ali zmanjševanje vsebnosti nevarnih snovi v tleh ali podzemni vodi, tako da območje naprave, ob upoštevanju njene obstoječe ali s prostorskimi akti določene prihodnje namenske rabe, ne predstavlja več takšnega tveganja.

(5) Če upravljavcu ni treba pripraviti izhodiščnega poročila iz drugega odstavka tega člena, mora pisno obvestilo iz prvega odstavka tega člena vsebovati tudi predlog ukrepov za odstranitev, nadzor, obvladovanje ali zmanjševanje vsebnosti nevarnih snovi v tleh ali podzemni vodi, tako da območje naprave, ob upoštevanju sedanje ali s prostorskimi akti določene prihodnje namenske rabe, ne predstavlja nobenega pomembnega tveganja za zdravje ljudi ali okolje.

(6) Ministrstvo preuči oceno iz drugega odstavka tega člena in predlog ukrepov iz tretjega, četrtega ali petega odstavka tega člena ter izda odločbo, v kateri ob smiselni uporabi predpisa iz devetega odstavka 110.e člena tega zakona določi ukrepe, ki jih mora upravljavec izvesti, da bo doseženo predpisano stanje okolja, določi pa tudi rok za njihovo izvedbo. Ministrstvo v roku in na način iz prvega odstavka 65. člena tega zakona obvesti o izdaji odločbe tudi javnost.

(7) Upravljavec mora obvestiti ministrstvo o izvedbi ukrepov in navesti dokazila, da je z izvedenimi ukrepi doseženo stanje okolja, določeno v odločbi iz prejšnjega odstavka.

(8) Če ministrstvo ugotovi, da so ukrepi iz šestega odstavka tega člena izvedeni, izda odločbo o prenehanju okoljevarstvenega dovoljenja.«.

32. člen

V naslovu podpoglavja 2.2. se za besedo »naprave« doda besedilo »in dejavnosti«.

33. člen

V naslovu 82. člena se za besedo »naprave« doda besedilo »in dejavnosti«.

Prvi odstavek se spremeni tako, da se glasi:

»(1) Upravljavec mora pridobiti okoljevarstveno dovoljenje tudi za obratovanje druge naprave, ki ni določena s predpisom iz četrtega odstavka 68. člena tega zakona, ali za opravljanje dejavnosti, če je s predpisi iz 17., 19. ali 20. člena tega zakona določena obveznost pridobitve okoljevarstvenega dovoljenja.«.

Drugi odstavek se črta.

V dosedanjem tretjem odstavku, ki postane drugi odstavek, se za besedilom »okoljevarstvenega dovoljenja« doda besedilo »ali pravnomočnosti odločbe o spremembi okoljevarstvenega dovoljenja«.

Dosedanji četrti do sedmi odstavek postanejo tretji do šesti odstavek.

Za novim šestim odstavkom se doda nov sedmi odstavek, ki se glasi:

»(7) Če upravljavec zahteva podaljšanje okoljevarstvenega dovoljenja v roku iz prejšnjega odstavka, se šteje, da je to dovoljenje veljavno, dokler odločba o podaljšanju okoljevarstvenega dovoljenja ne postane pravnomočna.«.

34. člen

83. člen se spremeni tako, da se glasi:

»83. člen

(splošne zahteve in vloga za pridobitev okoljevarstvenega dovoljenja)

(1) Upravljavec mora v zvezi z obratovanjem naprave ali opravljanjem dejavnosti iz prejšnjega člena zagotoviti ukrepe za izpolnitev pogojev, določenih v predpisih iz 17., 19. ali 20. člena tega zakona.

(2) Vloga za pridobitev okoljevarstvenega dovoljenja iz prejšnjega člena mora poleg podatkov o upravljavcu vsebovati podatke o napravi in njenem obratovanju ali dejavnosti ter o predvidenih ukrepih iz prejšnjega odstavka.

(3) Ministrstvo mora v postopku izdaje okoljevarstvenega dovoljenja za naprave, v katerih se sežigajo ali sosežigajo odpadki po predpisih o sežiganju odpadkov, in v postopku izdaje okoljevarstvenega dovoljenja za sežig ali sosežig odpadkov po predpisih o sežiganju odpadkov, zagotoviti javnosti vpogled v vlogo za pridobitev okoljevarstvenega dovoljenja, ter omogočiti izražanje mnenj in dajanje pripomb.

(4) Ministrstvo z javnim naznanilom na krajevno običajen način in na svetovnem spletu obvesti javnost zlasti o:

1. vlogi za izdajo okoljevarstvenega dovoljenja za napravo iz prejšnjega odstavka,
2. organu, ki izda okoljevarstveno dovoljenje in sprejema mnenja ter pripombe,
3. kraju, kjer je mogoč vpogled v vlogo za izdajo okoljevarstvenega dovoljenja za napravo iz prejšnjega odstavka, ter
4. načinu dajanja mnenj in pripomb.

(5) Rok, v katerem ima javnost pravico vpogleda v vlogo iz prejšnjega odstavka ter možnost dajanja mnenj in pripomb, je 30 dni od dneva objave javnega naznanila iz prejšnjega odstavka in se ne šteje v rok za izdajo okoljevarstvenega dovoljenja.«.

35. člen

V prvem odstavku 84. člena se za besedo »napravo« doda besedilo »ali dejavnost«.

Za prvim odstavkom se doda nov drugi odstavek, ki se glasi:

»(2) Ministrstvo zavrže vlogo za izdajo okoljevarstvenega dovoljenje, če upravljavec za napravo, za katero zahteva to dovoljenje, nima pravnomočnega okoljevarstvenega soglasja, kadar je to zahtevano, razen v primeru iz 92. člena tega zakona.«.

Dosedanji drugi do šesti odstavek postanejo tretji do sedmi odstavek.

V dosedanjem sedmem odstavku, ki postane osmi odstavek, se za besedo »naprava« doda besedilo »ali izvaja dejavnost«.

36. člen

Drugi odstavek 84.a člena se spremeni tako, da se glasi:

»(2) Ministrstvo po prejemu vloge za pridobitev ali spremembo okoljevarstvenega dovoljenja z javnim naznanilom na krajevno običajen način in na svetovnem spletu obvesti javnost, da vodi postopek izdaje okoljevarstvenega dovoljenja ali njegove spremembe, ko prejme več kot pet zahtev za priznanje statusa stranskega udeleženca.«.

V četrtem odstavku se vejica in besedilo »njegove spremembe ali podaljšanja« nadomestita z besedilom »ali njegove spremembe«.

V petem odstavku se vejica in besedilo »njegovo spremembo ali podaljšanje« nadomestita z besedilom »ali njegovo spremembo«.

37. člen

85. člen se spremeni tako, da se glasi:

»85. člen

(začetek obratovanja naprave ali opravljanja dejavnosti, sprememba in prenehanje okoljevarstvenega dovoljenja)

(1) Za začetek obratovanja naprave ali opravljanja dejavnosti iz 82. člena tega zakona se smiselno uporabljajo določbe 76. člena tega zakona.

(2) Za spremembo okoljevarstvenega dovoljenja za napravo ali opravljanja dejavnosti se smiselno uporabljajo določbe 77. člena tega zakona, razen sedmega odstavka, in 78. člena tega zakona, razen 2. točke prvega odstavka in sedmega odstavka 78. člena tega zakona.

(3) Za prenehanje okoljevarstvenega dovoljenja za napravo ali opravljanje dejavnosti iz prvega odstavka tega člena se uporabljajo določbe 79. člena tega zakona, za odvzem tega dovoljenja pa določbe 80. člena tega zakona.

(4) Upravljavec, ob stečaju pa stečajni upravitelj, mora ministrstvo pisno obvestiti o nameri dokončnega prenehanja obratovanja naprave ali opravljanja dejavnosti iz 82. člena tega zakona, kar izkazuje s potrdilom o oddani pošiljki.

(5) Pisno obvestilo iz prejšnjega odstavka mora vsebovati navedbe in dokazila o izpolnjevanju zahtev iz okoljevarstvenega dovoljenja, ki se nanašajo na ukrepe po prenehanju obratovanja naprave ali opravljanju dejavnosti.

(6) Če ministrstvo ugotovi, da so zahteve iz prejšnjega odstavka izpolnjene, izda odločbo o prenehanju veljavnosti okoljevarstvenega dovoljenja.

(7) Če zaradi nameravane spremembe naprava postane naprava, določena v predpisu iz četrtega odstavka 68. člena tega zakona, ministrstvo razveljavi okoljevarstveno dovoljenje in izda novo okoljevarstveno dovoljenje v skladu z določbami 72. člena tega zakona.«.

38. člen

V prvem odstavku 86. člena se besedilo »ali za vsako njegovo večjo spremembo« črta.

Drugi odstavek se črta.

V dosedanjem tretjem odstavku, ki postane drugi odstavek, se črta besedilo »ali večjo spremembo«.

Dosedanji četrti do sedmi odstavek postanejo tretji do šesti odstavek.

Za novim šestim odstavkom se doda nov sedmi odstavek, ki se glasi:

»(7) Če upravljavec zahteva podaljšanje okoljevarstvenega dovoljenja v roku iz prejšnjega odstavka, se šteje, da je to dovoljenje veljavno, dokler odločba o podaljšanju ne postane pravnomočna.«.

39. člen

89. člen se spremeni tako, da se glasi:

»89. člen

(izdaja okoljevarstvenega dovoljenja)

(1) Ministrstvo odloči o izdaji okoljevarstvenega dovoljenja za obrat iz 86. člena tega zakona v treh mesecih od dneva prejema popolne vloge.

(2) Ministrstvo v okoljevarstvenem dovoljenju potrdi ustreznost varnostnega poročila ali zasnove zmanjšanja tveganja za okolje in upravljavcu obrata naloži, da pri gradnji, zagonu, običajnem obratovanju ali poskusnem obratovanju, v rednih ali izrednih razmnerah ter pri dokončnem prenehanju delovanja obrata izvaja v varnostnem poročilu ali zasnovi zmanjšanja tveganja za okolje predvidene ukrepe.

(3) Okoljevarstveno dovoljenje iz prvega odstavka tega člena vsebuje zlasti:

1. podatke o upravljavcu obrata,
2. opis obrata z navedbo vrste dejavnosti, njegove zmogljivosti ter vrste in količino nevarnih snovi v obratu,
3. potrditev ustreznosti varnostnega poročila ali zasnove tveganja za okolje in
4. čas veljavnosti okoljevarstvenega dovoljenja.

(4) Ministrstvo lahko v okoljevarstvenem dovoljenju iz prvega odstavka tega člena upravljavcu obrata naloži tudi izvajanje drugih ukrepov za preprečevanje večje nesreče in zmanjšanje njenih posledic, kadar presodi, da so takšni ukrepi potrebni zaradi preprečevanja večje nesreče ali zmanjševanja njenih posledic.

(5) Če ministrstvo presodi, da bi posledice večje nesreče v obratu lahko vplivale na okolje v drugi državi, ali če ta tako zahteva, obvesti pristojni organ te države o izdanem okoljevarstvenem dovoljenju.

(6) Če druga država na podlagi obvestila iz prejšnjega odstavka tako zahteva, ji ministrstvo pošlje varnostno poročilo iz prvega odstavka 18. člena tega zakona.

(7) V primeru upravnega spora mora sodišče o tožbi odločiti v treh mesecih od vložitve tožbe, o pritožbi ali reviziji pa v enem mesecu od vložitve pritožbe oziroma revizije.«.

40. člen

90. člen se spremeni tako, da se glasi:

»90. člen

(sprememba okoljevarstvenega dovoljenja)

(1) Upravljavec obrata mora po pridobitvi okoljevarstvenega dovoljenja pregledati varnostno poročilo ali zasnovo zmanjšanja tveganja iz 18. člena tega zakona in ju po potrebi spremeniti ali dopolniti:

1. najmanj na vsakih pet let,
2. če je pridobil nove podatke, pomembne za določitev varnostnih ukrepov v obratu,
3. če namerava spremeniti obstoječe varnostne ukrepe,
4. če namerava izvesti večjo spremembo obrata,
5. če namerava spremeniti firmo ali sedež ali
6. če se je v obratu zgodila večja nesreča, v šestih mesecih od dneva njenega nastanka.

(2) Upravljavec mora za vsako spremembo ali dopolnitev varnostnega poročila ali zasnove zmanjšanja tveganja za okolje vložiti vlogo za spremembo okoljevarstvenega dovoljenja.

(3) Vloga za spremembo okoljevarstvenega dovoljenja mora vsebovati novo ali spremenjeno oziroma dopolnjeno varnostno poročilo ali zasnovo zmanjšanja tveganja za okolje. Če upravljavec obrata obstoječe varnostno poročilo ali zasnovo zmanjšanja tveganja za okolje spremeni oziroma dopolni, mora na spremenjenih oziroma dopoljenih delih navesti datum spremembe oziroma dopolnitve.

(4) Ministrstvo izda odločbo o spremenjenem okoljevarstvenem dovoljenju v treh mesecih od prejema popolne vloge iz prejšnjega odstavka, pri čemer glede izdaje odločbe o spremenjenem okoljevarstvenem dovoljenju smiselno uporablja določbe prejšnjega člena.

(5) Ministrstvo v postopku izdaje spremenjenega okoljevarstvenega dovoljenja v primeru iz 4. točke prvega odstavka tega člena zagotovi sodelovanje javnosti v skladu z 88. členom tega zakona.

(6) Ministrstvo pošlje odločbo o spremenjenem okoljevarstvenem dovoljenju iz prejšnjega odstavka tudi pristojni inšpekciji in občini, na območju katere je obrat.«.

41. člen

Drugi odstavek 91. člena se spremeni tako, da se glasi:

»Za prenehanje okoljevarstvenega dovoljenja za obrat iz 86. člena tega zakona se smiselno uporabljajo določbe 79. člena tega zakona, za odvzem okoljevarstvenega dovoljenja določbe 80. člena tega zakona, razen 2. točke prvega odstavka, za prenehanje delovanja obrata in prenehanje upravljavca obrata pa določbe prvega odstavka 81. člena tega zakona.«.

42. člen

94. člen se spremeni tako, da se glasi:

»94. člen

(dovoljenje za izjeme)

(1) Pristojni organ občine lahko za javne shode in javne prireditve po predpisih o javnih zbiranjih izda dovoljenje za začasno ali občasno čezmerno obremenitev okolja s hrupom.

(2) Dovoljenje iz prejšnjega odstavka se ne izda, če bi začasna ali občasna čezmerna obremenitev lahko povzročila kritično obremenitev okolja.«.

43. člen

V tretjem odstavku 101. člena se za besedo »ministrstvu« dodata vejica in beseda »javnosti«.

V petem odstavku se za besedo »način« dodata vejica in besedilo »vrsto ter obliko sporočanja podatkov ministrstvu, javnosti in občini, pri čemer upošteva tudi zaključke o BAT, ki se nanašajo na monitoring«.

44. člen

V prvem odstavku 104. člena se v 3. točki za besedo »predpisi« beseda »in« nadomesti z vejico.

Na koncu 4. točke se pika nadomesti z besedo »in« in doda nova 5. točka, ki se glasi:

»5. evidenco upravljavcev naprav ali izvajalcev dejavnosti, ki morajo svojo napravo ali dejavnost prijaviti ministrstvu.«.

Za petim odstavkom se doda nov šesti odstavek, ki se glasi:

»(6) Evidenca upravljavcev naprav ali izvajalcev dejavnosti, ki morajo svojo napravo ali dejavnost prijaviti ministrstvu, vsebuje zlasti:

1. firmo in sedež upravljavca naprave ter kraj naprave in izvajalca dejavnosti,
2. opis naprave in dejavnosti, ki v njej poteka, ali opis dejavnosti, ki se opravlja, in
3. druge podatke, določene v predpisu iz 17. , 19. in 20. člena tega zakona.«.

Dosedanji šesti, sedmi in osmi odstavek postanejo sedmi, osmi in deveti odstavek.

45. člen

V prvem odstavku 108. člena se za 5. točko doda nova 6. točka, ki se glasi:

»5. zaključke o BAT,«.

Dosedanji 6. in 7. točka postaneta 7. in 8. točka.

46. člen

Osmi odstavek 110. f člena se črta.

47. člen

V prvem odstavku 110.g člena se črta besedilo »in četrtega«.

48. člen

V VI. poglavju se v naslovu 4. pododdelka za besedo »emisije« doda besedilo »toplogrednih plinov v Skupnosti«.

49. člen

117. člen se spremeni tako, da se glasi:

»117. člen

(sistem trgovanja s pravicami do emisije toplogrednih plinov v Skupnosti)

(1) Zaradi zmanjševanja emisij toplogrednih plinov z najnižjimi mogočimi stroški in ekonomsko učinkovito so upravljavci naprav, ki morajo pridobiti dovoljenje za izpuščanje toplogrednih plinov iz 118. člena tega zakona, in operatorji zrakoplovov vključeni v sistem trgovanja s pravicami do emisije toplogrednih plinov v Skupnosti (v nadaljnjem besedilu: sistem trgovanja).

(2) V sistem trgovanja se lahko vključijo tudi druge pravne ali fizične osebe v skladu s tem zakonom in predpisi EU, ki urejajo sistem trgovanja.«

50. člen

V prvem odstavku 118. člena se besedilo »127.« nadomesti z besedilom »126.b«.

V drugem odstavku se za 1. točko doda nova 2. točka, ki se glasi:

»2. podnaprav, če je naprava upravičena do brezplačne razdelitve emisijskih kuponov, v skladu s Sklepom 278/2011/EU,«.

Dosedanje 2. do 5. točka postanejo 3. do 6. točka.

51. člen

119. člen se spremeni tako, da se glasi:

»119. člen

(vsebina dovoljenja za izpuščanje toplogrednih plinov)

(1) Ministrstvo izda dovoljenje za izpuščanje toplogrednih plinov za napravo ali njen del, če ugotovi, da je njen upravljavec sposoben zagotavljati monitoring in poročati o emisijah toplogrednih plinov v skladu s tem zakonom.

(2) Dovoljenje iz prejšnjega odstavka se lahko izda za eno ali več naprav ali njihovih delov, če so te na istem kraju in jih upravlja isti upravljavec.

(3) Dovoljenje za izpuščanje toplogrednih plinov vsebuje:

1. firmo in sedež upravljavca ter kraj naprave,
2. nazivno vhodno toplotno moč oziroma zmogljivost naprave, če je naprava upravičena do brezplačne razdelitve emisijskih kuponov v skladu s Sklepom 278/2011/EU pa tudi zmogljivost podnaprave,
3. opis dejavnosti in emisij toplogrednih plinov iz naprave,

4. načrt monitoringa emisij toplogrednih plinov,
5. zahteve, povezane s poročanjem o emisijah toplogrednih plinov, in
6. obveznost, da upravljavec v štirih mesecih po izteku koledarskega leta preda emisijske kupone nacionalnemu administratorju iz 132. člena tega zakona v skladu s prvim odstavkom 135. člena tega zakona.

(4) Ministrstvo dovoljenje iz prejšnjega odstavka pregleda po uradni dolžnosti vsakih pet let od njegove dokončnosti in ga po potrebi spremeni v skladu s tem zakonom.

(5) Ministrstvo pošlje dovoljenje za izpuščanje toplogrednih plinov tudi pristojni inšpekciji in nacionalnemu administratorju iz 132. člena tega zakona.«.

52. člen

Naslov 120. člena se spremeni tako, da se glasi:

»(sprememba dovoljenja za izpuščanje toplogrednih plinov)«.

Prvi odstavek se spremeni tako, da se glasi:

»(1) Upravljavec mora ministrstvu pisno prijaviti vsako nameravano spremembo vrste ali delovanja naprave in vsako razširitev ali zmanjšanje njene zmogljivosti v skladu s Sklepom 278/2011/EU ter vsako spremembo upravljavca, kar dokazuje s potrdilom o oddani pošiljki.«.

Drugi odstavek se črta.

Dosedanji tretji, četrti, peti, šesti, sedmi in osmi odstavek postanejo drugi, tretji, četrti, peti, šesti in sedmi odstavek.

53. člen

Prvi odstavek 121. člena se spremeni tako, da se glasi:

»(1) Upravljavec mora ministrstvo pisno obvestiti tudi o prenehanju delovanja naprave v skladu s Sklepom 278/2011/EU, kar dokazuje s potrdilom o oddani pošiljki.«.

54. člen

126., 126.a, 126.b , 126.c, 126.d, 126.e, 127., 128., 129. in 130. člen se spremenijo tako, da se glasijo:

»126. člen

(nakup in razdelitev emisijskih kuponov od leta 2013)

(1) Upravljavci naprav za proizvodnjo električne energije, zajem ali prenos ali za shranjevanje ogljikovega dioksida morajo od leta 2013 vse emisijske kupone kupiti.

(2) Upravljavcem naprav, ki niso navedeni v prejšnjem odstavku, vključno z upravljavci naprav za proizvodnjo električne energije iz odpadnih plinov, za daljinsko ogrevanje in toplotno ali hladilno energijo, proizvedeno v napravah za soproizvodnjo toplote in elektrike, ki ustrezajo

merilom visoke učinkovitosti v skladu s predpisi, ki urejajo energetiko, se od leta 2013 del emisijskih kuponov razdeli brez obveznosti plačila v skladu s Sklepom 278/2011/EU.

(3) Upravljavci naprav iz prejšnjega odstavka so za leto 2013 upravičeni do 80 odstotkov količine emisijskih kuponov, izračunane v skladu s Sklepom 278/2011/EU in odobrene v skladu z določbami 126. a člena tega zakona. Ta količina se vsako leto zmanjša za enak znesek, tako da v letu 2020 doseže 30 odstotkov količine emisijskih kuponov, izračunane v skladu s Sklepom 278/2011/EU.

(4) Ne glede na določbo prejšnjega odstavka se upravljavcem naprav iz sektorjev ali delov sektorjev, izpostavljenih visokemu tveganju premestitve emisij ogljikovega dioksida v skladu s Sklepom Komisije z dne 17. avgusta 2012 o spremembi sklepov 2010/2/EU in 2011/278/EU v zvezi s sektorj in in deli sektorjev, ki veljajo za izpostavljene visokemu tveganju premestitve emisij CO₂ (UL L št. 241 z dne 7. 9. 2012, stran 52), razdeli brez obveznosti plačila 100 odstotkov količine emisijskih kuponov, izračunane v skladu s Sklepom 278/2011/EU in po odobritvi Evropske komisije.

126.a člen

(seznam upravljavcev in naprav)

(1) Ministrstvo pripravi seznam upravljavcev in naprav, ki imajo na dan 30. junija 2011 pravnomočno dovoljenje za izpuščanje toplogrednih plinov v skladu z določbami 118. člena tega zakona.

(2) Seznam iz prejšnjega odstavka vsebuje tudi naprave in njihove upravljavce, ki se želijo izključiti iz sistema trgovanja v skladu s 126. c členom tega zakona, ter enakovredne ukrepe, ki jih morajo ti izvajati za zmanjševanje emisij toplogrednih plinov.

(3) Seznam iz prvega odstavka tega člena vsebuje tudi količino emisijskih kuponov, razdeljenih upravljavcem naprav brez obveznosti plačila za obdobje od 2013 do 2020, in sorazmerni delež za posamezno koledarsko leto v navedenem obdobju (v nadaljnjem besedilu: dodeljena količina), izračunanih v skladu s Sklepom 278/2011/EU.

(4) Ministrstvo objavi seznam iz prvega odstavka tega člena na svoji spletni strani in ga do 30. septembra 2011 pošlje Evropski komisiji.

(5) Vlada sprejme seznam z odlokom, ko ga odobri Evropska komisija.

(6) Ministrstvo podeli emisijske kupone brez obveznosti plačila tistim upravljavcem naprav, ki so na seznamu iz prejšnjega odstavka, razen upravljavcem naprav, ki so izključene iz sistema trgovanja v skladu s 126. c členom tega zakona.

126.b člen

(vključitev drugih naprav, dejavnosti in toplogrednih plinov v sistem trgovanja)

(1) Poleg naprav, dejavnosti in toplogrednih plinov, ki jih določi vlada v predpisu iz četrtega odstavka 118. člena tega zakona, lahko ministrstvo samo ali na zahtevo upravljavca naprave v sistem trgovanja vključi še druge naprave, dejavnosti in toplogredne pline, pri čemer upošteva zlasti:

1. učinke na notranji trg EU,

2. mogočo ogroženost konkurenčnosti,
3. celovitost okoljskih učinkov,
4. zanesljivost načrtovanega monitoringa emisij toplogrednih plinov in
5. zanesljivost poročanja o emisijah toplogrednih plinov.

(2) Ministrstvo lahko naprave, dejavnosti in toplogredne pline iz prejšnjega odstavka vključi v sistem trgovanja v skladu s tem zakonom, če vlada predhodno pridobi pozitivno mnenje Evropske komisije.

126.c člen

(izključitev iz sistema trgovanja)

(1) Upravljavec naprave, katere emisije so v poročilih o emisijah toplogrednih plinov v letih od 2008 do 2010 manjše od 25 000 ton ekvivalenta ogljikovega dioksida in imajo med opravljanjem dejavnosti izgorevanja nazivno vhodno toplotno moč pod 35 MW, brez emisij iz biomase (v nadaljnjem besedilu: mala naprava), se lahko na podlagi mnenja ministrstva odloči, da se izključi iz sistema trgovanja, če izvaja enakovredne ukrepe za zmanjševanje emisij toplogrednih plinov, določene v skladu s tem zakonom.

(2) Enakovredni ukrepi iz prejšnjega odstavka obsegajo:

1. obveznost plačila okoljske dajatve ali predaje ustrezne količine emisijskih kuponov ali ERU ali CER registru Unije za izpuščanje vsake tone ogljikovega dioksida, ki presega dodeljeno količino, v skladu s predpisom, ki ureja okoljsko dajatev za onesnaževanje okolja z emisijo ogljikovega dioksida, in
2. izvajanje monitoringa in poročanja v skladu s predpisom iz štirinajstega odstavka tega člena.

(3) V zvezi z uporabo ERU ali CER iz prejšnjega odstavka veljajo omejitve, določene v Uredbi Komisije (EU) št. 550/2011 z dne 7. junija 2011 o določanju nekaterih omejitev glede uporabe mednarodnih dobropisov iz projektov v zvezi z industrijskimi plini, skladno z Direktivo 2003/87/ES Evropskega parlamenta in Sveta (UL L št. 149 z dne 8. 6. 2011, stran 1; v nadaljnjem besedilu: Uredba 550/2011/EU).

(4) Ministrstvo upravljavcu male naprave, ki je vključen na seznam iz petega odstavka 126.a člena tega zakona, po uradni dolžnosti nadomesti dovoljenje za izpuščanje toplogrednih plinov z novim dovoljenjem za izpuščanje toplogrednih plinov in ga izključi iz sistema trgovanja, prej veljavno dovoljenje pa preneha veljati z dnem dokončnosti novega dovoljenja .

(5) Novo dovoljenje iz prejšnjega odstavka poleg sestavin iz 1.,2. in 4. točke tretjega odstavka 119. člena tega zakona, vsebuje tudi:

1. načrt monitoringa, pripravljenega v skladu s predpisom iz štirinajstega odstavka tega člena,
2. dodeljeno količino emisijskih kuponov v skladu z določbo petega odstavka 126.a člena tega zakona in
3. obveznost izvajanja enakovrednih ukrepov.

(6) Upravljavec male naprave mora ministrstvu poslati poročilo o emisijah toplogrednih plinov najpozneje do 31. marca tekočega leta za preteklo leto, ministrstvo pa ga preveri v skladu s predpisom iz štirinajstega odstavka tega člena.

(7) Če ministrstvo med preverjanjem poročila o emisijah toplogrednih plinov ugotovi, da so podatki iz poročila o emisijah toplogrednih plinov napačni, samo izračuna količino emisij

toplogrednih plinov in o tem izda upravljavcu male naprave odločbo. Pritožba zoper odločbo ne zadrži njene izvršitve.

(8) Upravljavec male naprave, ki je na seznamu iz petega odstavka 126.a člena tega zakona, mora predati emisijske kupone v skladu s 135. členom tega zakona za obdobje, v katerem je bil vključen v sistem trgovanja, emisijski kuponi za leta, v katerih je izključen iz sistema trgovanja, pa se mu ne podelijo.

(9) Če je ministrstvo na podlagi poročila iz sedmega odstavka tega člena ali samo ugotovilo, da je mala naprava v preteklem letu izpustila 25.000 ton ali več ekvivalenta ogljikovega dioksida, brez emisij iz biomase, jo z začetkom koledarskega leta, ki sledi letu, v katerem je to ugotovilo, ponovno vključi v sistem trgovanja, naprava pa v njem ostane do konca leta 2020.

(10) Ministrstvo ponovno vključi upravljavca male naprave v sistem trgovanja z izdajo dovoljenja za izpuščanje toplogrednih plinov v skladu z določbami tretjega odstavka 119. člena tega zakona, s katerim nadomesti dovoljenje iz četrtega odstavka tega člena, to pa preneha veljati z dnem dokončnosti novega dovoljenja.

(11) Upravljavec male naprave mora izpolniti obveznosti izvajanja enakovrednih ukrepov iz drugega odstavka tega člena tudi za leto, ki sledi letu, ko je naprava izpustila 25.000 ton ali več ekvivalenta ogljikovega dioksida, brez emisij iz biomase.

(12) Za upravljavca male naprave se glede spremembe, povezane z napravo, prenehanjem delovanja naprave in prenehanja upravljavca, odvzema dovoljenja za izpuščanje toplogrednih plinov, izpolnitve obveznosti pri prenehanju ali odvzemu dovoljenja za izpuščanje toplogrednih plinov in spremembe monitoringa smiselno uporabljajo določbe 120., 121. 122., 122.a in 133.a člena tega zakona.

(13) Vlada predpiše način izvajanja monitoringa, priprave poročila ter način in pogostost preverjanja poročila iz sedmega odstavka tega člena.

126.d člen

(prilagoditev dodeljene količine)

(1) Ministrstvo z odločbo prilagodi dodeljeno količino upravljavcu naprave, ki je bila bistveno spremenjena ali je delno prenehala opravljati dejavnost, v skladu s Sklepom 278/2011/EU. Pritožba zoper odločbo ne zadrži njene izvršitve.

(2) Upravljavec naprave iz prejšnjega odstavka mora ministrstvo obvestiti o bistveni spremembi naprave ali delnem prenehanju opravljanja dejavnosti v skladu s Sklepom 278/2011/EU najpozneje do 31. decembra tekočega leta, v katerem se je naprava bistveno spremenila ali je delno prenehala opravljati dejavnost. Obvestilo mora vsebovati podatke o znižanju ravni dejavnosti zaradi bistvene spremembe naprave ali delnega prenehanja opravljanja dejavnosti, glede na raven, na podlagi katere so bili upravljavcu dodeljeni emisijski kuponi na seznamu iz petega odstavka 126. a člena tega zakona.

(3) Če ministrstvo iz poročila o emisijah toplogrednih plinov iz 133. člena tega zakona, ki ga je preveril preveritelj iz 134. člena tega zakona, ugotovi, da je upravljavec naprave izvedel spremembo iz 120. člena tega zakona ali delno prenehal opravljati dejavnost, vendar o tem do roka iz prejšnjega odstavka ni obvestil ministrstva, mu z odločbo prilagodi količino dodeljenih

emisijskih kuponov, upravljavec naprave pa mora plačati tudi penale v skladu z določbo 136. člena tega zakona. Pritožba zoper odločbo ne zadrži njene izvršitve.

(4) Ministrstvo z odločbo prilagodi dodeljeno količino tudi upravljavcu male naprave, ki je bila spremenjena ali je delno prenehala opravljati dejavnost. Pritožba zoper odločbo ne zadrži njene izvršitve.

(5) V primeru spremembe male naprave ministrstvo prilagodi dodeljeno količino sorazmerno s to spremembo.

(6) V primeru delnega prenehanja opravljanja dejavnosti male naprave ministrstvo prilagodi dodeljeno količino tako, da na podlagi poročila o emisijah toplogrednih plinov iz sedmega odstavka prejšnjega člena zniža dodeljeno količino za:

1. 50 odstotkov, če so emisije iz male naprave glede na dodeljeno količino za leto 2013 manjše za 50 do 75 odstotkov;
2. 75 odstotkov, če so emisije iz male naprave glede na dodeljeno količino za leto 2013 manjše za 75 do 90 odstotkov;
3. 90 odstotkov, če so emisije iz male naprave glede na dodeljeno količino za leto 2013 manjše za 90 odstotkov ali več.

(7) Ministrstvo z odločbo spremeni odločitev iz prejšnjega odstavka tako, da zviša dodeljeno količino na raven iz leta 2013, če na podlagi poročila o emisijah toplogrednih plinov iz sedmega odstavka prejšnjega člena ugotovi, da so emisije presegle 50 odstotkov dodeljene količine za leto 2013. Pritožba zoper odločbo ne zadrži njene izvršitve.

(8) Ministrstvo z odločbo spremeni odločitev iz prejšnjega odstavka tako, da zviša dodeljeno količino na 50 odstotkov ravni iz leta 2013, če na podlagi poročila o emisijah toplogrednih plinov iz sedmega odstavka prejšnjega člena ugotovi, da so emisije presegle 25 odstotkov dodeljene količine za leto 2013. Pritožba zoper odločbo ne zadrži njene izvršitve.

(9) Prilagoditev iz četrtega do osmega odstavka tega člena velja za leto, ki sledi koledarskemu letu, v katerem so bili izpolnjeni pogoji za njeno prilagoditev.

126.e člen

(rezerva emisijskih kuponov za nove naprave)

(1) Upravljavec nove naprave je upravičen do brezplačne dodelitve emisijskih kuponov iz skupne rezerve pravic do emisije Skupnosti v skladu s Sklepom 278/2011/EU, razen za zgorevanje goriva zaradi proizvodnje električne energije.

(2) Za upravljavca nove naprave iz prejšnjega odstavka se šteje upravljavec naprave:

1. v kateri se opravlja ena ali več dejavnosti, določenih v predpisu iz četrtega odstavka 118. člena tega zakona, upravljavec pa je dovoljenje za izpuščanje toplogrednih plinov prvič pridobil po 30. juniju 2011,
2. v kateri se opravlja dejavnost, ki je v skladu s 126. b členom prvič vključena v sistem trgovanja, ali
3. iz 1. točke tega odstavka, ki je bila znatno razširjena po 30. juniju 2011, samo kar zadeva to razširitev.

(3) Ne glede na določbo prejšnjega odstavka se za upravljavca nove naprave ne šteje upravljavec, ki je s pravnim poslom pridobil obstoječo napravo ali njen del, in upravljavec, ki mu je bilo spremenjeno dovoljenje za izpuščanje toplogrednih plinov:

1. v skladu z določbami petega odstavka 120. člena tega zakona,
2. zaradi spremembe naprave, s katero je zmanjšal obseg obstoječe naprave ali emisije toplogrednih plinov.

(4) Upravljavec nove naprave lahko vloži na ministrstvo vlogo za brezplačno dodelitev emisijskih kuponov iz rezerve emisijskih kuponov za nove naprave v skladu s Sklepom 278/2011/EU najpozneje v enem letu od pravnomočnosti dovoljenja za izpuščanje toplogrednih plinov ali njegove spremembe.

(5) Ministrstvo izračuna dodeljeno letno količino brezplačnih emisijskih kuponov za upravljavca nove naprave iz prejšnjega odstavka na podlagi Sklepa 278/2011/EU in o tem obvesti Evropsko komisijo.

(6) Ministrstvo podeli emisijske kupone brez obveznosti plačila upravljavcu nove naprave, če Evropska komisija dodeljene letne količine iz prejšnjega odstavka potrdi.

127. člen

(dražba emisijskih kuponov)

(1) Emisijski kuponi, ki niso brezplačno razdeljeni v skladu 126.a členom in 139.c členom tega zakona, se od leta 2013 prodajo na dražbi v skladu z Uredbo Komisije (EU) št. 1031/2010 z dne 12. novembra 2010 o časovnem načrtu, upravljanju in drugih vidikih dražbe pravic do emisije toplogrednih plinov na podlagi Direktive 2003/87/ES Evropskega parlamenta in Sveta o vzpostavitvi sistema za trgovanje s pravicami do emisije toplogrednih plinov v Skupnosti (UL L št. 302 z dne 18. 11. 2010, stran 1), zadnjič spremenjeno z Uredbo Komisije (EU) št. 1042/2012 z dne 7. novembra 2012 o spremembi Uredbe (EU) 1031/2010 v zvezi z navedbo dražbenega sistema, ki ga imenuje Združeno kraljestvo (UL L št. 310, z dne 9. 11. 2012, stran 19), (v nadaljnjem besedilu : Uredba 1031/2010).

(2) SID - Slovenska izvozna in razvojna banka, d. d., Ljubljana (v nadaljnjem besedilu: SID banka), je uradna dražiteljka, ki prodaja emisijske kupone na dražbi v imenu in za račun Republike Slovenije.

(3) Ministrstvo in SID banka skleneta pogodbo, s katero podrobneje uredita opravljanje nalog uradne dražiteljke iz prejšnjega odstavka, plačilo za opravljanje nalog in poročanje ministrstvu.

128. člen

(Sklad za podnebne spremembe)

(1) V okviru državnega proračuna se kot proračunski sklad za nedoločen čas ustanovi Sklad za podnebne spremembe (v nadaljnjem besedilu: Podnebni sklad).

(2) Namen Podnebnega sklada je sofinanciranje ukrepov za blaženje in prilagajanje posledicam podnebnih sprememb.

(3) Za upravljanje Podnebnega sklada je pristojno ministrstvo.

(4) Viri financiranja Podnebnega sklada so prihodki, ustvarjeni s prodajo emisijskih kuponov na dražbi iz prejšnjega člena.

129. člen

(poraba sredstev, pridobljenih na dražbi emisijskih kuponov)

(1) Sredstva Podnebnega sklada, pridobljena z dražbo emisijskih kuponov za naprave, se porabijo za izvedbo potrebnih ukrepov v EU in tretjih državah, zlasti pa za:

1. zmanjšanje emisij toplogrednih plinov, vključno s prispevkom v Svetovni sklad za energetske učinkovitost in obnovljive vire ter v Sklad za prilagajanje, določena v Podnebni konvenciji;
2. prilagajanje na vplive podnebnih sprememb, financiranje raziskav in razvoja ter demonstracijskih projektov za zmanjšanje emisij in prilagoditev podnebnim spremembam, vključno s sodelovanjem v pobudah Evropskega strateškega načrta za energetske tehnologije in evropskih tehnoloških platform;
3. razvoj obnovljivih virov energije za izpolnitev zaveze Skupnosti, da doseže uporabo 20 odstotkov obnovljivih virov energije v končni rabi energije do leta 2020, ter razvoj drugih tehnologij, ki prispevajo k prehodu na varno in trajnostno gospodarstvo z nizkimi emisijami ogljikovega dioksida, in pomoč za izpolnitev zaveze Skupnosti, da bo do leta 2020 povečala energetske učinkovitost za 20 odstotkov;
4. ukrepe za preprečevanje krčenja gozdov in povečanje pogozdovanja ter obnovo gozdov v državah v razvoju, ki so ratificirale Kjotski protokol, prenos tehnologij in omogočanje prilagajanja negativnim učinkom podnebnih sprememb v teh državah;
5. zajemanje ogljikovega dioksida v gozdovih Skupnosti;
6. okolju varno zajemanje in geološko shranjevanje ogljikovega dioksida, zlasti iz elektrarn na trdno fosilno gorivo ter vrste industrijskih sektorjev in delov sektorjev, vključno v tretjih državah;
7. spodbujanje prehoda na promet z nizkimi emisijami in javni promet;
8. financiranje raziskav in razvoja energetske učinkovitosti in čistih tehnologij v sektorjih, določenih v predpisu iz četrtega odstavka 118. člena tega zakona;
9. ukrepe, katerih namen je povečanje energetske učinkovitosti in izolacije ali zagotavljanje finančne podpore za obravnavo socialnih vprašanj v gospodinjstvih z nizkim ali srednjim prihodkom, in
10. kritje administrativnih stroškov sistema trgovanja.

(2) Sredstva Podnebnega sklada, pridobljena z dražbo emisijskih kuponov za operatorje zrakoplovov, se porabijo za izvedbo potrebnih ukrepov Republiki Sloveniji, skupnih projektov EU in projektov v tretjih državah, zlasti pa za:

1. zmanjšanje emisije toplogrednih plinov;
2. prilagajanje na vplive podnebnih sprememb v Republiki Sloveniji, EU in tretjih državah, zlasti državah v razvoju;
3. financiranje raziskav in razvoja, namenjenih blaženju in prilagajanju podnebnim spremembam, ki jih povzročajo emisije toplogrednih plinov iz letalstva;
4. zmanjševanje emisij iz prometa z malo emisijami;
5. kritje stroškov upravljanja sistema trgovanja;
6. financiranje prispevkov v Svetovni sklad za energetske učinkovitost in obnovljive vire energije ter
7. preprečevanje krčenja gozdov.

(3) Vlada na predlog ministrstva sprejme program ukrepov iz prvega in drugega odstavka tega člena.

(4) Ministrstvo obvesti Evropsko komisijo o porabi sredstev iz prejšnjega odstavka po sprejetju zaključnega računa proračuna Republike Slovenije v skladu z Uredbo (EU) št. 525/2013 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 21. maja 2013 o mehanizmu za spremljanje emisij toplogrednih plinov in poročanje o njih ter za sporočanje drugih informacij v zvezi s podnebnimi spremembami na nacionalni ravni in ravni Unije ter o razveljavitvi Sklepa št. 280/2004/ES (UL L št. 165 z dne 18. 6. 2013, stran 13).

130. člen

(podelitev emisijskih kuponov)

(1) Ministrstvo na zahtevo upravljavca naprave, ki je na seznamu iz petega odstavka 126. a člena tega zakona, razen upravljavcu male naprave iz 126.c člena tega zakona, z odločbo podeli celotno količino emisijskih kuponov, ki mu pripadajo brez obveznosti plačila za določeno obdobje in dodeljene letne količine emisijskih kuponov. Pritožba zoper odločbo ne zadrži njene izvršitve.

(2) Ministrstvo podeli posameznemu upravljavcu naprave dodeljene letne količine emisijskih kuponov vsako leto najpozneje do 28. februarja tekočega leta.

(3) Ob spremembi dovoljenja za izpuščanje toplogrednih plinov zaradi spremembe firme ali sedeža upravljavca v skladu s šestim odstavkom 120. člena tega zakona ministrstvo po uradni dolžnosti v tem delu spremeni tudi odločbo iz prvega odstavka tega člena.

(4) Emisijski kuponi iz drugega odstavka tega člena se podelijo tako, da ministrstvo nacionalnemu administratorju iz 132. člena tega zakona izda nalog, da v register Unije vpiše dodeljeno letno količino emisijskih kuponov in druge podatke o upravljavcu, določene v skladu s predpisom EU iz prvega odstavka 132. člena tega zakona.

(5) Ob prenehanju veljavnosti dovoljenja za izpuščanje toplogrednih plinov iz 121. člena tega zakona ali odvzemu dovoljenja za izpuščanje toplogrednih plinov iz 122. člena tega zakona ministrstvo upravljavcu naprave v naslednjem in vsakem nadaljnjem koledarskem letu do konca obdobja ne podeli preostanka sorazmernega deleža emisijskih kuponov.«.

55. člen

130.b člen se spremeni tako, da se glasi:

»130.b člen

(uporaba ERU oziroma CER)

(1) Upravljavec naprave lahko za izpolnjevanje obveznosti v skladu s 135. členom tega zakona in za obdobje od 2008 do 2012 uporabi ERU oziroma CER v deležu do 15,761 odstotka količine emisijskih kuponov, ki mu je bila v tem obdobju podeljena brez obveznosti plačila, pri čemer ne sme uporabiti tiste ERU oziroma CER, ki izvirajo iz skupnih naložb, katerih posledica je odvzem toplogrednih plinov iz ozračja, gre pa za naložbe v jedrske objekte in rabo, spremembo rabe zemljišč ter gozdarstvo.

(2) Operator zrakoplova lahko za izpolnjevanje obveznosti v skladu s 135. členom tega zakona in za obdobje od 1. januarja 2012 do 31. decembra 2012 uporabi ERU oziroma CER v deležu

do 15 odstotkov emisijskih kuponov, ki so mu bili v tem obdobju podeljeni brez obveznosti plačila.

(3) Upravljavec naprave ali operator zrakoplova, ki ni uporabil ERU ali CER v skladu s prvim in drugim odstavkom tega člena, lahko za izpolnjevanje svoje obveznosti v skladu s 135. členom tega zakona v obdobju po letu 2013 uporabi ERU oziroma CER v neizkoriščenem deležu, v skladu z Uredbo 550/2011/EU.

(4) Upravljavec naprave in operator zrakoplova, ki nameravata obveznosti iz prvega oziroma drugega odstavka tega člena izpolniti z uporabo ERU oziroma CER, izdanih za zmanjševanje emisij toplogrednih plinov do leta 2012 iz vrst projektov, ki so izpolnjevali pogoje za uporabo v sistemu trgovanja v obdobju od 2008 do 2012, morata na ministrstvo vložiti zahtevo, to pa do 31. marca 2015 lahko izvede zamenjavo ERU ali CER za emisijske kupone, ki veljajo za obdobje od leta 2013.

(5) Ministrstvo izvede zamenjavo ERU ali CER za emisijske kupone, ki veljajo za obdobje od leta 2013, če upravljavec naprave in operator zrakoplova nameravata izpolniti obveznost iz prvega do tretjega odstavka tega člena z uporabo ERU oziroma CER iz projektov, ki so bili registrirani pred letom 2013 in izdani za zmanjšanje emisij od leta 2013.

(6) Ministrstvo na podlagi zahteve iz četrtega odstavka tega člena izda nacionalnemu administratorju iz 132. člena tega zakona nalog, da upravljavcu naprave oziroma operatorju zrakoplova podeli in nemudoma preda ustrezno količino emisijskih kuponov v zameno za ustrezno količino ERU oziroma CER, ki jo ima upravljavec oziroma operator zrakoplova v registru Unije.

(7) Upravljavec nove naprave, vključno z upravljavcem nove naprave iz obdobja od 2008 do 2012, ki ni prejel brezplačnih emisijskih kuponov in ni izkoristil pravice iz prvega odstavka tega člena z uporabo CER oziroma ERU v obdobju od 2008 do 2012, in upravljavec naprave, ki ni prejel brezplačnih emisijskih kuponov v obdobju od 2008 do 2012, lahko uporabi ERU oziroma CER do zneska, ki ustreza odstotku, ki ni nižji od 4,5 odstotka njenih preverjenih emisij v obdobju od 2013 do 2020.

(8) Operator zrakoplova iz prvega odstavka 139.d člena tega zakona lahko uporabi ERU oziroma CER do zneska, ki ustreza odstotku, ki ni nižji od 1,5 odstotka njegovih preverjenih emisij v obdobju od 2013 do 2020.«.

56. člen

130. c člen se črta.

57. člen

131. in 132. člen se spremenita tako, da se glasita:

»131. člen
(trgovanje z emisijskimi kuponi)

Z emisijskimi kuponi in z njimi enakovrednimi pravicami lahko prosto trgujejo fizične in pravne osebe.

132. člen
(register Unije)

(1) Register Unije je standardizirana in informatizirana osrednja zbirka, v kateri se vodijo emisijski kuponi in druge z njimi enakovredne pravice do emisije toplogrednih plinov, v skladu z Uredbo Komisije (EU) št. 389/2013 z dne 2. maja 2013 o določitvi registra Unije v skladu z Direktivo 2003/87/ES Evropskega parlamenta in Sveta ter odločbama št. 280/2004/ES in št. 406/2009/ES Evropskega parlamenta in Sveta ter o razveljavitvi uredb Komisije (EU) št. 920/2010 in št. 1193/2011 (UL L št. 122 z dne 3. 5. 2013, stran 1; v nadaljnjem besedilu: Uredba 389/2013/EU).

(2) Podatki iz registra Unije so dostopni javnosti v skladu s tem zakonom in z Uredbo 389/2013/EU.

(3) Vlada določi nacionalnega administratorja registra Unije, ki v imenu države upravlja z računi Republike Slovenije v registru Unije.«.

58. člen

132.a člen se črta.

59. člen

133. člen se spremeni tako, da se glasi:

»133. člen
(monitoring in poročanje)

(1) Upravljavec naprave ali operator zrakoplova mora zagotavljati izvajanje načrta monitoringa emisij toplogrednih plinov, ki ga je odobrilo ministrstvo, in pripraviti poročilo o emisijah toplogrednih plinov v skladu z Uredbo Komisije (EU) št. 601/2012 z dne 21. junija 2012 o spremljanju emisij toplogrednih plinov in poročanju o njih v skladu z Direktivo 2003/87/ES Evropskega parlamenta in Sveta (UL L št. 181 z dne 12. 7. 2012, stran 30; v nadaljnjem besedilu: Uredba 601/2012/EU).

(2) Upravljavec naprave ali operator zrakoplova mora ministrstvu poslati poročilo o emisijah toplogrednih plinov za preteklo leto skupaj s poročilom o preverjanju iz drugega odstavka 134. člena tega zakona najpozneje do 31. marca tekočega leta. Ministrstvo mora zagotoviti, da je poročilo o emisijah toplogrednih plinov dostopno javnosti v skladu z Uredbo 601/2012/EU.

(3) Če upravljavec naprave ali operator zrakoplova v roku iz prejšnjega odstavka ministrstvu ne pošlje poročila o emisijah toplogrednih plinov za preteklo leto skupaj s poročilom o preverjanju iz drugega odstavka 134. člena tega zakona ali če preveritelj iz prvega odstavka 134. člena tega zakona glede poročila o emisijah toplogrednih plinov ugotovi, da ni zadovoljivo v skladu z Uredbo 601/2012/EU, izdela poročilo o emisijah toplogrednih plinov na podlagi dostopnih podatkov o emisijah toplogrednih plinov za posamezno napravo ali letalsko dejavnost ministrstvo. Stroške izdelave tega poročila nosi upravljavec naprave ali operator zrakoplova.

(4) Ministrstvo na podlagi poročila o emisijah toplogrednih plinov iz tretjega odstavka tega člena izda upravljavcu naprave ali operatorju zrakoplova odločbo, v kateri ugotovi količino toplogrednih plinov, ki jo je naprava ali letalska dejavnost v preteklem letu izpustila v zrak in za katero mora upravljavec naprave ali operator zrakoplova predati emisijske kupone. Pritožba zoper odločbo ne zadrži njene izvršitve.

(5) Ministrstvo pošlje odločbo iz prejšnjega odstavka nacionalnemu administratorju iz 132. člena tega zakona najpozneje do 30. aprila tekočega leta.«.

60. člen

Za 133. členom se doda nov 133.a člen, ki se glasi:

»133. a člen
(sprememba monitoringa)

(1) Upravljavec naprave ali operator zrakoplova mora v skladu z Uredbo 601/2012/EU spremeniti načrt monitoringa emisij toplogrednih plinov in o nameravani spremembi obvestiti ministrstvo.

(2) Če ministrstvo ugotovi, da je spremenjeni načrt monitoringa emisij toplogrednih plinov pripravljen v skladu z Uredbo 601/2012/EU in da gre za bistveno spremembo načrta monitoringa emisij toplogrednih plinov, ga upravljavcu naprave odobri s spremembo dovoljenja za izpuščanje toplogrednih plinov iz 119. člena tega zakona, operatorju zrakoplova pa s spremembo odločbe iz petega odstavka 139.a člena tega zakona.

(3) Upravljavec naprave ali operator zrakoplova lahko spremeni načrt monitoringa emisij toplogrednih plinov tudi v nebistvenih sestavinah v skladu z Uredbo 601/2012/EU, vendar mora o nameravani spremembi načrta monitoringa emisij toplogrednih plinov najpozneje do 31. decembra tekočega leta obvestiti ministrstvo, kar dokazuje s potrdilom o oddani pošiljki.

(4) Če ministrstvo ugotovi, da ne gre za bistveno spremembo načrta monitoringa emisij toplogrednih plinov, o tem nemudoma pisno obvesti upravljavca naprave ali operatorja zrakoplova.«.

61. člen

134. člen se spremeni tako, da se glasi:

»134. člen
(preverjanje poročila o emisijah toplogrednih plinov)

(1) Poročilo o emisijah toplogrednih plinov iz prvega odstavka 133. člena tega zakona lahko preveri le oseba, ki je pridobila akreditacijsko listino v skladu z Uredbo Komisije (EU) št. 600/2012 z dne 21. junija 2012 o preverjanju poročil o emisijah toplogrednih plinov in poročil o tonskih kilometrih ter o akreditaciji preveriteljev v skladu z Direktivo 2003/87/ES Evropskega parlamenta in Sveta (UL L št. 181 z dne 12. 7. 2012, stran 1; v nadaljnjem besedilu: Uredba 600/2012/EU).

(2) Oseba iz prejšnjega odstavka (v nadaljnjem besedilu: preveritelj) mora preveriti poročilo o emisijah toplogrednih plinov ter upravljavcu naprave in operatorju zrakoplova izdati poročilo o preverjanju v skladu z Uredbo 600/2012/EU.

(3) Ministrstvo ima pravico kadarkoli samo opraviti izredno naknadno preverjanje poročila o emisijah toplogrednih plinov, ki ga je preveril preveritelj, ali pa za to določi drugega preveritelja.

(4) Če ministrstvo pri preverjanju iz prejšnjega odstavka ugotovi, da je preveritelj huje kršil Uredbo 600/2012/EU, o tem obvesti akreditacijski organ.

(5) Za hujšo kršitev Uredbe 600/2012/EU se šteje, če preveritelj:

1. po lastni krivdi pravočasno ne izdelava poročila o preverjanju in pisnega mnenja, kar je bilo ugotovljeno s pravnomočno sodbo sodišča, ali
2. izdelava pomanjkljivo, napačno ali zavajajoče poročilo o preverjanju ali pisno mnenje.

(6) Stroške izrednega naknadnega preverjanja poročila o emisijah toplogrednih plinov nosi ministrstvo.

(7) Ne glede na določbo prejšnjega odstavka ima ministrstvo pravico in dolžnost od preveritelja izterjati vračilo stroškov izrednega naknadnega preverjanja poročila o emisijah toplogrednih plinov, če je bila s pravnomočno odločbo ugotovljena hujša kršitev Uredbe 600/2012/EU.«.

62. člen

134.a, 134.b, 134.c, 134.d in 134.e člen se črtajo.

63. člen

V prvem odstavku 135. člena se besedilo »s predpisi EU, ki urejajo register emisijskih kuponov« nadomesti z besedilom, ki se glasi: »v skladu z Uredbo 389/2013/EU«.

V tretjem odstavku se besedilo »prvega odstavka 134.c« nadomesti z besedilom »tretjega odstavka 134.«.

Za tretjim odstavkom se dodata nova četrti in peti odstavek, ki se glasita:

»(4) Upravljavec naprave za izpolnitev obveznosti iz prvega odstavka tega člena ne more uporabiti emisijskih kuponov, izdanih za trgovanje s pravicami do emisije iz letalske dejavnosti.

(5) Upravljavcu naprave, ki je svoje emisije toplogrednih plinov zajel in jih prenesel v napravo za njihovo trajno skladiščenje, za katero je država članica EU izdala dovoljenje za shranjevanje ogljikovega dioksida, ni treba predati emisijskih kuponov za te emisije, ki so bile ugotovljene na način iz drugega odstavka 133. člena tega zakona ali preverjene na način iz 134. člena tega zakona.«.

V dosedanjem četrtem odstavku, ki postane šesti odstavek, se besedilo »sedmega odstavka 130.« nadomesti z besedilom »prvega odstavka 132.«.

Dosedanji peti odstavek se črta.

64. člen

V prvem odstavku 136. člena se črtata vejica in besedilo » pooblaščenec iz 139. člena tega zakona«.

Tretji odstavek se spremeni tako, da se glasi:

»(3) Višina penalov iz prvega odstavka tega člena se od 1. januarja 2013 vsako leto poveča za letni evropski indeks cen življenjskih potrebščin, objavljen na spletni strani Statističnega urada EU v mesecu, ko mora upravljavec naprave ali operator zrakoplova predati emisijske kupone v skladu s prvim odstavkom 135. člena tega zakona. Višino penalov v skladu s tem odstavkom določi vlada s sklepom.«.

65. člen

Prvi odstavek 137. člena se spremeni tako, da se glasi:

»(1) Emisijski kuponi, izdani od 1. januarja 2013, veljajo za emisije v obdobju, ki obsega osem let in se začne 1. januarja 2013.«.

V drugem odstavku se besedilo »skladno s predpisi EU iz sedmega odstavka 130. člena tega zakona« nadomesti z besedilom »v skladu z Uredbo 389/2013/EU«.

66. člen

139. člen se črta.

67. člen

V petem odstavku 139.a člena se beseda »tretjega« nadomesti z besedo »prvega«.

68. člen

V tretjem odstavku 139.d člena se v 2. točki beseda »šestega« nadomesti z besedo »drugega«.

69. člen

V sedmem odstavku 139.e člena se besedilo »126.c« nadomesti z besedilom »127.«.

70. člen

V prvem odstavku 139.f člena se v 2. točki beseda »šestega« nadomesti z besedo »drugega«.

71. člen

V tretjem odstavku 140. člena se pika nadomesti z vejico in doda besedilo »osebe, ki jo izvajajo, pa morajo imeti svoj sedež v Republiki Sloveniji ali v državi, ki je sklenila z Republiko Slovenijo dogovor iz prvega odstavka 141.a člena tega zakona, ali v državi ali podzvezni ali regionalni enoti, ki je sklenila s Skupnostjo mednarodni sporazum o vzajemnem priznavanju pravic iz drugega odstavka 125. člena tega zakona.«.

72. člen

Za drugim odstavkom 148. člena se dodata nova tretji in četrti odstavek, ki se glasita:

»(3) Izvajalec gospodarske javne službe iz prejšnjega odstavka zaradi zagotavljanja storitev vsem uporabnikom vodi evidenco uporabnikov storitev obvezne državne gospodarske javne službe iz 5. točke prvega odstavka tega člena, ki vsebuje naslednje podatke:

1. ime in priimek oziroma firmo uporabnika,
2. naslov oziroma sedež uporabnika.

(4) Z dnem prenehanja opravljanja obvezne državne gospodarske javne službe iz 5. točke prvega odstavka tega člena mora izvajalec iz prejšnjega odstavka evidenco uporabnikov storitev obvezne državne gospodarske javne službe iz 5. točke prvega odstavka tega člena prenesti na ministrstvo, ki jo prenese na novega izvajalca obvezne državne gospodarske javne službe iz 5. točke prvega odstavka tega člena.«.

Dosedanji tretji, četrti in peti odstavek postanejo peti, šesti in sedmi odstavek.

Za dosedanjim šestim odstavkom, ki postane osmi odstavek, se doda nov deveti odstavek, ki se glasi:

»(9) Izvajalec javnih služb iz prvega odstavka tega člena mora brezplačno predložiti ministrstvu podatke v zvezi z opravljanjem javnih služb iz prvega odstavka tega člena, ki so določeni v predpisih iz petega in sedmega odstavka tega člena. Izvajalci javnih služb morajo na zahtevo ministrstva predložiti tudi druge podatke, ki jih mora zbirati ministrstvo na podlagi določb tega zakona ali zaradi poročanja EU.«.

Dosedanji sedmi in osmi odstavek postaneta deseti in enajsti odstavek.

Za dosedanjim devetim odstavkom, ki postane dvanajsti odstavek, se dodajo nov trinajsti, štirinajsti in petnajsti odstavek, ki se glasijo:

»(13) Ministrstvo zaradi izvajanja strokovnega nadzora nad izvajalcem obvezne državne gospodarske javne službe iz 5. točke prvega odstavka tega člena vodi evidenco o osebah, s katerimi se je izvajalec zavezal opravljati gospodarsko javno službo.

(14) Evidenca iz prejšnjega odstavka vsebuje naslednje osebne podatke:

1. ime in priimek osebe iz prejšnjega odstavka in
2. EMŠO osebe iz prejšnje točke.

(15) Izvajalec obvezne državne gospodarske javne službe iz 5. točke prvega odstavka tega člena mora ministrstvu na zahtevo predložiti podatke iz prejšnjega odstavka. Osebni podatki se izbrišejo iz evidence po treh letih od dneva, ko izvajalec gospodarske javne službe iz 5. točke prvega odstavka tega člena preneha opravljati gospodarsko javno službo.«.

Dosedanji deseti, enajsti in dvanajsti odstavek postanejo šestnajsti, sedemnajsti in osemnajsti odstavek.

73. člen

V VIII. poglavju »ORGANIZACIJE NA PODROČJU VARSTVA OKOLJA« se doda nov pododdelek z naslovom »1. Svet za trajnostni razvoj in varstvo okolja« in dodata nova 149.a člen in 149.b člen, ki se glasita:

»149.a člen

(vloga, položaj in financiranje)

(1) Za presojanje politik na področju varstva okolja minister ustanovi Svet za trajnostni razvoj in varstvo okolja (v nadaljnjem besedilu: Svet) kot svoje posvetovalno telo.

(2) Svet ima štirinajst članov, ki jih imenuje minister za pet let z možnostjo ponovnega imenovanja. Član Sveta ne sme biti funkcionar ali uslužbenec državnih ali občinskih organov. Svet vodi predsednik Sveta, ki ga izmed sebe izvolijo člani Sveta.

(3) Šest članov Sveta je strokovnjakov za varstvo okolja, predlagajo pa jih skupaj Slovenska akademija znanosti in umetnosti ter univerze. Pri predlaganju kandidatov za člane Sveta mora biti zagotovljena enaka zastopanost naravoslovnih, tehničnih, biotehničnih, družboslovnih humanističnih in medicinskih ved. Štirje člani Sveta so predstavniki nevladnih okoljevarstvenih organizacij, predlagajo pa jih nevladne organizacije iz prvega odstavka 153. člena tega zakona. Štirje člani Sveta so predstavniki gospodarstva, predlagajo pa jih skupaj Gospodarska zbornica Slovenije, Trgovinska zbornica Slovenije, Obrtno-podjetniška zbornica Slovenije in Kmetijsko gozdarska zbornica Slovenije.

(4) Delovanje članov Sveta ni poklicno. Za svoje delovanje na sejah Sveta so upravičeni do sejnine in do povračila potnih stroškov v skladu s predpisi, ki urejajo sejnine in povračila potnih stroškov za javni sektor. Ministrstvo zagotavlja finančne in administrativno-tehnične možnosti za delovanje Sveta.

149. b člen

(naloge Sveta)

(1) Svet je pri svojem delu neodvisen in samostojen, njegovo delo pa je javno.

(2) Svet obravnava in sprejema stališča ter daje mnenja in pobude ministru zlasti o:

1. stanju in trendih na področju varstva okolja in trajnostnega razvoja doma in v tujini,
2. strategijah, programih in načrtih na področju varstva okolja in trajnostnega razvoja,
3. zakonodajnem urejanju varstva okolja in trajnostnega razvoja,
4. delovanju države in občin v zvezi z varstvom okolja in trajnostnega razvoja,
5. posameznih perečih vprašanih obremenjevanja okolja in trajnostnega razvoja ter
6. pobudah javnosti.«.

74. člen

V prvem odstavku 152. člena se v 4. točki besedilo »pet let« nadomesti z besedilom »tri leta«.

V 5. točki se črta besedilo »na območju vse države, poleg tega pa še«.

75. člen

V drugem odstavku 156. člena se črta besedilo »17., 18., 19., 20. in 148. člena«, besedilo »in zdravje« pa se nadomesti z vejico in besedilom »zdravje in carinski organi«.

Četrty odstavek se spremeni tako, se glasi:

»(4) Inšpekcijski nadzor nad delovanjem obratov iz 18. člena tega zakona in osebami, ki imajo okoljevarstveno dovoljenje ali potrdilo za ravnanje z odpadki iz 20. člena tega zakona redno opravlja inšpekcija v skladu s programom nadzora, ki ga sprejme za tri leta. Inšpekcija mora po tem programu vsaj enkrat letno pregledati vse obrate večjega tveganja za okolje. Obrat večjega tveganja za okolje je obrat, določen s predpisom iz tretjega odstavka 18. člena tega zakona.«.

76. člen

Za 156. členom se doda nov 156.a člen, ki se glasi:

»156.a člen

(načrtovanje inšpekcijskega pregleda za naprave, ki lahko povzročajo onesnaževanje večjega obsega)

(1) Inšpekcija iz prvega odstavka prejšnjega člena mora pripraviti okoljski inšpekcijski načrt, ki obsega naprave iz 68. člena tega zakona.

(2) Načrt iz prejšnjega odstavka vsebuje zlasti:

1. splošno oceno pomembnih okoljskih vprašanj, povezanih z inšpekcijskim nadzorom,
2. geografsko območje, ki ga zajema okoljski inšpekcijski načrt,
3. seznam naprav,
4. postopke za pripravo programov za redne okoljske inšpekcijske preglede,
5. postopke za izredne okoljske inšpekcijske preglede in
6. po potrebi opredelitev sodelovanja z organi iz drugega odstavka prejšnjega člena.

(3) Inšpekcija iz prvega odstavka prejšnjega člena na podlagi okoljskega inšpekcijskega načrta pripravlja programe za redne okoljske inšpekcijske preglede, ki vključujejo določitev pogostosti inšpekcijskih pregledov naprav na kraju samem. Časovni presledek med dvema pregledoma na kraju samem temelji na sistematičnem ocenjevanju okoljskih tveganj ter ne sme presegati enega leta za najnevarnejše naprave in treh let za najmanj nevarne. Če inšpekcijski pregled pokaže na veliko neskladnost s pogoji iz okoljevarstvenega dovoljenja, se v šestih mesecih po tem pregledu opravi dodaten inšpekcijski pregled na kraju samem.

(4) Pri sistematičnem ocenjevanju okoljskih tveganj iz prejšnjega odstavka se uporabljajo zlasti naslednja merila:

1. mogoči in dejanski učinki naprave na zdravje ljudi in okolje ob upoštevanju ravni in vrst emisij, občutljivosti lokalnega okolja in tveganja povzročitve nesreč;
2. evidenca ugotovitev o izpolnjevanju pogojev iz okoljevarstvenega dovoljenja;
3. vključenost upravljavca naprave v sistemu okoljevarstvenega vodenja organizacij iz 32. člena tega zakona.

(5) Inšpekcija iz prvega odstavka prejšnjega člena opravi izredni okoljski inšpekcijski pregled zaradi preiskave resnih okoljskih pritožb, ob okoljski nesreči iz 27. ali 28. člena tega zakona, okoljski škodi iz 110.e člena tega zakona ter izrednih dogodkov in primerov neskladnosti pri obratovanju naprave takoj, ko je mogoče, v primeru iz 77. in 78. člena tega zakona pa na podlagi obvestila ministrstva.

(6) Inšpekcija iz prvega odstavka prejšnjega člena mora po vsakem pregledu na kraju naprave pripraviti poročilo, ki opisuje pomembne ugotovitve o skladnosti naprave s pogoji iz okoljevarstvenega dovoljenja in zaključke glede tega, ali je potrebno nadaljnje ukrepanje. Inšpekcija poročilo pošlje upravljavcu naprave najpozneje v dveh mesecih od pregleda naprave. Poročilo je v štirih mesecih od dneva pregleda naprave dostopno tudi javnosti v skladu z zakonom, ki ureja dostop do informacij javnega značaja.

(7) Inšpekcija iz prvega odstavka prejšnjega člena mora okoljski inšpekcijski načrt iz drugega odstavka tega člena redno preverjati in po potrebi spremeniti.«.

77. člen

V prvem odstavku 157. člena se v napovednem stavku beseda »dovoljenja« nadomesti z besedilom »okoljevarstvenega dovoljenja ali okoljevarstvenega soglasja ali potrdila«.

4. točka se črta.

Dosedanja 5. točka postane 4. točka.

V dosedanji 6. točki, ki postane 5. točka, se za besedilom »okoljevarstvenega dovoljenja« doda besedilo »ali potrdila«.

Dosedanja 7. točka postane 6. točka.

V drugem odstavku se napovedni stavek spremeni tako, da se glasi:

»(2) Če povzročitelj obremenitve ne ravna v skladu z ukrepi iz 1., 2. in 3. točke prejšnjega odstavka ali če obstaja neposredna nevarnost za onesnaženje okolja, pristojni inšpektor začasno ali trajno prepove:«.

78. člen

V prvem odstavku 161. člena se v 5. točki za besedo »naprave« doda besedilo »ali opravljanje dejavnosti«, beseda »tretji« pa se nadomesti z besedo »četrti«.

79. člen

V prvem odstavku 162. člena se 4. točka spremeni tako, da se glasi:

»4. ne prijavi ministrstvu spremembe naprave (prvi odstavek 77. člena),«.

6., 7., 8. in 9. točka se spremenijo tako, da se glasijo:

»6. ne obvesti ministrstva o izvedbi ukrepov (sedmi odstavek 81. člena),

7. ne obvesti ministrstva ali pristojne inšpekcije o začetku obratovanja naprave ali opravljanja dejavnosti (prvi odstavek 85. člena),

8. ne obvesti ministrstva in izvede spremembo naprave ali opravljanja dejavnosti (drugi odstavek 85. člena),

»9. ne obvesti ministrstva o dokončnem prenehanju naprave ali opravljanju dejavnosti (tretji odstavek 85. člena),«.

17., 18. in 19. točka se spremenijo tako, da se glasijo:

»17. izvaja monitoring brez odobritve ministrstva (prvi odstavek 133. člena in drugi odstavek 133.a člena),

18. ne zagotavlja izvajanja načrta monitoringa in do predpisanega roka ne pošlje poročila o emisijah toplogrednih plinov (prvi in drugi odstavek 133. člena),

19. preverja poročilo o emisijah toplogrednih plinov brez pridobljene akreditacijske listine (prvi odstavek 134. člena),«.

20. točka se črta.

80. člen

V prvem odstavku 162.a člena se v 3. točki črtata besedilo »ministrstva ali« in besedilo »in drugi«.

81. člen

V prvem odstavku 162.b člena se v 5. točki beseda »ali« nadomesti z vejico in doda nova 6. točka, ki se glasi:

»6. ne prenese evidence uporabnikov ali ministrstvu ne predloži zahtevanih podatkov (četrti in deveti odstavek 148. člena),«.

Dosedanja 6. točka postane 7. točka.

82. člen

Za 166. členom se doda nov pododdelek z naslovom »2.a Shranjevanje ogljikovega dioksida« in doda nov 166.a člen, ki se glasi:

» 166.a člen
(shranjevanje ogljikovega dioksida)

Na območju Republike Slovenije je vbrizgavanje in shranjevanje tokov ogljikovega dioksida (geološko shranjevanje ogljikovega dioksida) prepovedano.«.

PREHODNE IN KONČNE DOLOČBE

83. člen
(spremembe veljavnega okoljevarstvenega dovoljenja)

(1) Postopki za pridobitev okoljevarstvenega dovoljenja za naprave iz 68. člena Zakona o varstvu okolja (Uradni list RS, št. 39/06 – uradno prečiščeno besedilo, 49/06 – ZMetD, 66/06 – odl. US, 33/07 – ZPNačrt, 57/08 – ZFO-1A, 70/08, 108/09, 48/12 in 57/12) in postopki za spremembo okoljevarstvenega dovoljenja iz 77. člena Zakona o varstvu okolja (Uradni list RS, št. 39/06 – uradno prečiščeno besedilo, 49/06 – ZMetD, 66/06 – odl. US, 33/07 – ZPNačrt, 57/08 – ZFO-1A, 70/08, 108/09, 48/12 in 57/12), začeti pa ne končani do uveljavitve tega zakona, se končajo v skladu s tem zakonom, pri čemer se ne uporabljajo določbe četrtega odstavka spremenjenega 70. člena zakona.

(2) Upravljavec naprave, ki mu je bilo izdano okoljevarstveno dovoljenje na podlagi 72. člena Zakona o varstvu okolja (Uradni list RS, št. 39/06 – uradno prečiščeno besedilo, 49/06 – ZMetD, 66/06 – odl. US, 33/07 – ZPNačrt, 57/08 – ZFO-1A, 70/08, 108/09, 48/12 in 57/12) pred 7. januarjem 2013 ali pred uveljavitvijo predpisa iz šestega odstavka spremenjenega 70. člena zakona, obratovanje njegove naprave pa vključuje uporabo, proizvodnjo ali emisijo določene nevarne snovi v skladu s četrtrim odstavkom spremenjenega 70. člena zakona, mora ministrstvu v primeru iz spremenjenega 77. ali spremenjenega 78. člena zakona predložiti izhodiščno poročilo iz četrtega odstavka spremenjenega 70. člena zakona.

(3) Določba prejšnjega odstavka se začne uporabljati šest mesecev po uveljavitvi predpisa iz šestega odstavka spremenjenega 70. člena Zakona o varstvu okolja (Uradni list RS, št. 39/06 – uradno prečiščeno besedilo, 49/06 – ZMetD, 66/06 – odl. US, 33/07 – ZPNačrt, 57/08 – ZFO-1A, 70/08, 108/09, 48/12 in 57/12).

84. člen
(okoljevarstveno dovoljenje za nove dejavnosti)

(1) Upravljavec obstoječe naprave, ki izvaja dejavnost, prvič določeno po uveljavitvi tega zakona v predpisu iz četrtega odstavka spremenjenega 68. člena zakona, mora obratovanje naprave uskladiti z določbami tega zakona in pridobiti okoljevarstveno dovoljenje v skladu s spremenjenim 74. členom zakona najpozneje do 7. julija 2015.

(2) Za obstoječo napravo iz prejšnjega odstavka se šteje naprava, ki je obratovala ali je bilo zanjo pridobljeno pravnomočno gradbeno dovoljenje po predpisih o graditvi objektov pred 7. januarjem 2013.

(3) V postopku za izdajo okoljevarstvenega dovoljenja za napravo iz prvega odstavka tega člena se ne uporabljajo določbe spremenjenega 71. člena in spremenjenega 73. člena zakona, vlogi za pridobitev okoljevarstvenega dovoljenja pa ni treba priložiti elaborata iz drugega

odstavka spremenjenega 70. člena zakona. Za določitev strank v postopku se uporabljajo določbe spremenjenega 84.a člena zakona. Če mora upravljavec naprave iz prejšnjega odstavka za njeno uskladitev z določbami tega zakona pridobiti gradbeno dovoljenje po predpisih o graditvi objektov, se to lahko izda brez okoljevarstvenega dovoljenja.

(4) Določbe prejšnjega odstavka se uporabljajo tudi v primeru, če namerava upravljavec iz prvega odstavka tega člena na svoji napravi izvesti spremembo, ki ni večja sprememba, vloga za pridobitev okoljevarstvenega dovoljenja pa mora vsebovati vsebine iz drugega odstavka spremenjenega 70. člena zakona, ki se nanašajo tudi na nameravano spremembo naprave, opis obstoječe naprave in nameravane spremembe.

(5) Če namerava upravljavec iz prvega odstavka tega člena na napravi izvesti tudi večjo spremembo, mora vložiti vlogo za pridobitev okoljevarstvenega dovoljenja v skladu z drugim odstavkom spremenjenega 70. člena tega zakona za obstoječo napravo iz drugega odstavka tega člena in za njeno spremembo, za določitev strank v postopku pa se uporabljajo določbe spremenjenega 71. člena in spremenjenega 73. člena zakona.

(6) Ministrstvo mora odločiti o izdaji okoljevarstvenega dovoljenja iz tretjega in petega odstavka tega člena najpozneje v šestih mesecih od prejema popolne vloge za izdajo okoljevarstvenega dovoljenja. Če drugostopenjski upravni organ ugotovi, da je pritožba zoper odločbo prve stopnje utemeljena, to odločbo odpravi in s svojo odločbo najpozneje v enem mesecu od vložitve pritožbe sam reši zadevo. Če pristojno sodišče v upravnem sporu zoper dokončno odločbo o okoljevarstvenem dovoljenju ugotovi, da je tožba utemeljena, odločbo odpravi in v treh mesecih od vložitve tožbe s sodbo odloči o okoljevarstvenem dovoljenju.

(7) Če ima upravljavec obstoječe naprave iz prvega odstavka tega člena okoljevarstveno dovoljenje, izdano na podlagi 84. člena Zakona o varstvu okolja (Uradni list RS, št. 39/06 – uradno prečiščeno besedilo, 49/06 – ZMetD, 66/06 – odl. US, 33/07 – ZPNačrt, 57/08 – ZFO-1A, 70/08, 108/09, 48/12 in 57/12), ga ministrstvo z okoljevarstvenim dovoljenjem iz prejšnjega odstavka razveljavi.

85. člen

(prilagoditev obstoječih naprav objavljenim zaključkom o BAT)

Upravljavec naprave, ki je pridobil okoljevarstveno dovoljenje na podlagi 68. člena Zakona o varstvu okolja (Uradni list RS, št. 39/06 – uradno prečiščeno besedilo, 49/06 – ZMetD, 66/06 – odl. US, 33/07 – ZPNačrt, 57/08 – ZFO-1A, 70/08, 108/09, 48/12 in 57/12) pred uveljavitvijo tega zakona in so bili za njegovo glavno dejavnost objavljeni zaključki o BAT do uveljavitve tega zakona, morajo svojo napravo prilagoditi zaključkom o BAT in pridobiti okoljevarstveno dovoljenje v skladu s spremenjenim 78. členom zakona.

86 člen

(dokončanje postopkov)

(1) Postopki za izdajo okoljevarstvenega dovoljenja za obstoječe naprave iz 172. člena Zakona o varstvu okolja (Uradni list RS, št. 39/06 – uradno prečiščeno besedilo, 49/06 – ZMetD, 66/06 – odl. US, 33/07 – ZPNačrt, 57/08 – ZFO-1A, 70/08, 108/09, 48/12 in 57/12), začeti pa ne končani do uveljavitve tega zakona, se končajo v skladu s tem zakonom, pri čemer mora:

1. ministrstvo odločiti o izdaji okoljevarstvenega dovoljenja najpozneje v dveh mesecih od uveljavitve tega zakona;

2. drugostopenjski upravni organ, če ugotovi, da je pritožba zoper odločbo iz prejšnje točke utemeljena, to odločbo odpraviti in s svojo odločbo najpozneje v enem mesecu od vložitve pritožbe sam rešiti zadevo;

3. pristojno sodišče v upravnem sporu zoper dokončno odločbo o okoljevarstvenem dovoljenju, če ugotovi, da je tožba utemeljena, odločbo odpraviti in v treh mesecih s sodbo odločiti o okoljevarstvenem dovoljenju.

(2) Za obstoječo napravo iz 172. člena Zakona o varstvu okolja (Uradni list RS, št. 39/06 – uradno prečiščeno besedilo, 49/06 – ZMetD, 66/06 – odl. US, 33/07 – ZPNačrt, 57/08 – ZFO-1A, 70/08, 108/09, 48/12 in 57/12) se šteje naprava, ki je obratovala na dan 31. oktobra 2006, ne glede na to, ali je imela za obratovanje predpisana dovoljenja, in v obsegu, za katerega je njen upravljavec do 31. oktobra 2006 na podlagi tretjega odstavka 14. člena Uredbe o vrsti dejavnosti in naprav, ki lahko povzročijo onesnaževanje večjega obsega (Uradni list RS, št. 97/04) vložil vlogo za pridobitev okoljevarstvenega dovoljenja, skupaj z vsemi spremembami, ki so bile zaradi uskladitve na podlagi prvega odstavka 172. člena Zakona o varstvu okolja (Uradni list RS, št. 39/06 – uradno prečiščeno besedilo, 49/06 – ZMetD, 66/06 – odl. US, 33/07 – ZPNačrt, 57/08 – ZFO-1A, 70/08, 108/09, 48/12 in 57/12) na napravi izvedene do uveljavitve tega zakona.

(3) Če je upravljavec naprave iz prvega odstavka tega člena do uveljavitve tega zakona izvedel tudi spremembe na napravi, ki niso bile potrebne zaradi uskladitve iz prejšnjega odstavka, lahko vloži vlogo za spremembo okoljevarstvenega dovoljenja na podlagi spremenjenega 77. člena zakona po pravomočnosti okoljevarstvenega dovoljenja iz prvega odstavka tega člena.

87. člen

(končnanje postopkov za pridobitev okoljevarstvenega dovoljenja za obrat)

Postopki za pridobitev okoljevarstvenega dovoljenja za obrat iz 86. člena Zakona o varstvu okolja (Uradni list RS, št. 39/06 – uradno prečiščeno besedilo, 49/06 – ZMetD, 66/06 – odl. US, 33/07 – ZPNačrt, 57/08 – ZFO-1A, 70/08, 108/09, 48/12 in 57/12), začeti pa ne končani do uveljavitve tega zakona, se končajo v skladu s tem zakonom.

88. člen

(veljavnost dovoljenj za začasno ali občasno čezmerno obremenitev okolja)

(1) Postopki za pridobitev dovoljenja za začasno ali občasno čezmerno obremenitev okolja iz prvega odstavka 94. člena člena Zakona o varstvu okolja (Uradni list RS, št. 39/06 – uradno prečiščeno besedilo, 49/06 – ZMetD, 66/06 – odl. US, 33/07 – ZPNačrt, 57/08 – ZFO-1A, 70/08, 108/09, 48/12 in 57/12), začeti pa ne končani do uveljavitve tega zakona, se ustavijo.

(2) Dovoljenja za začasno ali občasno čezmerno obremenitev okolja, izdana na podlagi prvega odstavka 94. člena Zakona o varstvu okolja (Uradni list RS, št. 39/06 – uradno prečiščeno besedilo, 49/06 – ZMetD, 66/06 – odl. US, 33/07 – ZPNačrt, 57/08 – ZFO-1A, 70/08, 108/09, 48/12 in 57/12) do uveljavitve tega zakona, se izvedejo na način in v roku, določenima v teh dovoljenjih.

89. člen

(uskladitev dovoljenj za izpuščanje toplogrednih plinov)

(1) Ministrstvo dovoljenja za izpuščanje toplogrednih plinov, izdana do uveljavitve tega zakona na podlagi 119. člena Zakona o varstvu okolja (Uradni list RS, št. 39/06 – uradno prečiščeno besedilo, 49/06 – ZMetD, 66/06 – odl. US, 33/07 – ZPNačrt, 57/08 – ZFO-1A, 70/08, 108/09, 48/12 in 57/12), po uradni dolžnosti uskladi z določbami tega zakona najpozneje v devetih mesecih od uveljavitve tega zakona.

(2) Dovoljenja za izpuščanje toplogrednih plinov, izdana do uveljavitve tega zakona na podlagi 119. člena Zakona o varstvu okolja (Uradni list RS, št. 39/06 – uradno prečiščeno besedilo, 49/06 – ZMetD, 66/06 – odl. US, 33/07 – ZPNačrt, 57/08 – ZFO-1A, 70/08, 108/09, 48/12 in 57/12), in odločbe, izdane zaradi odobritve načrta monitoringa emisij toplogrednih plinov na podlagi 133. člena Zakona o varstvu okolja (Uradni list RS, št. 39/06 – uradno prečiščeno besedilo, 49/06 – ZMetD, 66/06 – odl. US, 33/07 – ZPNačrt, 57/08 – ZFO-1A, 70/08, 108/09, 48/12 in 57/12) ali na podlagi devetega odstavka 5. člena Uredbe o toplogrednih plinov, dejavnostih in napravah, za katere je treba pridobiti dovoljenje za izpuščanje toplogrednih plinov oziroma izvajati monitoring emisij toplogrednih plinov (Uradni list RS, št. 55/11 in 1/13), prenehajo veljati z dnem dokončnosti odločb iz prejšnjega odstavka, s katerimi so bila usklajena dovoljenja iz prejšnjega odstavka.

(3) Postopki za pridobitev dovoljenja za izpuščanje toplogrednih plinov iz 119. člena Zakona o varstvu okolja (Uradni list RS, št. 39/06 – uradno prečiščeno besedilo, 49/06 – ZMetD, 66/06 – odl. US, 33/07 – ZPNačrt, 57/08 – ZFO-1A, 70/08, 108/09, 48/12 in 57/12), začeti pa ne končani do uveljavitve tega zakona, se končajo v skladu s tem zakonom.

(4) Postopki za odobritev načrta monitoringa emisij toplogrednih plinov iz 133. člena Zakona o varstvu okolja (Uradni list RS, št. 39/06 – uradno prečiščeno besedilo, 49/06 – ZMetD, 66/06 – odl. US, 33/07 – ZPNačrt, 57/08 – ZFO-1A, 70/08, 108/09, 48/12 in 57/12) se za leto 2014 izvedejo v skladu z zakonom.

90. člen

(veljavnost pooblastil za preverjanje poročil o emisijah toplogrednih plinov)

(1) Pravna ali fizična oseba, ki je do uveljavitve tega zakona pridobila pooblastilo za preverjanje poročil o emisijah toplogrednih plinov na podlagi 134.a člena Zakona o varstvu okolja (Uradni list RS, št. 39/06 – uradno prečiščeno besedilo, 49/06 – ZMetD, 66/06 – odl. US, 33/07 – ZPNačrt, 57/08 – ZFO-1A, 70/08, 108/09, 48/12 in 57/12) in želi preverjati poročila o emisijah toplogrednih plinov iz spremenjenega 133. člena zakona, mora pridobiti akreditacijsko listino v skladu s spremenjenim 133. členom zakona do 31. decembra 2013.

(2) Pooblastila iz prejšnjega odstavka, izdana do uveljavitve tega zakona na podlagi 134.a člena Zakona o varstvu okolja (Uradni list RS, št. 39/06 – uradno prečiščeno besedilo, 49/06 – ZMetD, 66/06 – odl. US, 33/07 – ZPNačrt, 57/08 – ZFO-1A, 70/08, 108/09, 48/12 in 57/12), veljajo do 31. decembra 2013.

91. člen

(začetek uporabe)

(1) Določbe 51.a člena Zakona o varstvu okolja (Uradni list RS, št. 39/06 – uradno prečiščeno besedilo, 49/06 – ZMetD, 66/06 – odl. US, 33/07 – ZPNačrt, 57/08 – ZFO-1A, 70/08, 108/09, 48/12 in 57/12) se začnejo uporabljati po uveljavitvi predpisov iz četrtega odstavka spremenjenega 51. člena in devetega odstavka novega 51.a člena zakona.

(2) Določbe četrtega odstavka spremenjenega 70. člena zakona se začnejo uporabljati šest mesecev po uveljavitvi predpisa iz šestega odstavka spremenjenega 70. člena zakona.

92. člen

(izdaja in uskladitev predpisov)

(1) Vlada izda predpise iz četrtega odstavka spremenjenega 51. člena, devetega odstavka novega 51.a člena, četrtega odstavka spremenjenega 68. člena in šestega odstavka spremenjenega 70. člena zakona najpozneje v treh mesecih od uveljavitve tega zakona.

(2) Predpisi, izdani na podlagi 51. in 68. člena Zakona o varstvu okolja (Uradni list RS, št. 39/06 – uradno prečiščeno besedilo, 49/06 – ZMetD, 66/06 – odl. US, 33/07 – ZPNačrt, 57/08 – ZFO-1A, 70/08, 108/09, 48/12 in 57/12), veljajo do uveljavitve predpisov iz prejšnjega odstavka.

(3) Uredba o načinu uporabe zvočnih naprav, ki na shodih in prireditvah povzročajo hrup (Uradni list RS, št. 118/05) se uskladi z določbami spremenjenega 94. zakona najpozneje v šestih mesecih od uveljavitve tega zakona.

93. člen

(prenehanje veljavnosti)

Z dnem uveljavitve tega zakona prenehajo veljati:

1. Pravilnik o pogojih za vpis v evidenco izdelovalcev okoljskih poročil in poročil o vplivih na okolje ter delovanju strokovne komisije (Uradni list RS, št. 70/11),
2. Pravilnik o pogojih za pridobitev potrdila o strokovni usposobljenosti za izdelovanje okoljskih poročil oziroma poročil o vplivih na okolje ter preizkusu strokovnega znanja (Uradni list RS, št. 22/13) in
3. Pravilnik o merilih za preverjanje poročila o emisijah toplogrednih plinov in pogojih, ki jih mora izpolnjevati preveritelj (Uradni list RS, št. 79/10).

94. člen

(začetek veljavnosti)

Ta zakon začne veljati petnajsti dan po objavi v Uradnem listu Republike Slovenije.

III. OBRAZLOŽITEV

S **1. členom** predlaganega zakona so zaradi kodifikacije ali prenovitve obstoječih direktiv v drugem odstavku 1. člena veljavnega zakona ustrezno spremenjena njihova imena. Tako je namesto Direktive 96/61/ES navedena Direktiva 2010/75/EU Evropskega parlamenta in Sveta z dne 24. novembra 2010 o industrijskih emisijah (celovito preprečevanje in nadzorovanje onesnaževanja okolja (prenovitev) (UL L št. 334 z dne 17.12. 2010, str. 17; v nadaljnjem besedilu: Direktiva 2010/75/EU), namesto Direktive 85/337/EGS pa Direktiva 2011/92/EU

Evropskega parlamenta in Sveta z dne 13. decembra 2011 o presoji vplivov nekaterih javnih in zasebnih projektov na okolje (kodificirano besedilo) (UL L št. 26 z dne 28. 1. 2012, stran 1; v nadaljnjem besedilu: Direktiva 2011/92/EU). Dodana pa je Direktiva 2008/98/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 19. novembra 2008 o odpadkih in razveljavitvi nekaterih direktiv (UL L št. 312 z dne 22. 11. 2008, stran 3), saj predlagani zakon prenaša nekatere zahteve tudi iz te direktive.

V **2. členu** so zaradi Direktive 2008/98/ES in Direktive 2010/75/EU nekoliko spremenjeni nekateri že uveljavljeni izrazi, nekateri pa so dodani, saj so potrebni zaradi predlaganega zakona. Spremembe obstoječih izrazov so potrebne predvsem zaradi doslednejšega prenosa zahtev navedenih direktiv in nimajo neposrednih učinkov glede njihove uporabe v veljavnem zakonu. Pomemben učinek ima le sprememba točke 8.1. o opredelitvi začetka obratovanja naprave, saj je ta vezana na veljavnost okoljevarstvenega dovoljenja. Po uveljavitvi spremembe se bo štelo, da je začetek obratovanja naprave ali obrata, če ne gre za gradnjo, datum pravnomočnosti okoljevarstvenega dovoljenja, ne pa datum njegove dokončnosti kakor v veljavni ureditvi. Taka sprememba je tudi smiselna, saj upravljavec ne sme začeti obratovanja, preden dovoljenje za njegovo napravo ne postane pravnomočno.

V **3. členu** predlaganega zakona se nekoliko spreminja 17. člen veljavnega zakona, s katerim je zakonodajalec pooblastil Vlado RS za sprejemanje predpisov o določitvi mejnih vrednosti emisij v vode, zrak in tla ter drugih ukrepov, potrebnih za izboljšanje stanja okolja glede emisij. Sprememba glede na veljavno zakonsko ureditev se nanaša na obvezo vlade, ki bo morala pri določanju mejnih vrednosti emisij, v skladu z zahtevo Direktive 2010/57/EU, upoštevati tudi referenčne dokumente o BAT in zaključke o BAT. Vlada bo v teh predpisih določila še naprave, katerih upravljavci bodo morali pridobiti okoljevarstveno dovoljenje, in rok, do katerega morajo predložiti vlogo za njegovo pridobitev, ter rok, do katerega morajo uskladiti obratovanje obstoječih naprav s predpisanimi zahtevami.

Vlada bo s svojimi predpisi lahko določila tudi obveznost upravljavca naprave, da ministrstvu napravo le prijavi, ne pa tudi obveznost pridobitve okoljevarstvenega dovoljenja. V teh primerih bo ministrstvo napravo vpisalo tudi v evidence, ki so del registra varstva okolja in so urejene v 104. členu veljavnega zakona.

Vlada bo lahko določila tudi druge naprave, za katere okoljevarstveno dovoljenje ni potrebno, njihova skladnost s predpisi pa se ugotavlja na podlagi strokovne ocene, ki jo zagotovi upravljavec naprave.

S **4. členom** predlagana sprememba 20. člena veljavnega zakona je potrebna zaradi doslednejšega prenosa Direktive 2008/98/ES. Čeprav vsi instituti veljavne ureditve (upoštevanje pravil ravnanja z odpadki, okoljevarstveno dovoljenje, vpis v evidenco, pooblastilo vladi za izdajanje predpisov in obveznosti proizvajalca izdelkov) ostajajo enaki, je bilo treba zaradi več manjših popravkov primerneje spremeniti besedilo celega člena. V prvem odstavku je tako opuščena besedna zveza »zmanjševanje nastajanja odpadkov in njihove škodljivosti za okolje«, saj je pravilo vsebovano v izrazu »preprečevanje odpadkov« skladno z Direktivo 2008/98/ES. Iz enakih razlogov je spremenjena 1. točka petega odstavka. Prav tako je v tretjem odstavku opuščena besedna zveza, po kateri je posrednik »zagotavljal predelavo ali odstranjevanje odpadkov«, saj je taka opredelitev njegovih dejavnosti glede na zahteve direktive po eni strani preozka, po drugi pa so te dejavnosti podrobneje določene v predpisu, ki ga na podlagi pooblastila iz 5. odstavka sprejme vlada.

Poleg sprememb petega odstavka, opisanih zgoraj, je v 5. točki tega odstavka odpravljena napaka v veljavni ureditvi, saj pri ravnanju z odpadki ne obstaja institut soglasja, v zvezi s katerim bi vlada predpisovala posebne pogoje.

Zaradi prenosa Direktive 2010/75/EU je v šestem odstavku dodano pooblastilo vladi, da pri predpisovanju pravil ravnanja z odpadki upošteva še zaključke o BAT, saj ti vsebujejo tudi ukrepe za ravnanje z odpadki.

V napovednem stavku sedmega odstavka je dodano pojasnilo, da gre pri obveznostih proizvajalca izdelkov, ki jih na podlagi pooblastila iz tega odstavka predpisuje vlada, za razširjeno odgovornost proizvajalca. V 3. točki je v okviru pooblastila, ki ga ima vlada za urejanje tega področja, dodana možnost, da vlada dolči obveznost in cilje tudi za druge družbe, s katerimi proizvajalci izdelkov zagotavljajo izpolnjevanje svojih obveznosti glede razširjene odgovornosti. Vse druge zahteve ostanejo nespremenjene.

V **5. členu** predlagana sprememba je potrebna zaradi uskladitve oziroma dopolnitve pojmov iz 3. člena veljavnega zakona, ki v skladu z zahtevami Direktive 2008/50/ES o kakovosti zunanjega zraka opredeljuje ciljne, opozorilne, alarmne in kritične vrednosti za stanje kakovosti tega dela okolja.

S spremembo, predlagano v **6. členu**, se odpravlja napaka pri sklicevanju, saj so predmet 17. člena mejne vrednosti različnih vrst emisij, ki se praviloma nanašajo na onesnaževalce okolja, institut degradiranega okolja pa je seveda namenjen izboljšanju stanja okolja, ki je opredeljeno z različnimi standardi kakovosti okolja, predpisanimi na podlagi 23. člena veljavnega zakona.

Tudi s spremembo 24. a člena veljavnega zakona, ki je predmet **7. člena** predlaganega zakona, se le odpravlja napaka pri uporabi pojmov: emisije so namreč predmet 17. in ne 23. člena veljavnega zakona, v katerem gre za standarde kakovosti okolja.

Po določbi **8. člena** predlaganega zakona, s katero se dopolnjuje 27. člen veljavnega zakona, bo ministrstvo, pristojno za varstvo okolja, ob okoljski nesreči lahko povzročitelju odredilo tudi izvedbo dopolnilnih ukrepov, potrebnih za omejevanje posledic za okolje in za preprečevanje možnosti njene ponovitve. Taka zahteva izhaja iz Direktive 2010/75/EU in ne posega v določbe zakona, ki urejajo odgovornost za preprečevanje oziroma sanacijo okoljske škode, kot je predpisano v V.a poglavju veljavnega zakona.

Z **9. členom** predlaganega zakona se spreminja 51. člen veljavnega zakona zaradi uveljavitve postopka predhodne presoje, določenega v novem 51. a členu. Sprememba glede na veljavno ureditev je predvsem v določbi, da bo za nekatere projekte presoja vplivov vedno obvezna (drugi odstavek obravnavanega člena), za druge pa le, če bo ministrstvo v predhodnem postopku ugotovilo, da je zaradi značilnosti ali območja posega mogoče pričakovati pomembnejše vplive na okolje (tretji odstavek obravnavanega člena).

V **10. členu** je v skladu z zahtevami Direktive 2011/92/EU določen predhodni postopek ali t. i. postopek predhodne presoje (angl. *screening*), v katerem se bo presojalo oziroma ugotavljalo, ali bo za posamezen poseg v okolje treba izvesti presojo vplivov na okolje in pridobiti okoljevarstveno soglasje. Tudi ta postopek bo vodilo ministrstvo oziroma v sedanji organiziranosti ministrstva Agencija Republike Slovenije za okolje kot njegov organ v sestavi.

Posegi v okolje, za katere bo ministrstvo ugotavljalo, ali je zanje treba izvesti presojo vplivov na okolje in pridobiti okoljevarstveno soglasje, bodo določeni v predpisu, ki ga izda vlada na podlagi pooblastila iz četrtega odstavka 51. člena veljavnega zakona. Ta predpis je sicer že

uveljavljen (Uredba o vrstah posegov v okolje, za katere je treba izvesti presojo vplivov na okolje (Uradni list RS, št. 78/06, in drugi), vendar ga bo treba zaradi izvedbe postopka nekoliko spremeniti.

Nosilec nameravanega posega v okolje, za katerega bo v omenjenem vladnem predpisu določeno, da je treba izvesti t. i. predhodno presojo, bo zahteval od ministrstva, da v predhodnem postopku ugotovi, ali je treba za ta poseg izvesti presojo vplivov na okolje in pridobiti okoljevarstveno soglasje.

Nosilec nameravanega posega bo moral svoji zahtevi priložiti opis tega posega in mogočih njegovih pomembnih vplivov na okolje ali dele okolja. Ti podatki bodo podrobneje določeni v predpisu, ki ga bo vlada izdala na podlagi pooblastila iz sedmega odstavka obravnavanega člena. Nosilec bo lahko hkrati zahteval informacijo o obsegu in vsebini poročila o vplivih na okolje, ki mu jo bo ministrstvo dalo, če bo v predhodnem postopku ugotovilo, da je za nameravani poseg treba izvesti presojo vplivov na okolje in pridobiti okoljevarstveno soglasje. V tem primeru bo ravnalo v skladu z določbami 52. člena veljavnega zakona, ki ureja dajanje predhodnih informacij.

Ministrstvo bo lahko nosilca nameravanega posega tudi pozvalo, da v roku, ki ga bo določilo, dopolni zahtevo s podatki, ki jih bo potrebovalo za presojo. Če nosilec nameravanega posega v tem roku zahteve ne bo dopolnil, se bo štelo, da je od posega odstopil, ministrstvo pa bo postopek za izdajo sklepa ustavilo ter to svojo odločitev objavilo na enotnem državnem portalu e-uprava in na svoji spletni strani, poslalo pa jo bo tudi pristojni inšpekciji. Enotni državni portal e-uprava je vzpostavljen v skladu z Zakonom o splošnem upravnem postopku (Uradni list RS, št. 24/06 – uradno prečiščeno besedilo, in drugi).

Pri ugotavljanju potrebnosti presoje bo moralo ministrstvo upoštevati merila, ki se nanašajo na značilnosti in območje nameravanega posega ter značilnosti mogočih vplivov posega v okolje. Ta merila bodo določena v predpisu, ki ga bo vlada izdala na podlagi pooblastila iz sedmega odstavka obravnavanega člena. Zaradi lažjega ugotavljanja bo agencija lahko zaprosila organe in organizacije, pristojne za posamezne zadeve varstva okolja ali varstva ali rabe naravnih dobrin ali varstva kulturne dediščine ali zdravja ljudi, da ji v določenem roku predložijo pisno mnenje, ali je za nameravani poseg v okolje treba izvesti presojo vplivov na okolje s stališča njihove pristojnosti.

Ministrstvo bo o svoji ugotovitvi, ali je za nameravani poseg treba izvesti presojo vplivov na okolje in pridobiti okoljevarstveno soglasje, izdalo sklep, in sicer v dveh mesecih dneh po prejemu popolne zahteve. Takšen rok je potreben, ker gre za nov postopek, ki ga bo vodilo ministrstvo oziroma njegov organ v sestavi, ki takšnih postopkov do zdaj še ni vodil. Po drugi strani pa je predlagani rok tudi primerljiv z roki, ki so predvideni v drugih državah članicah. Stranka v tem predhodnem postopku je lahko samo nosilec nameravanega posega. Pritožba proti sklepu ni dovoljena, poleg nosilca nameravanega posega pa lahko začne upravni spor tudi nevladna organizacija iz prvega odstavka 153. člena veljavnega zakona, to je organizacija s statusom nevladne organizacije, ki deluje v javnem interesu na okoljskem področju.

Ker gre za ugotovitveni sklep, stranke seveda ne veže k nadaljevanju postopka. Le če se bo nosilec posega odločil nadaljevati izvedbo nameravanega posega, bo moral ravnati v skladu z določbo 57. člena veljavnega dovoljenja, torej vložiti vlogo za izdajo okoljevarstvenega soglasja. Če posega ne bo želel izvesti, pa zaradi sklepa samega nima nobenih obveznosti.

Ministrstvo bo sklep objavilo na enotnem državnem portalu e-uprava in na svojih spletnih straneh, poslalo pa tudi pristojni inšpekciji. Z objavo na državnem portalu e-uprava bo

doseženo, da bodo s sklepom seznanjeni še drugi državni in občinski organi, ki lahko dovoljujejo posege v okolje oziroma prostor (npr. pristojno ministrstvo ali upravne enote pri izdajanju gradbenih dovoljenj). Tako bo zmanjšana možnost, da bi bila taka dovoljenja izdana za posege, za katere bo ugotovljeno, da je treba izvesti presojo vplivov na okolje in pridobiti okoljevarstveno soglasje, brez tega soglasja.

V osmem odstavku je urejena možnost, po kateri lahko nosilec nameravanega posega tudi za tiste posege, za katere se sicer v predhodnem postopku ugotavlja, ali je za njih presoja vplivov na okolje sploh potrebna, vložiti vlogo za izdajo okoljevarstvenega soglasja, priloži projekt in poročilo o vplivih na okolje. V takšnih primerih bo ministrstvo začelo s postopkom presoje vplivov na okolje, če bo z uporabo predpisanih kriterijev in meril seveda ugotovilo, da je za nameravani poseg treba izvesti presojo vplivov na okolje in pridobiti okoljevarstveno soglasje. Ministrstvo v tem primeru seveda ne bo izdalo sklepa o tem, da je za nameravani poseg treba izvesti presojo vplivov na okolje in pridobiti okoljevarstveno soglasje, ampak bo začelo voditi postopek presoje vplivov na okolje, ki se bo zaključil z izdajo ali zavrnitvijo izdaje okoljevarstvenega soglasja. Če pa bo ministrstvo ugotovilo, da za nameravani poseg ni treba izvesti presoje vplivov na okolje in pridobiti okoljevarstveno soglasje, pa bo izdalo sklep o zavrzbi vloge. Takšna rešitev prispeva k pospešitvi postopka, zlasti v primerih, ko bo nosilec posega sam ocenil, da je velika verjetnost, da bo treba za njegov poseg izvesti presojo vplivov na okolje in pridobiti okoljevarstveno soglasje, saj bo s tem "preskočil" formalni postopek predhodne presoje.

V **11. členu** predlagana sprememba je potrebna zaradi pravilnega sklicevanja, saj je za 51. členom veljavnega zakona dodan novi 51. a člen.

Z **12. členom** predlaganega zakona se spreminja 55. člen veljavnega zakona, razlog pa je ukinitvev instituta osebe, pooblaščne za izdelavo okoljskega poročila oziroma poročila o vplivih na okolje, ki so predet 13. člena predlaganega zakona. Predlagana sprememba ureja zagotavljanje kakovosti okoljskega poročila in poročila o vplivih na okolje. Pripravlavec plana iz 40. člena veljavnega zakona in nosilec posega iz 51. člena veljavnega zakona morata v vlogi za pridobitev potrdila o ustreznosti plana, programa ali načrta oziroma okoljevarstvenega soglasja priložiti tudi okoljsko poročilo oz. poročilo o vplivih na okolje. Ministrstvo bo prispevalo h kakovosti omenjenih poročil s svojimi aktivnostmi, zlasti z objavljanjem kataloga strokovnih znanj, priporočil in smernic za izdelavo okoljskih poročil oziroma poročil o vplivih na okolje na svetovnem spletu, po potrebi pa bo za njihovo izdelovanje organiziralo tudi usposabljanje.

Zaradi dviga kakovosti omenjenih poročil bo ministrstvo vodilo tudi javno evidenco oseb, ki so izdelale poročila, po pravnomočnega potrdila iz 46. člena veljavnega zakona in pravnomočnega okoljevarstvenega soglasja iz 61. člena veljavnega pa bo na svetovnem spletu potrdilo oziroma soglasje tudi objavilo. Evidenca bo vsebovala podatke o firmi in sedežu osebe, ki je izdelala eno ali drugo poročilo, datum začetka postopka celovite presoje vplivov na okolje in postopka presoje vplivov na okolje ter podatke o vrsti plana ali posega v okolje.

Namen vodenja evidence in objave potrdil oziroma soglasij je predvsem v tem, da bo lahko javnost ali pripravljavec plana ali nosilec (bodočega) posega dobil informacijo o poteku postopka in o njegovem zaključku, ki (sicer posredno) kažejo tudi na kakovost okoljskega poročila oziroma poročila o vplivih na okolje.

V **13. členu** predlaganega zakona se črtajo določbe 55., 56., 56. a, 56. b in 56. c člena veljavnega zakona. Ti členi urejajo institut osebe, pooblaščne za izdelavo okoljskega poročila oziroma poročila o presoji vplivov na okolje, ki bo z uveljavitvijo predlaganega zakona opuščen.

V **14. členu** se usklajuje prvi odstavek 57. člena s prvim odstavkom 58. člena veljavnega zakona, po katerem so dani javnosti na vpogled vloga in poročilo o vplivih na okolje ter osnutek odločitve. S predlagano spremembo bosta projekt in poročilo o vplivih na okolje priložena vlogi, ne bosta pa njen sestavni del. S predlagano spremembo drugega odstavka se zožuje nabor predpisov, ki naj bi jih ministrstvo upoštevalo in na njihovi podlagi presodilo, ali je nameravani poseg sploh mogoče izvesti. To so predpisi s področja varstva okolja, ohranjanja narave, upravljanja voda in varstva kulturne dediščine, ne pa npr. prostorski načrti občin ali države ali morebitni drugi predpisi, ki se nanašajo na določene posege v okolje.

V **15. členu** predlagana sprememba 61. člena veljavnega zakona je potrebna zaradi izenačitve s podobnimi rešitvami glede dajanja mnenj in pripomb drugih organov in organizacij, kot je že uveljavljeno v 42. členu veljavnega zakona. Če te v zaprosenem roku ne bodo dale mnenja o sprejemljivosti posega v okolje s stališča svoje pristojnosti, se bo štelo, da je nameravani poseg zanje sprejemljiv.

Zaradi zahtev Evropske komisije, izraženih v obrazloženem mnenju SG-Greffe (2013)D/9570 z dne 21. 6. 2013 zaradi neprenosa ali nepravilnega prenosa nekaterih določb Direktive 2011/92/EU, je dodana določba novega sedmega odstavka, po kateri se pri pri izdaji gradbenega dovoljenja ne uporabljajo določbe zakona, ki ureja graditev objektov in se nanašajo na tkim. pozitivno presumpcijo v primeru molka organa. Zakon o graditvi objektov v sedmem odstavku 50. člena in petem odstavku 50.a člena določa, da se šteje, da je soglasje, zahtevano za pridobitev gradbenega dovoljenja dano, kolikor ni bilo dano v roku, določenem za njegovo izdajo. Takšna rešitev, po kateri bi se štelo, da je okoljevarstven soglasje dano, če ne bi bilo izdano v roku, določenem za njegovo izdajo, po obrazloženem mnenju Evropske komisije pomeni nepravilen prenos zahtev Direktive 2011/92/EU, ki določa, da mora pristojni organ sprejeti ustrezno odločitev, katero dovoljuje nosilcu projekta njegovo izvedbo.

Zaradi omogočanja izvedbe projektov je dodan tudi nov deveti odstavek, po katerem lahko nosilec nameravanega posega v okolje tri mesece pred iztekom veljavnosti okoljevarstvenega soglasja (5 let) zahteva njegovo podaljšanje, če v času njegove veljavnosti ni začel izvajati posega ali ni pridobil gradbenega dovoljenja. Ministrstvo bo njegovi zahtevi ugodilo in izdalo odločbo o podaljšanju, če bo ugotovilo, da se pogoji, ob katerih je bilo dano okoljevarstveno soglasje, niso bistveno spremenili. Ministrstvo v tem postopku ne bo uporabljalo določb 58., 59. in 64. člena zakona, ki urejajo sodelovanje javnosti, čezmejno sodelovanje in stranke v postopku. To seveda pomeni, da bo stranka v postopku samo nosilec posega, ki je vložil zahtevo za podaljšanje okoljevarstvenega soglasja.

V **16. členu** predlagana sprememba drugega do petega odstavka 61. a člena veljavnega zakona je potrebna zaradi uskladitve z Direktivo 2011/92/ES glede predhodnega postopka, določenega z novim 51. a členom, in opustitve instituta t. i. »tihega soglasja«, nanaša pa se na drugačno ureditev položaja, ko namerava nosilec posega po pridobitvi okoljevarstvenega soglasja, vendar pred pridobitvijo gradbenega dovoljenja (kadar je to predpisano) oziroma pred začetkom izvajanja posega (kadar ne gre za gradnjo) tega spremeniti.

Nosilec posega bo moral tako spremembo pisno prijaviti ministrstvu, prijava pa mora vsebovati opis sprememb posega v okolje, okolja ali delov okolja, na katere bo nameravani poseg po vsej verjetnosti vplival, in opis mogočih njegovih pomembnih vplivov na okolje ali dele okolja. Ministrstvo bo na podlagi prijave ter ob smiselni uporabi določb 51. in 51. a člena tega zakona v 60 dneh od prijave s sklepom ugotovilo, ali je za nameravano spremembo posega treba izvesti tudi presojo vplivov na okolje in posledično spremeniti okoljevarstveno soglasje. Smiselna uporaba v tem primeru pomeni, da bo ministrstvo pri svoji presoji uporabljalo merila, določena v predpisu vlade iz sedmega odstavka 51. a člena predlaganega zakona.

Če bo ministrstvo ugotovilo, da je za nameravano spremembo treba izvesti presojo vplivov na okolje in spremeniti okoljevarstveno soglasje, bo o tem izdalo sklep, nosilec posega pa bo lahko predložil vlogo za spremembo okoljevarstvenega soglasja, če bo to spremembo seveda nameraval izvesti. Vloga bo morala vsebovati sestavine iz 57. člena veljavnega zakona.

Če bo ministrstvo ugotovilo, da za nameravano spremembo ni treba izvesti presoje vplivov na okolje in pridobiti okoljevarstvenega soglasja, bo lahko nosilec to spremembo izvedel, če pa je za izvedbo posega predpisano dovoljenje, bo nadaljeval postopek pridobivanja tega dovoljenja.

V **17. členu** predlagana sprememba 62. člena veljavnega zakona nekoliko spreminja ureditev ugotavljanja izpolnjenosti pogojev iz okoljevarstvenega soglasja, če je za nameravani poseg treba pridobiti gradbeno dovoljenje v skladu s predpisi o graditvi objektov. Razlog za predlagano spremembo je predvsem mnenje Komisije iz obrazloženega mnenja (kršitev 2012/2162) zaradi nepravilnega prenosa zahtev Direktive 2011/92/EU, po katerem je presoja izpolnjenosti pogojev iz okoljevarstvenega soglasja, kadar gre za gradnjo, v slovenskem pravnem redu prepozna.

Če bo za nameravani poseg v okolje iz 51. člena zakona pridobljeno okoljevarstveno soglasje, za njegovo izvedbo pa bo moral nosilec posega pridobiti tudi gradbeno dovoljenje, bo moral organ, pristojen za izdajo gradbenega dovoljenja pred njegovo izdajo ugotoviti skladnost projekta za pridobitev gradbenega dovoljenja s projektnimi pogoji za nameravani poseg v okolje, za katerega je bilo izdano okoljevarstveno soglasje. Okoljevarstveno soglasje namreč lahko vsebuje tudi projektne pogoje. Ugotavljanje skladnosti bo potekalo v okviru postopka izdaje gradbenega dovoljenja.

Če organ, pristojen za izdajo gradbenega dovoljenja, ne bo znal sam ugotoviti skladnosti, bo lahko za ugotovitev skladnosti zaprosil ministrvo, pristojno za okolje. Za ugotovitev skladnosti projekta za pridobitev gradbenega dovoljenja s projektnimi pogoji iz okoljevarstvenega soglasja bo lahko od ministrstva, pristojnega za okolje, zaprosil tudi nosilec nameravanega posega v okolje, in sicer pred vložitvijo vloge za pridobitev gradbenega dovoljenja.

Če bosta organ, pristojen za izdajo gradbenega dovoljenja ali nosilec nameravanega posega sam zaprosila ministrstvo, da ugotovi skladnost, bo to bo v 21 dneh od prejema zaprosila izdalo sklep, s katerim bo potrdilo skladnost, če bo ugotovilo, da projekt za pridobitev gradbenega dovoljenja ustreza projektnim pogojem za nameravani poseg v okolje, za katerega je izdalo okoljevarstveno soglasje. Če bo za ugotovitev zaprosil organ, pristojen za izdajo gradbenega dovoljenja, bo hkrati z zaprosilom prekinil postopek za izdajo gradbenega dovoljenja in sicer do pridobitve sklepa o ugotovitvi skladnosti. Če pa bo za ugotovitev skladnosti zaprosil nosilec posega sam, bo moral sklep o skladnosti priložiti k vlogi za izdajo gradbenega dovoljenja.

Če bo ministrstvo ugotovilo, da projekt za pridobitev gradbenega dovoljenja ne ustreza projektnim pogojem za nameravani poseg v okolje, za katerega je izdalo okoljevarstveno soglasje, bo izdalo v 21 dneh od zaprosila o tem sklep, nosilec nameravanega posega pa bo moral uskladiti projekt za pridobitev gradbenega dovoljenja s projektnimi pogoji iz okoljevarstvenega soglasja za nameravani poseg ali pridobiti spremembo okoljevarstvenega soglasja v skladu s prejšnjim členom.

Skladnost projekta za pridobitev gradbenega dovoljenja s projektnimi pogoji iz okoljevarstvenega soglasja, ki so določeni zaradi varstva kulturne dediščine, bo potrjeval organ, pristojen za izdajo kulturnovarstvenega soglasja, v skladu z zakonom, ki ureja varstvo kulturne dediščine.

V skladu z določbo prvega odstavka obravnavanega člena, bo moralo biti iz gradbenega dovoljenja razvidno, da je projekt za pridobitev gradbenega dovoljenja v skladu s projektnimi pogoji iz okoljevarstvenega soglasja, ki je bilo izdano za nameravani poseg v okolje.

V ostalem ostajajo rešitve iz veljavnega zakona nespremenjene (sodelovanje ministrstva v postopku za izdajo uporabnega dovoljenja oziroma ugotavljanje izpolnjenosti pogojev iz okoljevarstvenega soglasja za posege, ki ne zahtevajo gradnje, v okviru inšpekcijskega nadzora).

V **18. členu** predlagana sprememba drugega in tretjega odstavka 64. člena veljavnega zakona bistveno ne spreminja veljavne ureditve glede strank v postopku. Črtanje dela besedila v drugem odstavku je potrebno zaradi napačnega sklicevanja, saj četrti odstavek 153. člena ne vsebuje določb, ki bi se nanašale na status nevladne organizacije. V spremenjenem drugem odstavku je jasneje določeno, da ima položaj stranskega udeleženca le oseba, ki je v 35 dneh od objave javnega naznanila iz drugega odstavka 35. člena zakona vložila zahtevo za vstop v postopek. Ta rok je za 5 dni daljši od roka, v katerem poteka javna obravnava nameravane posega (30 dni), zaradi tega, da se omogoči vložitev zahteve za priznanje statusa stranskega udeleženca tudi osebi, ki je šele pred iztekom roka za javno obravnavo vpogledala v vlogo, projekt in poročilo o vplivih na okolje. Zahtevo, ki bo vložena zunaj tega roka, bo ministrstvo s sklepom zavrlo, pritožba zoper ta sklep pa ne zadrži izvršitve, kar pomeni, da bo ministrstvo lahko nadaljevalo postopek izdaje okoljevarstvenega soglasja.

V **19. členu** je sicer predlagana manjša sprememba veljavnega 68. člena zakona, vendar pa je bilo zaradi jasnosti primerneje spremeniti ves člen. S spremenjeno določbo prvega odstavka je natančneje določeno, da je za obratovanje naprave treba pridobiti okoljevarstveno dovoljenje, kadar pa bo upravljavec naprave nameraval izvesti večjo spremembo, bo ministrstvo ravnalo v skladu s sicer tudi spremenjenim 77. členom, ki ureja spremembo naprave oziroma spremembo okoljevarstvenega dovoljenja.

Ministrstvo je že v skladu z veljavnim zakonom lahko izdalo eno okoljevarstveno dovoljenje tudi za več naprav ali njihovih delov, če so bile na istem kraju in so imele istega upravljavca. S spremembo, ki je predmet drugega odstavka spremenjenega 68. člena veljavnega zakona, pa je določeno, da bo moralo dovoljenje vsebovati izrecne zahteve za vsako od teh naprav ali njen del, ne le za celotno napravo.

Sprememba v skladu z zahtevami Direktive 2010/75/EU omogoča ministrstvu, da izda okoljevarstveno dovoljenje tudi za eno ali več naprav ali njihove dele, ki so na istem kraju in jih upravljajo različni upravljavci. V tem primeru bodo izdane odločbe seveda vsakemu upravljavcu posebej, dovoljenje pa bo moralo vsebovati obveznosti za vsakega upravljavca.

Sprememba prvega odstavka 69. člena veljavnega zakona, ki je predmet **20. člena** predlaganega zakona, je potrebna iz razlogov, pojasnjenih v prejšnjem členu: ob spremembi naprave bo namreč ministrstvo izdalo odločbo, s katero bo spremenilo okoljevarstveno dovoljenje.

Dopolnitev veljavne ureditve z novim šestim odstavkom je potrebna zaradi ureditve stanja, ki bi nastalo, če bi upravljavec sicer pravočasno vložil zahtevo za podaljšanje dovoljenja, vendar pa odločba o podaljšanju ne bi postala pravnomočna pred iztekom roka veljavnosti dovoljenja, za katero je bilo zahtevano podaljšanje. V takem primeru bi moral po veljavni ureditvi v skladu s svojimi pristojnostmi iz 156. in 157. člena veljavnega zakona ukrepati pristojni inšpektor ter izreči globo in odrediti prenehanje obratovanja naprave, saj ne bi imela veljavnega okoljevarstvenega dovoljenja. Zato je predvideno, da okoljevarstveno dovoljenje, za katero je

upravljavec zahteval podaljšanje, velja do pravnomočnosti odločitve o podaljšanju dovoljenja, če je vložil zahtevo za podaljšanje v predpisanem roku.

Z **21. členom** predlagana sprememba 70. člena veljavnega zakona glede zahtev, ki jih mora zagotavljati upravljavec naprave v zvezi z njenim obratovanjem, ni bistvena, saj gre predvsem za prilagajanje izrazov zahtevam Direktive 2010/75/EU. Edina v resnici nova je zahteva iz četrtega odstavka spremenjenega 70. člena, po kateri mora upravljavec naprave vlogi za pridobitev okoljevarstvenega dovoljenja priložiti še izhodiščno poročilo, če so z obratovanjem naprave povezane tudi določene nevarne snovi. Te so v skladu z novo točko 10.1. iz 3. člena veljavnega zakona (pojmi) snovi, kot jih določajo predpisi o kemikalijah. Zato je dopolnjeno tudi besedilo petega odstavka člena, po katerem bo vlada poleg podrobnejše vsebine vloge predpisala podrobnejšo vsebino izhodiščnega poročila in merila za opredelitev določenih nevarnih snovi. To pomeni, da bo moral upravljavec naprave priložiti izhodiščno poročilo le, če bodo pri njenem obratovanju te snovi vključene ali pa jih bo ta naprava izpuščala v okolje. Povejmo še, da bo Evropska komisija v skladu z obveznostjo iz 22. člena Direktive 2010/75/EU pripravila navodila glede vsebine izhodiščnega poročila, ki jih bo pri pripravi omenjenega predpisa uporabila tudi vlada.

Tudi sprememba veljavnega 71. člena zakona, predlagana z **22. členom**, ni bistvena, potrebna pa je zaradi dosledne uskladitve z zahtevami Direktive 2010/75/EU, po kateri morajo biti v postopku izdaje okoljevarstvenega dovoljenja javnosti na voljo tudi zaključki o BAT, ki jih veljavni zakon seveda še ne vsebuje.

Črtanje besedice »lahko« v tretjem odstavku je potrebno zaradi zahteve Evropske komisije, ker veljavna določba ni v skladu z zahtevami Direktive 2008/1/ES oziroma Direktive 2003/35/EGS, ki ureja tudi sodelovanje javnosti pri izdaji okoljevarstvenega dovoljenja. Po mnenju Evropske komisije veljavna ureditev omogoča diskrecijsko pravico organu, pristojnemu za izdajo okoljevarstvenega dovoljenja, po kateri bi javnost niti ne imela pravice do sodelovanja.

Predlagane spremembe 73. člena veljavnega zakona, ki so predmet **23. člena**, so potrebne zaradi uskladitve s prejšnjimi členi, ki dosledno ločujejo odločbo o okoljevarstvenem dovoljenju in odločbo o njegovi spremembi. Ker Direktiva 2010/75/EU ne predvideva sodelovanja javnosti v postopkih podaljšanja, je ta možnost s predlagano spremembo izključena tudi ob podaljševanju okoljevarstvenega dovoljenja po izteku roka njegove veljavnosti. Zaradi jasnosti, da gre pri določanju stranskih udeležencev za specialno ureditev, kot je predvidena v Zakonu o splošnem upravnem postopku, je ta tudi izrecno zapisana v spremenjenem drugem odstavku 73. člena in je enaka kot pri spremenjenem 64. členu (oseba, ki je v 35 dneh od objave javnega naznanila iz drugega odstavka 71. člena zakona vložila zahtevo za vstop v postopek). Prav tako je odpravljeno napačno sklicevanje na četrti odstavek 153. člena veljavnega zakona, kar je bilo že pojasnjeno.

Tudi v **24. členu** predlagana sprememba 74. člena veljavnega zakona ni bistvena, vendar pa je bilo treba zaradi preglednosti spremeniti ves člen. Tako se glede na veljavno ureditev dopolnjuje drugi odstavek, ki določa vsebino okoljevarstvenega dovoljenja, in sicer z obveznostjo upravljavca naprave, da nemudoma izvede ukrepe, s katerimi zagotovi skladnost delovanja naprave z dovoljenjem, če je kršeno, in pristojno inšpekcijo obvesti o tej kršitvi. Prav tako mora ustaviti napravo ali njen del, če bi kršitev pogojev njenega delovanja ogrožala zdravje ljudi ali povzročila precejšen škodljiv vpliv na okolje. Obe obveznosti izhajata iz Direktive 2010/75/EU.

Spremembe tretjega odstavka in novi četrti odstavek so potrebni zaradi doslednejše prilagoditve zahtevam Direktive 2012/75/EU glede določanja mejnih vrednosti za obratovanje naprave. Te

bo ministrstvo praviloma določilo na podlagi predpisov o mejnih vrednostih emisij iz 17. člena veljavnega zakona. Vendar pa bo pri določanju lahko te mejne vrednosti dopolnilo ali nadomestilo z enakovrednimi parametri in tehničnimi ukrepi, ki bodo morali zagotoviti enakovredno stopnjo varstva okolja, kot je določena v predpisih iz 17. člena veljavnega zakona z mejnimi vrednostmi.

Če bo moral zaradi določenih nevarnih snovi v napravi njen upravljavec izdelati izhodiščno poročilo skladno z določbo četrtega odstavka spremenjenega 70. člena veljavnega zakona, bo to poročilo priložil vlogi za izdajo dovoljenja, ministrstvo pa bo v izreku dovoljenja potrdilo to predložitev.

Ministrstvo bo lahko vlogo za pridobitev okoljevarstvenega soglasja zavrglo, če upravljavec naprave ne bo razpolagal s pravnomočnim okoljevarstvenim soglasjem, kadar je le-to predpisano, torej če bo šlo hkrati za napravo, ki jo določa predpis, izdan na podlagi četrtega odstavka sicer s predlaganim zakonom spremenjenega 51. člena veljavnega zakona. Tega pa seveda ne bo storilo, če bo upravljavec v skladu z 92. členom veljavnega zakona zahteval združitev postopka za izdajo okoljevarstvenega soglasja in dovoljenja.

V preostalih delih ostajajo zahteve v zvezi z vsebino okoljevarstvenega dovoljenja glede na veljavno ureditev nespremenjene.

V **25. členu** predlagana sprememba 75. člena veljavnega zakona je potrebna zaradi zamenjave besedne zveze »izvajanje raziskav, ali preizkušanje surovin, izdelkov ali procesov« z enovitim pojmom »nastajajoče tehnike«, ki ga uvaja Direktiva 2010/75/EU. Nastajajoča tehnika je pojem, pojasnjen v novi točki 11.7. iz 3. člena veljavnega zakona: pomeni novo tehniko za industrijsko dejavnost, ki bi, če bi bila tržno razvita, lahko zagotovila večjo ali vsaj enako stopnjo varstva okolja in večje prihranke pri stroških kakor obstoječe najboljše razpoložljive tehnike.

Predlagana ureditev se bistveno ne razlikuje od veljavne. Razlika je v drugem odstavku, kjer ni več določbe, po kateri strokovno oceno vpliva na okolje preizkušanja ali uporabe nastajajoče tehnike lahko izdelata le pooblaščen oseba iz 55. člena veljavnega zakona, saj je s predlaganim zakonom predvidena opustitev instituta pooblaščenih oseb. Zaradi tega bo strokovno oceno zagotovil upravljavec naprave, presoja izpolnjenosti pogojev pa je v pristojnosti ministrstva.

Izboljšana je tudi dikcija tretjega odstavka, po kateri je nedvoumno, da ministrstvo lahko takšen odlog dovoli le v primeru, če preizkušanje ali uporaba nastajajoče tehnike ne povzroča poslabšanje okolja ali območja, kot je opredeljeno v drugem odstavku 23. člena veljavnega zakona.

V **26. členu** predlagana sprememba drugega odstavka 76. člena veljavnega zakona je redakcijska, saj se nanaša na obveznost upravnega organa, ki je izdal uporabno dovoljenje za napravo, da pošlje ministrstvu tudi potrdilo, kdaj je to dovoljenje postalo pravnomočno. S črtanjem tretjega odstavka se zmanjšujejo administrativne ovire, saj upravljavcu naprave, za katero ni treba pridobiti gradbenega dovoljenja, ni treba, da obvesti ministrstvo in pristojno inšpekcijo o začetku obratovanja naprave.

S **27. členom** predlaganega zakona je bilo treba zaradi predhodnih sprememb (novi 51. a člen) in novih zahtev Direktive 2010/75/EU glede spremembe naprave in prilagajanja dovoljenja za njeno obratovanje prilagoditi tudi 77. člen veljavnega zakona, ki ureja spremembo v obratovanju naprave, ki povzroča spremembo okoljevarstvenega dovoljenja. Tudi ob spreminjanju tega člena je treba pojasniti, da temeljne obveznosti upravljavca naprave ostajajo v bistvu enake

kakor pri veljavni ureditvi, vendar je bilo treba zaradi preglednosti ureditve člen spremeniti v celoti.

Tako kakor pri veljavni ureditvi bo moral upravljavec naprave tudi vnaprej ministrstvu pisno prijaviti vsako nameravano spremembo v obratovanju naprave iz 68. člena veljavnega zakona, ki je povezana z njenim delovanjem ali razširitvijo in lahko vpliva na okolje, ali spremembo upravljavca, kar dokazuje s potrdilom o oddani pošiljki. Tako potrdilo je potrebno, saj je na datum oddaje prijave vezan rok, v katerem mora ministrstvo ugotoviti, kakšne vrste je sprememba.

V drugem odstavku obravnavanega člena je določena vsebina prijave. Če bo upravljavec nameraval spremeniti tudi območje naprave, npr. tako da jo bo razširil na nova zemljišča, pri čemer bo šlo glede na opredelitev za razširitev obstoječe naprave oziroma, če bodo spremembe obsegale tudi nove nevarne snovi, bo morala prijava vsebovati tudi dopolnitev izhodiščnega poročila iz četrtega odstavka spremenjenega 70. člena veljavnega zakona. To poročilo bo moralo navesti stanje podzemne vode in podatke, ki se nanašajo na novo območje oziroma novo določeno nevarno snov. Ministrstvo bo lahko upravljavca pozvalo, da prijavo dopolni. Če je ne bo dopolnil, se bo štelo, da jo je umaknil in od nameravane spremembe odstopil, ministrstvo pa bo izdalo sklep o ustavitvi postopka, ga bo objavilo na enotnem državnem e-portalu in o tem obvestilo tudi pristojno inšpekcijo.

V tretjem odstavku obravnavanega člena je določen postopek, ki ga bo ministrstvo vodilo v zvezi s prijavo. Na njeni podlagi ter ob smiselni uporabi določb spremenjenega 51. in novega 51. a člena veljavnega zakona bo v dveh mesecih dneh od prijave s sklepom ugotovilo, da:

1. je nameravana sprememba večja in je zanjo treba izvesti tudi presojo vplivov na okolje ter pridobiti okoljevarstveno soglasje;
2. je nameravana sprememba večja, zanjo pa ni treba izvesti presoje vplivov na okolje in pridobiti okoljevarstvenega soglasja;
3. nameravana sprememba sicer ni večja, vendar je treba zaradi nje spremeniti tudi pogoje in ukrepe v veljavnem okoljevarstvenem dovoljenju ali
4. zaradi nameravane sprememba ni treba spremeniti okoljevarstvenega dovoljenja, upravljavec naprave pa bo lahko nadaljeval izvajanje spremembe.

Smiselna uporaba določb 51. in 51. a člena pomeni, da bo ministrstvo pri presojanju prijave najprej ugotavljalo, ali je nameravana sprememba naprave taka, da zahteva izvedbo presoje vplivov na okolje in pridobitev okoljevarstvenega soglasja. Gre torej za uporabo predhodnega postopka, kot ga določa novi 51. a člen predlaganega zakona. V tem postopku bo seveda lahko ugotovilo tudi, da zaradi spremembe naprave ne bo treba izvesti presoje vplivov na okolje in pridobiti okoljevarstvenega soglasja, vendar gre kljub vsemu za večjo spremembo, kakršno opredeljuje točka 8.3.1. v spremenjenem 3. členu veljavnega zakona, in bo zato treba spremeniti tudi veljavno okoljevarstveno dovoljenje. Tretja možnost, ki jo ima na voljo ministrstvo, pa je, da nameravana sprememba sicer ni večja glede na opredelitev pojma večja sprememba, vendar zahteva spremembo pogojev in ukrepov, določenih v veljavnem dovoljenju.

Ministrstvo bo ta sklep objavilo na enotnem državnem portalu e-uprava in na svoji spletni strani ter ga poslalo pristojni inšpekciji.

Zgoraj opisani ugotovitveni sklepi sami po sebi niso izvršljivi, saj gre »le« za ugotovitev, kaj mora upravljavec naprave storiti, če namerava izvesti spremembo. V primeru iz 1. točke bo lahko predložil vlogo za spremembo okoljevarstvenega dovoljenja, ki bo morala obsegati vsebine, kakršne določa spremenjeni 70. člen veljavnega zakona, skladno z določbo spremenjenega 57. člena veljavnega zakona pa tudi projekt in poročilo o vplivih na okolje. Če

bo iz ugotovitvenega sklepa razvidno, da za nameravano spremembo ni treba izvesti presoje in ne pridobiti okoljevarstvenega soglasja, bo moral upravljavec naprave, če bo želel uresničiti svojo namero, predložiti vlogo za spremembo okoljevarstvenega dovoljenja z vsebinami iz spremenjenega 70. člena veljavnega zakona.

Če bo ministrstvo na podlagi vloge začelo odločati o izdaji spremenjenega okoljevarstvenega dovoljenja zaradi večje spremembe, bo o tem pisno obvestilo pristojno inšpekcijo, ta pa bo morala v 30 dneh od obvestila opraviti izredni inšpekcijski pregled naprave. Inšpekcija bo o tem pregledu pripravila poročilo in ga poslala ministrstvu. Če pa bo inšpekcija ob izrednem pregledu ugotovila, da naprava ne deluje v skladu s predpisi in bo o tem izdala odločbo, s katero bo upravljavcu naložila izvedbo nekaterih ukrepov, bo ministrstvo postopek izdaje spremenjenega okoljevarstvenega dovoljenja s sklepom prekinilo, in sicer do izvršitve inšpekcijske odločbe.

Ministrstvo bo odločilo o spremembi okoljevarstvenega dovoljenja zaradi večje spremembe naprave v treh mesecih od popolne vloge, pri čemer se rok za izvedbo izrednega inšpekcijskega pregleda ne bo štel v rok za izdajo odločbe. Če bo inšpekcija izdala odločbo o naprtitvi inšpekcijskih ukrepov, bo ministrstvo v treh mesecih od prejema obvestila o njeni izvršitvi, ki mu ga bo poslala pristojna inšpekcija, izdalo odločbo o spremembi okoljevarstvenega dovoljenja.

Če bo upravljavec naprave zaradi večje spremembe, ki zahteva presojo vplivov na okolje, nadaljeval postopek, se bo ta končal z izdajo spremenjenega okoljevarstvenega dovoljenja, to pa bo vključevalo tudi okoljevarstveno soglasje kot v primeru iz šestega odstavka 92. člena veljavnega zakona.

Če bo ministrstvo na podlagi prijave ugotovilo, da sicer ne gre za večjo spremembo, vendar je treba zaradi izvedbe nameravane spremembe naprave spremeniti tudi ukrepe ali pogoje v veljavnem dovoljenju, bo upravljavec lahko predložil vlogo za spremembo okoljevarstvenega dovoljenja, če bo spremembo seveda nameraval izvesti. Vloga bo morala imeti sestavine, določene v spremenjenem 70. členu veljavnega zakona, upravljavcu pa ne bo treba priložiti elaborata o določitvi vplivnega območja naprave. Ministrstvo bo moralo o tej spremembi na podlagi enajstega odstavka obravnavanega člena odločiti v 30 dneh od prejema popolne vloge, v postopku pa se ne uporabljajo določbe spremenjenega 71. člena in drugega do četrtega odstavka spremenjenega 73. člena veljavnega zakona, ki urejajo sodelovanje javnosti in določitev strank v postopku.

Če bo iz prijave razvidno, da gre le za spremembo upravljavca, bo ministrstvo odločilo o spremembi okoljevarstvenega dovoljenja v 30 dneh od prejema prijave. Tudi v tem postopku se ne bodo uporabljale določbe, ki urejajo sodelovanje javnosti (71. člen) in določitev strank (drugi do četrsti odstavek 73. člena).

V trinajstem odstavku obravnavanega člena je določena obveznost ministrstva, da vse odločbe o spremenjenem okoljevarstvenem dovoljenju pošlje tudi pristojni inšpekciji in občini, na katere območju je naprava.

Ministrstvo bo lahko izdajo odločbe zavrnilo, če bo ugotovilo, da naprava ali njen del, na katero se nanaša sprememba, ne obratuje v skladu s pogoji iz izvršljivega okoljevarstvenega dovoljenja.

Petnajsti odstavek obravnavanega člena ureja primer, ko bi naprava zaradi nameravane spremembe postala taka, da ne bi več spadala med naprave, ki lahko povzročajo onesnaževanje večjega obsega. Taka sprememba se lahko nanaša na zmanjšanje obsega

naprave, s čimer bi prišla pod prag, kadar je slednji merilo za uvrstitev med naprave, ki lahko povzročajo onesnaževanje večjega obsega. Mogoča pa je seveda tudi sprememba npr. v dejavnost, ki ne spada med dejavnosti, za katere je treba na podlagi predpisa iz spremenjenega 68. člena veljavnega zakona pridobiti okoljevarstveno dovoljenje zaradi onesnaževanja večjega obsega. V tem primeru bo ministrstvo izvršljivo okoljevarstveno dovoljenje odpravilo in izdalo novo v skladu z določbami 84. člena tega zakona, če je v predpisih iz 17., 19. ali 20. člena veljavnega zakona za spremenjeno napravo sploh zahtevana pridobitev okoljevarstvenega dovoljenja.

28. člen s predlagano spremembo 78. člena veljavnega zakona v skladu z Direktivo 2010/75/EU dosledneje ureja možnost ponovnega preverjanja in spremembe dovoljenja po uradni dolžnosti, kot je bilo to v veljavni ureditvi.

Po določbi prvega odstavka obravnavanega člena bo ministrstvo izvedljivo okoljevarstveno dovoljenje preverilo in ga po uradni dolžnosti spremenilo, če bodo to zahtevale spremembe predpisov na okoljevarstvenem področju, ki se nanašajo na obratovanje naprave, sprejetih po dokončnosti okoljevarstvenega dovoljenja in po objavi zaključka o BAT, ki se bo nanašal na posamezno napravo.

Ministrstvo bo izvršljivo okoljevarstveno dovoljenje preverilo in po uradni dolžnosti spremenilo, če pa bo naprava obratovala na območju iz 24. člena veljavnega zakona, bo treba zaradi doseganja predvidene kakovosti okolja na tem območju spremeniti v veljavnem dovoljenju določene mejne vrednosti emisij v okolje ali dodatno določiti dopustne vrednosti emisij drugih onesnaževal. Predvidena kakovost okolja bo določena v programu ukrepov za izboljšanje okolja, ki ga na podlagi pooblastila iz prvega odstavka 24. člena veljavnega zakona sprejme vlada.

Ministrstvo bo na zgoraj opisani način ravnalo tudi, če bo obratovalna varnost procesa ali dejavnosti zahtevala uporabo drugih tehnik, kot so predvidene v dovoljenju, in če bo to potrebno zaradi doseganja standardov kakovosti okolja iz 23. člena veljavnega zakona, določenih po dokončnosti okoljevarstvenega dovoljenja.

Ministrstvo bo pisno obvestilo upravljavca, da je začelo postopek preverjanja izvršljivega okoljevarstvenega dovoljenja, pri čemer bo lahko od upravljavca naprave zahtevalo, da v določenem roku predloži kakršne koli podatke, ki jih ministrstvo potrebuje zaradi ponovnega preverjanja okoljevarstvenega dovoljenja, zlasti pa ugotovitve monitoringa in podatke, ki omogočajo primerjavo delovanja naprave z najboljšimi razpoložljivimi tehnikami, opisanimi v zaključkih o BAT, in z ravnmi emisij, povezanih z najboljšimi razpoložljivimi tehnikami.

Ministrstvo bo tudi v tem primeru obvestilo pristojno inšpekcijo, da vodi postopek spremembe okoljevarstvenega dovoljenja in jo zaprosilo za izvedbo izrednega inšpekcijskega pregleda naprave, kot je bilo opisano v obrazložitvi 25. člena predlaganega zakona (k spremenjenemu 77. členu veljavnega zakona).

Po določbi šestega odstavka bo ministrstvo odločilo o spremembi okoljevarstvenega dovoljenja v treh mesecih od pisnega obvestila, pri čemer se rok za pripravo poročila o izrednem inšpekcijskem pregledu ne bo štel v rok za izdajo odločbe. Tako kot v spremenjenem 77. členu veljavnega zakona bo ministrstvo izdalo spremenjeno dovoljenje v treh mesecih od obvestila o izvršitvi inšpekcijske odločbe, če bo inšpekcija po izrednem pregledu upravljavcu izdala odločbo o izvedbi nekaterih ukrepov.

V sedmem odstavku obravnavanega člena je določeno, da bo moral upravljavec naprave, za katero je bil objavljen nov zaključek o BAT, pridobiti okoljevarstveno dovoljenje in se prilagoditi zaključku o BAT, ki se nanaša na njeno obratovanje, v štirih letih od njegove objave.

Odločbe o spremenjenem okoljevarstvenem dovoljenju bo ministrstvo poslalo tudi pristojni inšpekciji in občini, na območju katere je naprava.

Sprememba prvega odstavka 78. a člena (**29. člen** predlaganega zakona) je redakcijska, sprememba drugega odstavka pa poenostavlja veljavno rešitev, saj so vse vsebine, določene v veljavnem drugem odstavku, vključene v kopijo okoljevarstvenega dovoljenja, ki ga mora ministrstvo objaviti na svetovnem spletu. Zato odpade tudi potreba, da mora ministrstvo javnost seznaniti s krajem, kjer je odločba na vpogled. Zaradi zahteve Direktive 2010/75/EU je v novem tretjem odstavku določeno, da mora ministrstvo na svetovnem spletu obveščati javnost o ugotovitvah okoljskega monitoringa, ki ga mora na podlagi dovoljenja zagotavljati upravljavec naprave.

S **30. členom** predlagano črtanje 2. točke v prvem odstavku 80. člena veljavnega zakona je potrebno zaradi odprave napake, saj veljavni zakon ne vsebuje programa ukrepov, ki bi jih na podlagi 75. člena veljavnega zakona moral izvesti upravljavec naprave. Zaradi ureditve v spremenjenem 78. členu, ki ureja spremembo okoljevarstvenega dovoljenja po uradni dolžnosti, je dodan razlog za odvzem dovoljenja. Ministrstvo bo dovoljenje odvzelo tudi v primeru, če upravljavec naprave v določenem roku ne bo predložil podatkov, ki jih bo ministrstvo zahtevalo v zvezi s postopkom spremembe okoljevarstvenega dovoljenja po uradni dolžnosti v skladu s tretjim odstavkom spremenjenega 78. člena.

Dodana je obveznost, po kateri ministrstvo odločbo o odvzemu okoljevarstvenega dovoljenja pošlje tudi občini, na območju katere je naprava, in ne le pristojni inšpekciji.

V **31. členu** predlaganega zakona je v skladu z novimi zahtevami Direktive 2010/75/EU nekoliko drugače urejeno prenehanje obratovanja naprave, kot je bilo v skladu z zahtevami stare direktive urejeno v 81. členu veljavnega zakona. Novost se nanaša zlasti na obveznost upravljavca naprave, pojasnjeno v obrazložitvi k 22. členu predlaganega zakona (za spremenjeni 74. člen), da k vlogi za pridobitev okoljevarstvenega dovoljenja predloži izhodiščno poročilo, če spadajo k obratovanju naprave nevarne snovi. To poročilo vsebuje opis stanja, ko je naprava začela obratovati, in je obenem podlaga za določitev ukrepov, ki jih bo moral upravljavec naprave izvesti, če bodo ob prenehanju njenega obratovanja tla ali podzemna voda na območju obratovanja onesnažena nad določeno mero.

Če mora upravljavec pripraviti izhodiščno poročilo, bo moralo pisno obvestilo o nameravanem dokončnem prenehanju obratovanja naprave vsebovati tudi oceno stanja onesnaženosti tal in podzemne vode na območju naprave z nevarnimi snovmi, ki so se uporabljale ali nastale v napravi ali jih je ta med obratovanjem izpuščala. To oceno bo izdelal oziroma zagotovil njeno izdelavo upravljavec naprave.

Če bo iz ocene razvidno, da je obratovanje naprave povzročilo precejšnje onesnaženje tal ali podzemne vode v primerjavi s stanjem v izhodiščnem poročilu, bo morala ocena vsebovati tudi predlog ukrepov, da se območje povrne v stanje iz izhodiščnega poročila. Pri pripravi predloga ukrepov bo upravljavec naprave lahko upošteval tudi njihovo tehnično izvedljivost.

Če je obratovanje naprave tako onesnažilo tla ali podzemno vodo, da predstavlja precejšnje tveganje za zdravje ljudi in okolje, mora ocena vsebovati tudi predlog ukrepov za odstranitev, nadzor, obvladovanje ali zmanjševanje nevarnih snovi, tako da območje ob upoštevanju

njegove obstoječe ali s prostorskimi načrti določene prihodnje namenske rabe ne predstavlja več takega tveganja.

Če pa upravljavcu ni treba pripraviti izhodiščnega poročila, bo moralo pisno obvestilo o nameravanem dokončnem prenehanju obratovanja naprave vsebovati predlog ukrepov za odstranitev, nadzor, obvladovanje ali zmanjševanje nevarnih snovi, tako da območje ob upoštevanju njegove sedanje ali s prostorskimi načrti določene prihodnje namenske rabe ne predstavlja nobenega pomembnega tveganja za zdravje ljudi ali okolje.

Ministrstvo bo preučilo oceno onesnaženosti tal ali podzemne vode in predlog ukrepov, ki jih je pripravil upravljavec naprave. Na podlagi izhodiščnega poročila in preučitve omenjene ocene bo izdalo odločbo, v kateri bo določilo ukrepe, ki jih mora upravljavec izvesti, stanje okolja, ki mora biti doseženo, in določilo rok za njihovo izvedbo. Ministrstvo bo o izdaji odločbe obvestilo tudi javnost. Ministrstvo bo za določitev potrebnih sanacijskih ukrepov uporabljalo predpis, ki določa sanacijske ukrepe zaradi odprave posledic okoljske nesreče (Uredba o vrstah ukrepov za sanacijo okoljske škode; Ur. l. RS, št. 55/09). Pri določitvi ukrepov bo moralo upoštevati tudi prostorske akte, s katerimi je opredeljena namembnost zemljišč, na katerih je naprava. To je seveda izjemno pomembno za določitev ukrepov, saj bodo, če se bo namembnost zemljišč spremenila, npr. iz območja, namenjenega industrijski dejavnosti, v območje, namenjeno stanovanjski gradnji, lahko drugačni, kot če se namembnost tudi po prenehanju obratovanja naprave ne bo spremenila.

Upravljavec bo moral izvesti z odločbo določene ukrepe, obvestiti ministrstvo o njihovi izvedbi in predložiti dokazila, da je z izvedenimi ukrepi dosegel stanje okolja, kot je bilo zahtevano v odločbi. Če bo ministrstvo ugotovilo, da so ukrepi uspešno izvedeni, bo izdalo odločbo o prenehanju okoljevarstvenega dovoljenja.

V **32. in 33. členu** predlaganega zakona se spreminjata naslov pododdelka 2.2. in naslov 82. člena. Sprememba naslovov je potrebna zaradi sprememb v 82. členu veljavnega zakona, kjer je jasneje kot v veljavni ureditvi določeno, da je treba okoljevarstveno dovoljenje pridobiti za naprave in za dejavnosti, če je tako določeno v predpisih iz 17., 19. in 20. člena zakona. Tako kot pri podaljšanju okoljevarstvenega dovoljenja za napravo iz 68. člena zakona je tudi pri zahtevku za podaljšanje okoljevarstvenega dovoljenja za drugo napravo ali dejavnost predvideno, da to dovoljenje ostane veljavno, dokler odločba o njegovem podaljšanju ne postane pravnomočna.

Zaradi uskladitve s spremenjenim 82. členom veljavnega zakona glede doslednega razlikovanja med napravo in dejavnostjo so potrebne tudi spremembe 83. in 84. člena veljavnega zakona, predvidene v **34. in 35. členu** predlaganega zakona. Direktiva 2010/75/EU zahteva, da morajo biti vloge za nove naprave, v katerih poteka sežig ali sosežig odpadkov, za primeren čas na vpogled javnosti, ki ima pravico izražanja mnenj. Zato je 83. člen veljavnega zakona dopolnjen z rešitvami, ki bodo javnosti omogočile vpogled v vlogo za pridobitev okoljevarstvenega dovoljenja za tovrstne naprave pred izdajo odločbe. Ministrstvo bo tako kot pri sodelovanju javnosti v postopku izdaje okoljevarstvenega soglasja ali okoljevarstvenega dovoljenja za naprave iz 68. člena veljavnega zakona z javnim naznanilom na krajevno običajen način in na svetovnem spletu obvestilo javnost zlasti o vlogi za izdajo okoljevarstvenega dovoljenja, o organu, ki ga bo izdal ter sprejemal mnenja in pripombe, o kraju, kjer bo mogoč vpogled v vlogo, ter o načinu dajanja mnenj in pripomb. Rok, v katerem bo javnost imela pravico vpogleda ter možnost dajanja mnenj in pripomb, je 30 dni od dneva objave javnega naznanila. Ta rok se ne bo štel v rok za izdajo okoljevarstvenega dovoljenja.

V **36. členu** predlagana sprememba 84. a člena veljavnega zakona je potrebna zaradi uskladitve člena s predhodnimi členi, nanaša pa se na razlikovanje med napravo in dejavnostjo. S spremembo drugega odstavka 84. a člena je izključena možnost, da ministrstvo javno objavi tudi začetek postopka za podaljšanje že veljavnega okoljevarstvenega dovoljenja.

V **37. členu** predlagana sprememba prvega, drugega in tretjega odstavka 85. člena je prav tako potrebna zaradi uskladitve s predhodnimi členi glede razlikovanja med okoljevarstvenim dovoljenjem za napravo in dejavnost ter pravilnim sklicevanjem na spremenjene predhodne člene glede spremembe in prenehanja tega dovoljenja.

Z novim četrtem, petim in šestim odstavkom je drugače kot v veljavnem zakonu urejeno dokončno prenehanje obratovanja druge naprave, saj so določbe spremenjenega 81. člena, ki ureja dokončno prenehanje obratovanja naprave, ki lahko povzroča onesnaževanje okolja večjega obsega, in na katerega se je skliceval veljavni 85. člen, za prenehanje naprav oziroma dejavnosti neuporabne. Temeljna razlika je v tem, da upravljavec druge naprave ali za opravljanje dejavnosti nima obveznosti izdelave izhodiščnega poročila, zaradi česar so tudi njegove obveznosti glede dokončnega prenehanja obratovanja naprave drugačne.

Upravljavec oziroma izvajalec dejavnosti, ob stečaju pa stečajni upravitelj bo moral o nameri dokončnega prenehanja obratovanja naprave ali opravljanja dejavnosti, za katero je pridobil okoljevarstveno dovoljenje na podlagi spremenjenega 84. člena veljavnega zakona, pisno obvestiti ministrstvo. Tudi v tem primeru bo svojo dolžnost prijave lahko dokazoval s potrdilom o oddani pošiljki. Pisno obvestilo bo moralo vsebovati navedbe in dokazila o izpolnjevanju zahtev iz okoljevarstvenega dovoljenja, ki se nanašajo na ukrepe po prenehanju obratovanja naprave oziroma opravljanja dejavnosti. Če bo ministrstvo ugotovilo, da so zahteve iz dovoljenje izpolnjene, bo izdalo odločbo o prenehanju veljavnosti okoljevarstvenega dovoljenja.

Z novim sedmim odstavkom je predvidena ureditev, ko bi zaradi nameravane spremembe naprava postala naprava, ki lahko povzroča onesnaževanje večjega obsega, to je naprava, določena v predpisu iz četrtega odstavka spremenjenega 68. člena veljavnega zakona. V tem primeru bo ministrstvo veljavno dovoljenje razveljavilo in izdalo novo po postopku, ki je urejen v spremenjenem 72. členu veljavnega zakona.

Tudi v **38. členu** predlagana sprememba 86. člena je potrebna predvsem zaradi uskladitve s predhodnimi členi, v katerih je bilo natančneje vzpostavljeno razlikovanje med okoljevarstvenim dovoljenjem in njegovo spremembo. Novi šesti odstavek je potreben zaradi ureditve veljavnosti že izdanega okoljevarstvenega dovoljenja, ko ga namerava upravljavec obrata podaljšati. Tako kot pri podaljšanju okoljevarstvenega dovoljenja za napravo iz 68. ali 82. člena veljavnega zakona je tudi pri zahtevku za podaljšanje okoljevarstvenega dovoljenja za obrat predvideno, da to dovoljenje ostane veljavno, dokler odločba o njegovem podaljšanju ne postane pravnomočna.

Z **39. členom** predlaganega zakona se spreminja veljavna ureditev izdaje okoljevarstvenega dovoljenja za obrat iz 89. člena veljavnega zakona. Sprememba se nanaša na prve štiri odstavke obravnavanega člena, medtem ko so novi peti, šesti in sedmi odstavek spremenjenega 89. člena pravzaprav enaki, kot so tretji, četrti in peti odstavek veljavnega 89. člena zakona. V sedmem odstavku je glede na prejšnji peti odstavek odpravljena napaka pri sklicevanju.

Po določbi prvega odstavka obravnavanega člena bo ministrstvo odločilo o izdaji okoljevarstvenega dovoljenja za obrat iz 86. člena veljavnega zakona v treh mesecih od dneva prejema popolne vloge. S tako določbo se odstopa od veljavne ureditve, po kateri je ministrstvo

odločilo o izdaji dovoljenja ob smiselni uporabi 84. člena veljavnega zakona, saj je to sklicevanje nepotrebno.

V drugem odstavku je določeno, o čem ministrstvo pravzaprav odloča pri izdaji okoljevarstvenega dovoljenja za obrat. V 18. členu veljavnega zakona je navedeno, da mora upravljavec obrata izvesti predpisane ukrepe za preprečevanje večje nesreče in zmanjšanje njenih posledic, pri čemer je v ospredju izdelava varnostnega poročila ali zasnova zmanjšanja tveganja za okolje. V teh dveh dokumentih so tudi opisani ukrepi in postopki, ki jih mora upravljavec obrata izvajati, da se večja nesreča prepreči, oziroma ki jih mora izvajati ob večji nesreči. Zato bo ministrstvo v postopku izdaje dovoljenja potrdilo ustreznost varnostnega poročila ali zasnove zmanjšanja tveganja za okolje in upravljavcu obrata naložilo, da pri gradnji, zagonu, običajnem obratovanju ali poskusnem obratovanju, v rednih ali izrednih razmerah in pri dokončnem prenehanju delovanja obrata izvaja v varnostnem poročilu ali zasnovi tveganja predvidene ukrepe.

V tretjem odstavku obravnavanega člena je določena vsebina okoljevarstvenega dovoljenja.

Na podlagi pooblastila iz četrtega odstavka bo ministrstvo lahko v okoljevarstvenem dovoljenju upravljavcu obrata naložilo tudi izvajanje drugih ukrepov za preprečevanje večje nesreče in za zmanjšanje njenih posledic, kadar bo presodilo, da so taki ukrepi potrebni zaradi preprečevanja večje nesreče ali zmanjševanja njenih posledic.

Kot rečeno, so določbe petega do sedmega odstavka enake, kot so določbe od tretjega do petega odstavka 89. člena veljavnega zakona.

Spremembe veljavnega 90. člena, predlagane v **40. členu** zakona, so vsebinsko sicer manjše, vendar pa je bilo treba zaradi jasnosti spremeniti ves člen. Novo je, da mora upravljavec obrata za vsako spremembo ali dopolnitev zasnove zmanjšanja tveganja ali varnostnega poročila spremeniti tudi okoljevarstveno dovoljenje.

Določbe člena so spremenjene tudi v delu, ki se nanaša na sodelovanje javnosti. Ta bo na podlagi določbe šestega odstavka spremenjenega 90. člena lahko sodelovala le, če bo upravljavec obrata nameraval izvesti večjo spremembo obrata.

V **41. členu** predlagana sprememba je redakcijska, potrebna zaradi uskladitve z določbo spremenjenega 81. člena.

Z **42. členom** predlaganega zakona se nekoliko spreminja 94. člen veljavnega zakona, ki ureja dovoljevanje izjem zaradi čezmernega obremenjevanja okolja. S spremembo je odpravljena možnost ministrstva, da dovoli začasno ali občasno čezmerno obremenjevanje okolja, saj take izjeme niso v skladu z direktivami, ki urejajo obratovanje naprav. Glede na veljavno ureditev je predlagana tudi manjša sprememba v delu, ki se nanaša na izdajo dovoljenj za začasno ali občasno čezmerno obremenitev okolja s hrupom za javne shode in prireditve. Opuščena je namreč določba, da takšno dovoljenje ni potrebno v primeru, ko javni shod ali prireditve poteka v napravah, ki so dobile okoljevarstveno dovoljenje za emisije hrupa po določbah 82. člena veljavnega zakona, saj predpisi, izdani na podlagi 17. člena veljavnega zakona, izdaje takšnega dovoljenja ne zahtevajo.

Nekoliko se spreminja tudi ureditev pristojnosti glede izdaje dovoljenj za začasno ali občasno obremenjevanje okolja s hrupom. Za javne prireditve je takšno dovoljenje izdajal pristojni organ občine na podlagi drugega odstavka 94. člena veljavnega zakona, za javne shode pa ministrstvo na podlagi prvega odstavka navedenega člena. Takšna dvojnost glede pristojnosti ni

smiselna, saj je hrup v obeh primerih lokalno pogojen oziroma je njegov vpliv lokalno omejen. Zaradi tega je predlagana sprememba, po kateri bo takšno dovoljenje v obeh primerih izdajal pristojni občinski organ. Takšnega dovoljenja seveda ne bo mogoče izdati, če bi začasna ali občasna obremenitev lahko povzročila kritično obremenitev okolja, določeno s predpisom, izdanim na podlagi 17. člena zakona.

V **43. členu** predlagana sprememba 101. člena veljavnega zakona določa, da bo moral minister pri sprejemanju predpisov o izvajanju obratovalnega monitoringa upoštevati tudi zaključke o BAT, ki se nanašajo na monitoring.

S **44. členom** predlagana sprememba 104. člena veljavnega zakona ureja novo evidenco v registru, to je evidenco upravljavcev naprav ali izvajalcev dejavnosti, ki morajo svojo napravo ali dejavnost prijaviti ministrstvu. Prav tako so določeni podatki, ki jih mora evidenca vsebovati: o firmi in sedežu upravljavca naprave in izvajalca dejavnosti, opis naprave in dejavnosti, ki v njej poteka, ali opis dejavnosti, ki se opravlja, in drugi podatki, ki bodo določeni v predpisih iz 17., 19. in 20. člena veljavnega zakona.

V **45. členu** predlagana sprememba prvega odstavka 108. člena veljavnega zakona je potrebna zaradi zahteve Direktive 2010/75/EU, po kateri mora država članica omogočiti javnosti, da je seznanjena z zaključki o BAT. Zato jih bo ministrstvo objavilo na svoji spletni strani kot mnoge druge okoljske podatke.

S **46. členom** predlagano črtanje osmega odstavka 110.f člena veljavnega zakona je potrebno, ker povzročitelj nesreče v celoti nosi vse stroške preprečevanja oziroma odprave posledic okoljske škode. Druge stroške, ki jih mora povzročitelj škode nositi v skladu z drugim odstavkom 110.f člena, lahko ministrstvo določi z uporabo določb Zakona o splošnem upravnem postopku, tako da za njihovo opredelitev ni potreben poseben predpis vlade.

S **47. členom** spremenjeno besedilo prvega odstavka 110.g člena veljavnega zakona je odpravljena napaka pri sklicevanju.

Z **48. členom** predlaganega zakona se spreminja naslov 4. pododdelka tako, da se novi naslov glasi Trgovanje s pravicami do emisije toplogrednih plinov v Skupnosti. Namen spremembe je pojasnjen v obrazložitvi k 49. členu predlaganega zakona.

Z **49. členom** predlaganega zakona se spreminja 117. člen veljavnega zakona. Veljavna ureditev izhaja iz možnosti oziroma dopušča možnost, da država zaradi zmanjševanja onesnaževanja okolja z najmanjšimi mogočimi stroški in ekonomsko učinkovito sama uvede trgovanje s pravicami do emisije v vodo, zrak ali tla. To je z ekonomsko-finančnim institutom, za katerega se je uveljavilo ime trgovanje s pravicami do emisije. Toda taka rešitev v državi, kakršna je Slovenija, bi bila zaradi majhnosti trga nemogoča oziroma nesmiselna. Zato je besedilo člena spremenjeno v smislu trgovanja s pravicami do emisije toplogrednih plinov, ki je že vzpostavljeno na ravni Skupnosti. Vanj so v skladu z Direktivo 2003/87/ES vključene nekatere dejavnosti in toplogredni plini, pri čemer lahko s pravicami trgujejo vse pravne ali fizične osebe pod pogoji, določenimi z evropsko zakonodajo, ki ureja to področje.

V **50. členu** predlagana sprememba prvega odstavka 118. člena je potrebna zaradi pravilnega sklicevanja. S spremembo drugega odstavka je določeno, da mora vloga za pridobitev dovoljenja za izpuščanje toplogrednih plinov, ki je tudi sicer vsebina 118. člena, vključevati opis podnaprav, če gre za napravo, ki je upravičena do brezplačne razdelitve emisijskih kuponov, skladno s predpisom EU, ki ureja brezplačno razdelitev emisijskih kuponov. Taka določba je

potrebna zaradi načina izračunavanja brezplačnih emisijskih kuponov in je zahtevana z Odločbo Komisije 278/2011/EU, ki ureja brezplačno razdelitev emisijskih kuponov.

Z **51. členom** predlaganega zakona se le nekoliko spreminja veljavni 119. člen zakona, vendar pa je zaradi jasnosti besedilo veljavnega člena v celoti nadomeščeno z novim. Sprememba se nanaša na opustitev dokazovanja sposobnosti zagotavljanja monitoringa, saj to ni več zahtevano v Direktivi 2003/87/ES. V samo dovoljenje pa bo dodan tudi opis podnaprave. V skladu z zahtevo direktive je tudi določba četrtega odstavka, po kateri bo ministrstvo dovoljenje pregledalo na vsakih pet let od njegove dokončnosti in ga po potrebi spremenilo.

Manjša sprememba veljavnega 120. člena zakona je predvidena z **52. členom** predlaganega zakona, potrebna pa je zaradi omogočanja uporabe že omenjene Odločbe Komisije 278/2011/EU, v kateri je podrobneje določeno, kaj je sprememba vrste ali delovanja naprave, njena razširitev ali zmanjšanje njene zmogljivosti.

Enako je s **53. členom** predlaganega zakona, s katerim se nekoliko spreminja 121. člen veljavnega zakona, saj v prejšnjem členu navedeni predpis EU določa tudi, kaj se šteje za prenehanje delovanja naprave.

S **54. členom** predlaganega zakona se spreminjajo 126., 126.a, 126.b, 126.c, 126.d, 126.e, 127., 128., 129. in 130. člen veljavnega zakona. S tem v zvezi je treba opozoriti na nomotehniko, uporabljeno pri tem členu.

Spremembe 126., 126.a, 126.b, 126.c, 126.d, 126.e, 127., 128., 129. in 130. člena so v resnici manjše spremembe oziroma prilagoditve veljavnih členov, potrebne zaradi dokončanja prenosa zahtev Direktive 2009/29/ES v slovenski pravni red, o čemer je bilo več povedanega v uvodnem delu predlaganega zakona. Dokončanje prenosa zahteva črtanje ali spreminjanje nekaterih veljavnih členov in dodajanje novih, zaradi bolj logične ureditve pododdelka pa je bilo treba spremeniti tudi njegovo notranjo sestavo in zamenjati zaporedje nekaterih členov. Za spremembo notranje sestave je bila uporabljena tehnika nadomeščanja veljavnih členov s spremenjenimi. Nadomeščanje je bilo uporabljeno, ko je bilo treba veljavni člen le spremeniti, pa tudi, ko ga je bilo treba črtati. V tem primeru smo številko člena ohranili, njegova vsebina pa je nadomeščena z novo ali spremenjeno veljavno ureditvijo. Te spremembe bodo podrobneje pojasnjene pri obrazložitvi posameznega člena.

V spremenjenem *126. členu* je urejen nakup in razdelitev emisijskih kuponov od leta 2013. Ta sprememba zahteva nomotehnično pojasnilo. Prej veljavni 126. člen je urejal državni načrt razdelitve emisijskih kuponov, ki ga Direktiva 2009/29/ES nadomešča s seznamom naprav. Ta seznam je urejen v veljavnem 126.b členu zakona, o čemer več v nadaljevanju. Zaradi opustitve instituta državnega načrta razdelitve emisijskih kuponov bi bilo treba 126. člen veljavnega zakona črtati, vendar pa ga v predlaganem zakonu nadomeščamo z nekoliko spremenjenim besedilom veljavnega 126.a člena, ki ureja način razdelitve emisijskih kuponov po letu 2013. Sprememba glede na veljavni 126.a člen se nanaša predvsem na pojasnitev brezplačne razdelitve emisijskih kuponov po letu 2012, ko se izteče drugo obdobje trgovanja s pravicami do emisije toplogrednih plinov v Skupnosti in začne tretje. Upravljavci naprav, ki so upravičeni do emisijskih kuponov brez obveznosti plačila, so za leto 2013 upravičeni do 80 odstotkov količine emisijskih kuponov, izračunane v skladu s predpisi EU, ki urejajo njihovo brezplačno razdelitev. Ta količina se vsako leto zmanjša za enak znesek, tako da v letu 2020 doseže 30 odstotkov količine emisijskih kuponov, izračunane v skladu z navedenimi predpisi EU.

Tudi za *126.a člen* velja enako, kot smo navedli zgoraj: nekoliko nomotehnično spremenjeno besedilo veljavnega 126.b člena, ki ureja seznam naprav, je postalo 126.a člen. Sprememba

glede na veljavno ureditev se nanaša zlasti na izrecno navedbo, da ta seznam vsebuje tudi naprave in njihove upravljavce, ki se želijo izključiti iz sistema trgovanja z emisijami toplogrednih plinov v skladu s spremenjenim 126.c členom zakona.

Spremenjeni 126.b člen ureja možnost vključitve drugih naprav, dejavnosti in toplogrednih plinov v sistem trgovanja. Ta vprašanja so enako sicer že urejena v 127. členu veljavnega zakona, vendar je bilo treba zaradi sestave celega pododdelka njegovo vsebino premestiti, samo besedilo pa nomotehnično prilagoditi.

126.c člen veljavnega zakona je urejal dražbo emisijskih kuponov. Zaradi omenjene drugačne sestave pododdelka je veljavni člen spremenjen, kot je opisano v nadaljevanju, vsebina veljavnega člena pa je predmet sicer tudi spremenjenega 127. člena zakona.

V spremenjenem 126. c členu je urejena izključitev iz sistema trgovanja tistih dejavnosti oziroma naprav, ki povzročajo manjše emisije toplogrednih plinov. V zakonu so te naprave poimenovane kot male naprave. Možnost izključitve je predvidena z Direktivo 2009/29/ES in je predmet 27. člena Direktive 2003/87/ES – veljavni zakon take možnosti ne vsebuje in gre za povsem novo ureditev. Razlog za možnost, ki jo daje direktiva, izhaja iz spoznanja, da so te naprave na ravni Skupnosti skupaj izpuščale manjšo količino toplogrednih plinov in so bile zato njihove obveznosti stroškovno nesorazmerno visoke. Seveda pa izključitev iz sistema trgovanja ne zmanjšuje njihove obveznosti zmanjševanja emisije toplogrednih plinov.

Mala naprava je naprava, ki je imela od 2008 do 2010 emisije toplogrednih plinov manjše od 25.000 ton ekvivalenta CO₂ in ima med opravljanjem dejavnosti zgorevanja nazivno vhodno toplotno moč pod 35 MW (brez emisij iz biomase). Količina emisij se ugotavlja na podlagi letnih poročil o emisijah toplogrednih plinov, ki so jih morali upravljavci teh naprav od leta 2008 do 2012 pošiljati ministrstvu, saj so bile v tem obdobju vključene v sistem trgovanja in so morale izpolnjevati vse predpisane obveznosti (izvajanje monitoringa, izdelava poročila, njegovo preverjanje in izročitev ustrezne količine emisijskih kuponov registru emisijskih kuponov).

Upravljavec male naprave se bo lahko po posvetovanju z ministrstvom odločil, da je izključen iz sistema trgovanja, če bo izvajal enakovredne ukrepe za zmanjševanje emisij toplogrednih plinov. Ti obsegajo obveznost plačila okoljske dajatve ali izročitve ustrezne količine emisijskih kuponov registru emisijskih kuponov ERU ali CER za izpuščanje vsake tone CO₂, ki presega dodeljeno letno količino, ter izvajanje monitoringa in poročanja v skladu s predpisom, ki ga bo izdal minister na podlagi pooblastila iz trinajstega odstavka obravnavanega člena.

Upravljavci malih naprav so na seznam naprav iz spremenjenega 126.a člena veljavnega zakona skupaj z drugimi upravljavci naprav, ki pa bodo v sistemu trgovanja ostali. Tako so tudi za upravljavce malih naprav z uporabo ustreznega predpisa EU izračunane količine emisijskih kuponov za celotno obdobje do leta 2012 in za vsako leto posebej. Vendar pa upravljavcu male naprave ministrstvo teh kuponov ne bo podelilo kakor drugim upravljavcem s seznama, temveč je z izračunano količino določena njegova obveznost zmanjševanja emisij toplogrednih plinov z izvedbo enakovrednih ukrepov. To pomeni, da mora izvesti ukrepe za zmanjšanje svojih emisij do ravni, do katere bi bil upravičen do brezplačnih kuponov, če pa jo bo presegel, bo moral plačati okoljsko dajatev ali izročiti ustrezno količino emisijskih kuponov ali ERU ali CER.

Ministrstvo bo upravljavcu male naprave na njegovo zahtevo spremenilo veljavno dovoljenje za izpuščanje toplogrednih plinov in ga izključilo iz sistema trgovanja z emisijami toplogrednih plinov. V spremenjenem dovoljenju bo določilo načrt monitoringa in obveznost izpolnjevanja enakovrednih ukrepov. Ker bo upravljavec male naprave izključen iz sistema trgovanja in mu ne bodo brezplačno podeljeni emisijski kuponi, seveda tudi ne bo imel obveznosti izročitve

ustrezne količine kuponov registru kakor drugi upravljavci. Zato ministrstvo v spremenjenem dovoljenju te obveznosti ne bo določilo, ker jo nadomešča izvedba enakovrednih ukrepov.

Kot je bilo že povedano, mora upravljavec male naprave izvajati monitoring in pripraviti poročilo o emisijah toplogrednih plinov, tega pa poslati ministrstvu najpozneje do 28. februarja tekočega leta za preteklo leto. Tega poročila ne bo pregledoval preveritelj, temveč ministrstvo samo, pri tem pa bo uporabljalo predpis, ki ga bo na podlagi pooblastila iz štirinajstega odstavka sprejela vlada. Če bo ministrstvo med preverjanjem ugotovilo, da so podatki iz poročila napačni, bo samo izračunalo količino emisij toplogrednih plinov in o tem izdalo upravljavcu male naprave odločbo. Pritožba zoper odločbo ne bo zadržala njene izvršitve. Ta odločba nadomešča poročilo in kot taka predstavlja raven, do katere je upravljavec male naprave oproščen plačila okoljske dajatve.

Določba devetega odstavka obravnavanega člena ureja obveznost upravljavca male naprave, da izroči emisijske kupone v skladu s spremenjenim 135. členom veljavnega zakona za obdobje, v katerem je bil vključen v sistem trgovanja s pravicami do emisije toplogrednih plinov. Ta odstavek prav tako določa, da se mu emisijski kuponi za leta, v katerih je izključen iz sistema trgovanja, ne razdelijo.

Vendar pa upravljavec male naprave iz sistema trgovanja ni izključen dokončno. Če bo ministrstvo na podlagi prejetih poročil (ali samo v skladu z določbo osmega odstavka obravnavanega člena) ugotovilo, da je mala naprava v preteklem letu izpustila 25.000 ton ali več ekvivalenta CO₂, brez emisij iz biomase, jo bo z začetkom koledarskega leta, ki sledi letu, v katerem je to ugotovilo, ponovno vključilo v sistem trgovanja. V tem primeru mora ostati naprava v sistemu trgovanja najmanj do konca leta 2020, ministrstvo pa bo izdalo dovoljenje za izpuščanje toplogrednih plinov v skladu z določbami tretjega odstavka 119. člena zakona, s katerim bo nadomestilo dovoljenje iz četrtega odstavka. Upravljavec male naprave bo moral izpolniti svoje obveznosti izvajanja enakovrednih ukrepov tudi za leto, ki sledi letu, ko je naprava izpustila 25.000 ton ali več ekvivalenta ogljikovega dioksida, brez emisij iz biomase. Za naprej pa je upravičen do dela brezplačno razdeljenih emisijskih kuponov, kot je bilo določeno na seznamu iz spremenjenega 126. a člena zakona.

Tudi za upravljavca male naprave smiselno veljajo zahteve iz spremenjenih 120., 121., 122. in 122.a členov veljavnega zakona, ki se nanašajo na spremembo naprave, prenehanje, odvzem dovoljenja in izpolnitev obveznosti pri prenehanju oziroma odvzemu dovoljenja.

Vlada bo na podlagi pooblastila iz štirinajstega odstavka predpisala način izvajanja monitoringa, priprave poročila ter način in pogostost njegovega preverjanja.

V spremenjenem 126.d členu je urejena prilagoditev količine podeljenih emisijskih kuponov upravljavcem naprav zaradi spremembe ali delnega prenehanja opravljanja dejavnosti. To je povsem nova ureditev, s katero je sicer nadomeščen veljavni 126.d člen. Ta je urejal Sklad za podnebne spremembe, njegova vsebina pa je zaradi prestrukturiranja pododdelka prenesena v spremenjeni 128.člen.

Ministrstvo bo v nekaterih primerih z odločbo prilagodilo količino emisijskih kuponov, določeno na seznamu naprav, ki ga je odobrila Evropska komisija in objavila vlada v skladu s 126.a členom zakona. Prilagoditev bo izvedena, če bo upravljavec napravo bistveno spremenil ali pa se bo v njej delno prenehala opravljati dejavnost. Sprememba in delno prenehanje dejavnosti sta urejena v predpisih EU o brezplačni razdelitvi emisijskih kuponov. Pritožba zoper odločbo ne bo zadržala njene izvršitve.

Zaradi omogočanja prilagoditve bo moral upravljavec naprave obvestiti ministrstvo o delnem prenehanju opravljanja dejavnosti najpozneje do 31. decembra tekočega leta, v katerem jo je naprava delno prenehala opravljati. Obvestilo mora vsebovati podatke o znižanju ravni dejavnosti zaradi delnega prenehanja opravljanja slednje glede na raven, na podlagi katere so bili napravi dodeljeni emisijski kuponi na seznamu naprav.

Če bo ministrstvo iz poročila o emisijah toplogrednih plinov ugotovilo, da je upravljavec naprave izvedel spremembo ali delno prenehal opravljati dejavnost, vendar ga o tem do navedenega roka ni obvestil, mu bo z odločbo prilagodilo količino podeljenih emisijskih kuponov, upravljavec naprave pa bo moral plačati tudi globo v višini 100 evrov za vsako tono CO₂. Tudi v tem primeru pritožba zoper odločbo ne bo zadržala njene izvršitve.

V nadaljevanju člena je urejeno prilagajanje količine emisijskih kuponov upravljavcem malih naprav. Seveda je to prilagajanje zgolj računsko, saj upravljavcem malih naprav kuponi v resnici ne bodo podeljeni – prilagoditev količine je potrebna zaradi prilagoditve obveznosti izvajanja enakovrednih ukrepov.

Ob delnem prenehanju opravljanja dejavnosti naprave bo ministrstvo prilagodilo dodeljeno količino emisijskih kuponov tako, da bo na podlagi poročila o emisijah toplogrednih plinov znižalo dodeljeno količino emisijskih kuponov:

1. za 50 odstotkov, če so bile emisije iz male naprave glede na dodeljeno količino za leto 2013 manjše za 50 do 75 odstotkov;
2. za 75 odstotkov, če so bile emisije iz male naprave glede na dodeljeno količino za leto 2013 manjše za 75 do 90 odstotkov;
3. za 90 odstotkov, če so bile emisije iz male naprave glede na dodeljeno količino za leto 2013 manjše za 90 odstotkov in več.

Ministrstvo bo z odločbo lahko tudi zvišalo dodeljeno količino emisijskih kuponov na raven iz leta 2013, če bo na podlagi poročila o emisijah toplogrednih plinov ugotovilo, da so emisije presegle 50 odstotkov dodeljene količine za leto 2013. V tem primeru bo zvišalo dodeljeno količino na 50 odstotkov ravni iz leta 2013, če bo na podlagi poročila o emisijah toplogrednih plinov ugotovilo, da so presegle 25 odstotkov dodeljene količine za leto 2013.

V obeh primerih, pri znižanju in pri zvišanju, pritožba zoper odločbo ne bo zadržala njene izvršitve. Opisane prilagoditve veljajo za leto, ki sledi koledarskemu letu, v katerem so bili izpolnjeni pogoji za prilagoditev.

V spremenjenem 126. e členu je urejena dodelitev emisijskih kuponov iz rezerve za nove naprave. Veljavni 126. e člen je urejal porabo sredstev Sklada za podnebne spremembe, ki je zdaj vsebina spremenjenega 129. člena.

V veljavnem zakonu je bilo vprašanje razdelitve emisijskih kuponov iz rezerve za nove naprave urejeno v členu o državnem načrtu razdelitve emisijskih kuponov. V obdobjih 2005–2007 in 2008–2012 so določitev rezerve in način razdelitve urejale države članice same. Zaradi zahtev Direktive 2009/29/ES je bilo treba tako ureditev spremeniti oziroma prilagoditi načinu razdelitve emisijskih kuponov iz rezerve za nove naprave, saj je določitev rezerve v pristojnosti Evropske komisije, način razdelitve kuponov iz rezerve pa je določen v direktivi oziroma zgoraj omenjenem predpisu EU, ki ureja brezplačno razdelitev emisijskih kuponov. Povejmo še, da do brezplačne razdelitve emisijskih kuponov niso upravičeni upravljavci naprav, v katerih zgoreva gorivo zaradi proizvodnje električne energije.

Zakon v skladu z opredelitvijo iz Direktive 2009/29/ES določa, kaj se šteje za upravljavca nove naprave. To je naprava, za katero je bilo dovoljenje za emisije toplogrednih plinov prvič pridobljeno po 30. juniju 2011, naprava, v kateri se opravlja dejavnost, ki je prvič vključena v sistem trgovanja od leta 2013, ali naprava po tem datumu ali obstoječa naprava, ki je bila precej razširjena po 30. juniju 2011, a samo kar zadeva to razširitev.

Zaradi jasnosti je v tretjem odstavku obravnavanega člena določeno tudi, koga ni mogoče šteti za upravljavca nove naprave. To je upravljavec, ki mu je bilo spremenjeno dovoljenje za izpuščanje toplogrednih plinov zaradi spremembe firme ali sedeža upravljavca (peti odstavek 120. člena), ali upravljavec, ki mu je bilo spremenjeno dovoljenje zaradi spremembe naprave, s katero je zmanjšal obseg obstoječe naprave ali emisije toplogrednih plinov, ali upravljavec, ki je s pravnim poslom pridobil obstoječo napravo ali njen del.

Upravljavec nove naprave bo lahko dal ministrstvu vlogo za brezplačno podelitev emisijskih kuponov iz rezerve emisijskih kuponov za nove naprave najpozneje v enem letu od pravnomočnosti dovoljenja za izpuščanje toplogrednih plinov ali njegove spremembe.

Ministrstvo bo izračunalo dodeljeno letno količino brezplačnih emisijskih kuponov z uporabo predpisa EU o brezplačni razdelitvi, o svoji odločitvi pa bo moralo obvestiti Evropsko komisijo. Če ta njegovega predloga ne bo zavrnila, bo ministrstvo emisijski kupone upravičencu tudi v resnici podelilo.

Spremenjeni 127. člen ureja dražbo emisijskih kuponov. Veljavni 127. člen ureja druge dejavnosti in naprave, ki jih je bilo mogoče vključiti v sistem trgovanja, v predlaganem zakonu pa je nekoliko spremenjena vsebina 126. b člena.

Sprememba veljavne ureditve se nanaša predvsem na uporabo pojma iz predpisa EU o dražbi, po katerem je SID – Slovenska izvozna in razvojna banka, d. d., Ljubljana, uradna dražilka, ki v imenu in za račun Republike Slovenije prodaja emisijske kupone na dražbi. Na novo je predvideno tudi, da bosta ministrstvo, pristojno za varstvo okolja, in banka sklenila pogodbo, s katero podrobneje uredita opravljanje nalog uradnega dražilca, plačilo za opravljene naloge in poročanje ministrstvu.

V 128. členu je urejen Sklad za podnebne spremembe. Veljavni 128. člen ureja sodelovanje javnosti pri sprejemanju državnega načrta razdelitve emisijskih kuponov, ki pa z Direktivo 2009/29/ES ni več predvideno. Zato je namesto črtanja člena uporabljena že omenjena tehnika nadomestitve, tako da je vsebina spremenjenega 128. člena vsebina nespremenjenega veljavnega 126. d člena.

V 129. členu je urejena poraba sredstev, pridobljenih na dražbi emisijskih kuponov za nepremične naprave in za letalske dejavnosti. Tudi v tem primeru gre za nadomestitev členov: v veljavnem 129. členu je določeno, da državni načrt razdelitve emisijskih kuponov odobri pristojni organ EU. Kot smo že navedli, je institut državnega načrta od leta 2013 opuščen, Evropska komisija pa odobrava seznam naprav, tako da je del tega člena premeščen v spremenjeni 126. a člen. Poraba sredstev sklada je urejena v veljavnem 126. e členu, in sicer le v delu, ki se nanaša na sredstva iz dražbe za letalske dejavnosti.

V spremenjenem 129. členu je ohranjena vsebina veljavnega 126. e člena, ki ureja porabo sredstev z dražbe za letalske dejavnosti, dodana pa je poraba sredstev z dražbe za nepremične naprave. Enaka kot doslej je obveznost države, da poroča Evropski komisiji o porabi teh sredstev, in sicer v skladu s predpisom EU, ki ureja mehanizem za spremljanje emisij toplogrednih plinov v Skupnosti.

V 130. členu je nekoliko drugače od veljavne ureditve določena podelitev emisijskih kuponov. Sprememba se nanaša na opustitev določb, ki se nanašajo na podelitev emisijskih kuponov iz rezerve.

V 55. členu predlaganega zakona je nekoliko spremenjena veljavna ureditev iz 130. b člena, namreč kako lahko upravljavci naprav in operatorji zrakoplova za izpolnitev obveznosti izročitve emisijskih kuponov uporabijo ERU oziroma CER. Sprememba je posledica ustrezne zahteve Direktive 2009/29/ES.

Po prvem odstavku obravnavanega člena lahko upravljavec naprave za izpolnjevanje svoje obveznosti predaje emisijskih kuponov v obdobju 2008–2012 uporabi tudi ERU oziroma CER, in sicer do 15,761 odstotka emisijskih kuponov, ki so mu bili v tem obdobju podeljeni brez obveznosti plačila, pri čemer ne sme uporabiti tistih ERU oziroma CER, ki izvirajo iz skupnih naložb, katerih posledica je odvzem toplogrednih plinov iz ozračja, gre pa za naložbe v jedrske objekte in rabo, za spremembo rabe zemljišč in gozdarstvo. Navedeni odstotek izhaja iz državnega načrta razdelitve emisijskih kuponov, ki ne velja več. Zato je bilo treba to možnost vključiti v spremembo veljavnega zakona. Podobno velja za operatorja zrakoplova, le da je tu odstotek določen z Direktivo 2009/29/ES in znaša 15 odstotkov. Ta pravica se seveda nanaša na izpolnitev obveznosti iz obdobja 2008–2012 in se lahko uporabi do roka, predvidenega za predajo pravic iz spremenjenega 135. člena veljavnega zakona, to je do 30. aprila 2013.

V tretjem odstavku je določena možnost, ki jo imata upravljavec naprave ali operator zrakoplova, ki nista izkoristila pravice uporabe ERU ali CER za obdobje 2008–2012. To pravico bosta lahko izkoristila tudi za izpolnjevanje svoje obveznosti po letu 2013, in sicer v višini neizkoriščenega deleža, ob upoštevanju predpisov EU, ki urejajo omejitve uporabe ERU oziroma CER.

Upravljavec naprave in operator zrakoplova bosta morala za uveljavitev te pravice na ministrstvo, pristojno za varstvo okolja, vložiti zahtevo, to pa bo le do 31. marca 2015 lahko izvedlo ustrezno zamenjavo ERU ali CER za emisijske kupone, ki veljajo od leta 2013. ERU oziroma CER morajo izvirati iz projektov, ki so bili registrirani pred letom 2013 in izdani za zmanjšanje emisij od leta 2013.

V sedmem odstavku obravnavanega člena je urejena pravica do uporabe ERU oziroma CER za upravljavca nove naprave, upravljavca nove naprave iz obdobja 2008–2012, ki ni prejel niti brezplačnih emisijskih kuponov niti ni izkoristil pravice uporabe CER oziroma ERU v obdobju 2008–2012, in upravljavca naprave, ki ni prejel brezplačnih emisijskih kuponov v obdobju 2008–2012. Ti lahko za izpolnitev svoje obveznosti uporabijo ERU oziroma CER do zneska, ustreznega odstotku, ki ni nižji od 4,5 odstotka njihovih preverjenih emisij v obdobju 2013–2020. Za operatorje zrakoplova, ki je upravičen do brezplačne podelitve emisijskih kuponov iz rezerve za operatorje zrakoplova v skladu s prvim odstavkom spremenjenega 139. d člena veljavnega zakona, ta delež ni nižji od 1,5 odstotka njihovih preverjenih emisij v obdobju 2013–2020.

V 56. členu predlagano črtanje 130. c člena veljavnega zakona je potrebno, ker je bila rešitev, ki je predmet tega člena, mogoča le do konca leta 2012.

S 57. členom predlaganega zakona se nekoliko spreminjata 131. in 132. člen veljavnega zakona. Tudi te spremembe so potrebne zaradi uveljavitve predpisov EU, ki zadevajo veljavne rešitve, in veljajo v državah članicah neposredno.

V spremenjenem 131. členu je glede na veljavno ureditev spremenjeno trgovanje z emisijskimi kuponimi, ker njene določbe niso več pomembne, saj so transakcije z emisijskimi kuponimi urejene v predpisu EU, ki ureja delovanje registra Unije.

V spremenjenem 132. členu je drugače kot v veljavni ureditvi opredeljen register emisijskih kuponov. Po določbah Direktive 2009/29/ES je to register Skupnosti oziroma v skladu z zgoraj navedenim predpisom EU register Unije. Torej to ni več register, ki ga je sicer v skladu z ureditvijo, veljavno pred tem predpisom, vodila vsaka država članica samostojno, ampak register, ki je skupen za vse države članice. Te morajo določiti nacionalnega administratorja, kar bo na podlagi tretjega odstavka obravnavanega člena storila vlada. Samo delovanje registra, račune v registru itd. pa v celoti ureja omenjeni predpis EU.

V 58. členu je predlagano črtanje 132. a člena veljavnega zakona, saj je njegova vsebina vključena v spremenjeni 132. člen zakona.

Z 59. členom predlagana sprememba 133. člena veljavnega zakona je potrebna zaradi sprejetja predpisov EU, ki urejajo monitoring in poročanje o emisijah toplogrednih plinov, in je predvsem posledica drugačne ureditve pri spremenjenem načrtu monitoringa emisij, ki je vsebina novega 133. a člena. Obveznost upravljavca naprave in operatorja zrakoplova glede izvajanja monitoringa in priprave poročila pa se glede na veljavno ureditev ne spreminja.

V 60. členu je v skladu z Direktivo 2010/75/ES in spremenjenim predpisom EU, ki ureja monitoring in poročanje, spremenjena ureditev, ki se nanaša na monitoring. Najpomembnejše v spremenjeni ureditvi je, da monitoringa ministrstvo ne bo več odobravalo vsako leto, ampak le tedaj, ko bo upravljavec naprave ali operator zrakoplova moral izvesti spremembo, razlogi pa so določeni v navedenem predpisu EU. Ministrstvo bo spremenjeni načrt z odločbo odobrilo, če bo ugotovilo, da je izdelan v skladu z navedenim predpisom EU. Ta odločba bo dopolnila odločbo o dovoljenju za izpuščanje toplogrednih plinov ali nadomestila odločbo iz petega odstavka spremenjenega 139. a člena veljavnega zakona, s katero je bil odobren načrt monitoringa za operatorja zrakoplova.

Omenjeni predpis EU vsebuje tudi možnost spreminjanja načrta monitoringa v nebitvenih sestavinah. Upravljavec naprave ali operator zrakoplova bo moral o tej nameri najpozneje do 31. decembra tekočega leta obvestiti ministrstvo. Če bo slednje ugotovilo, da so spremembe načrta monitoringa nebitvene, bo o tem s sklepom obvestilo upravljavca naprave ali operatorja zrakoplova, sicer bo moral upravljavec naprave ali operator zrakoplova spremeniti načrt monitoringa skladno z navedenim predpisom EU in ga poslati ministrstvu v odobritev.

Z 61. členom predlaganega zakona se zaradi sprejetja predpisov EU, ki urejajo preverjanje poročil o emisijah toplogrednih plinov in akreditacijo preveriteljev, ustrezno spreminja tudi 134. člen veljavnega zakona.

Poročilo o emisijah toplogrednih plinov, ki ga mora pripraviti upravljavec naprave in operator zrakoplova, bo tudi za emisije od leta 2013 lahko preverjala le posebej pooblaščen oseba, pri čemer je ves sistem pooblaščenja urejen z zgoraj navedenim predpisom EU o preverjanju in akreditaciji. Oseba, ki bo lahko preverjala poročila, bo morala pridobiti akreditacijsko listino skladno s tem predpisom, to pa bo izdal nacionalni akreditacijski organ, v Republiki Sloveniji Slovenska akreditacija. Povejmo še, da omenjeni predpis EU vsebuje možnost vzajemnega priznanja akreditacij, torej bo oseba, ki bo pridobila akreditacijo v eni od držav članic, lahko izvajala preverjanje v kateri koli drugi državi članici.

Poleg možnosti nadzora nad preveritelji, ki je urejen v akreditacijskem postopku, bo lahko tudi ministrstvo kadar koli samo opravilo izredno naknadno preverjanje poročila o emisijah toplogrednih plinov, ki ga je že pregledal preveritelj. To bo lahko storilo samo ali pa bo za to določilo drugega pooblaščenega preveritelja. Če bo ministrstvo pri izvajanju nadzora ugotovilo hujše kršitve predpisov o preverjanju, bo o tem obvestilo akreditacijski organ, ta pa bo ravnal v skladu s predpisi, ki urejajo akreditacijo. Zakon določa, da se za hujšo kršitev predpisov šteje, če preveritelj po lastni krivdi pravočasno ne izdela poročila o preverjanju in pisnega mnenja, kar je bilo ugotovljeno s pravnomočno sodbo sodišča, ali če preveritelj izdela pomanjkljivo, napačno ali zavajajoče poročilo o preverjanju ali pisno mnenje.

Stroške izrednega naknadnega preverjanja poročila o emisijah toplogrednih plinov bo nosilo ministrstvo, ki pa ima pravico in dolžnost od preveritelja izterjati vračilo stroškov tega preverjanja, če je bila s pravnomočno odločbo ugotovljena hujša kršitev predpisov o preverjanju.

V **62. členu** predlagano črtanje 134. b, 134. c, 134. d in 134. e člena veljavnega zakona je potrebno, ker zgoraj omenjeni predpis EU o preverjanju in akreditaciji ureja to področje usklajeno. To pomeni, da domači sistem pooblaščenja preveriteljev, kot je bil določen v navedenih členih zakona, ni več potreben, saj je nadomeščen s sistemom pooblaščenja na ravni EU.

V **63. členu** predlagane spremembe prvega, tretjega in novega šestega odstavka 135. člena so potrebne zaradi pravilnega sklicevanja.

Novost v členu je predmet novega četrtega in petega odstavka, ki prenašata zahteve Direktive 2009/29/EU, po kateri upravljavec naprave za izpolnitev svoje obveznosti izročitve emisijskih kuponov registru ne more uporabiti emisijskih kuponov, izdanih za trgovanje s pravicami do emisije iz letalske dejavnosti, pri čemer pa je obratno seveda mogoče.

Po drugi strani pa upravljavcu naprave, ki je svoje emisije toplogrednih plinov zajel in jih prenesel v napravo za njihovo trajno skladiščenje, za katero je država članica izdala ustrezno dovoljenje za shranjevanje ogljikovega dioksida, ne bo treba predati emisijskih kuponov za te emisije.

S **64. členom** predlagana sprememba prvega odstavka veljavnega 136. člena zakona je potrebna zaradi uskladitve s 65. členom predlaganega zakona, po katerem se črtajo določbe 139. člena veljavnega zakona. Po predlagani spremembi so torej dolžni plačati penale upravljavci naprav in operatorji zrakoplova, saj združevanje upravljavcev naprav v skladu z Direktivo 2009/29/ES ni več predvideno.

Predlagana sprememba tretjega odstavka veljavnega 136. člena zakona v skladu z Direktivo 2009/29/ES ureja višino penalov za preseženo tono ogljikovega dioksida od 1. januarja 2013. Ta je bila do 31. decembra 2012 100 eurov na tono, od 1. januarja 2013 se bo vsako leto povečala v skladu z letnim evropskim indeksom cen življenjskih potrebščin.

Evropski indeks cen življenjskih potrebščin ali harmonizirani indeksi cen življenjskih potrebščin (HICP) se uporablja kot merilo inflacije in za merjenje inflacijskih stopenj med državami članicami. Ta indeks za področje EU izračunava in objavlja Eurostat (Statistični urad EU). Podatki so izračunani na osnovi podatkov HICP posameznih držav članic. Objava podatkov je v sredini meseca za pretekli mesec. Vsak mesec je objavljenih več indeksov (letni, mesečni, na skupno osnovo,...). O višini penalov bo vlada izdala poseben sklep, pri izračunu višine pa bo uporabljen letni indeks, ki bo objavljen v mesecu, ko mora upravljavec naprave ali operator

zrakoplova predati emisijske kupone registru Unije v skladu z določbo prvega odstavka spremenjenega 135. člena zakona. Upravljavec naprava in operator zrakoplova morata predati emisijske kupone do 30 aprila, kar pomeni, da bo višina penalov za npr. leto 2013 izračunana tako, da bo višina penalov iz leta 2012 (100 eurov) pomnožena z letnim indeksom, objavljenim aprila 2013 za leto 2012 (april 2013 - april 2012).

S **65. členom** predlagana sprememba prvega odstavka 137. člena veljavnega zakona je potrebna, ker državnega načrta kot instituta ni več, treba pa je v skladu z zahtevo Direktive 2009/29/ES določiti veljavnost emisijskih kuponov, izdanih od 1. januarja 2013. Ti bodo veljali za emisije v obdobjih, ki obsegajo osem let in se začnejo s 1. januarjem 2013.

S **66. členom** predlagano črtanje 139. člena veljavnega zakona je potrebno, ker je institut združenja upravljavcev naprav z Direktivo 2009/29/ES opuščen.

V **67. členu** predlagana sprememba 139. b člena veljavnega zakona je potrebna zaradi pravilnega sklicevanja, ki je posledica predlaganih sprememb.

V **68. členu** predlagana sprememba sedmega odstavka 139. d člena je potrebna zaradi pravilnega sklicevanja, ki je posledica predlaganih sprememb.

V **69. členu** predlagana sprememba sedmega odstavka 139. e člena je potrebna zaradi pravilnega sklicevanja, ki je posledica predlaganih sprememb.

V **70. členu** predlagana sprememba prvega odstavka 139. f člena je potrebna zaradi pravilnega sklicevanja, ki je posledica predlaganih sprememb.

V **71. členu** predlagana dopolnitev tretjega odstavka veljavnega 140. člena zakona določa, da lahko skupno naložbo izvedejo le osebe, ki imajo sedež v Republiki Sloveniji in v državi, ki je z Republiko Slovenijo sklenila dogovor o nameri za izvedbo takšne naložbe ali pa imajo sedež v državi ali kakšni drugačni meddržavni povezavi, ki je sklenila s Skupnostjo dogovor o medsebojnem priznavanju pravic. Skupne naložbe so opredeljene 14.6. točki 3. člena veljavnega zakona.

Spremembe 148. člena veljavnega zakona, ki so predmet **72. člena** predlaganega zakona, se nanašajo na pridobivanje različnih, tudi osebnih podatkov, ki jih za opravljanje svojih nalog potrebujejo izvajalci javnih služb in država. Zaradi zahtev zakona, ki ureja varstvo osebnih podatkov, so v predlaganih rešitvah določbe, ki urejajo varstvo osebnih podatkov uporabnikov ene od obveznih državnih gospodarskih javnih služb varstva okolja in pri njenem izvajalcu zaposlenih delavcev.

Po določbi novega tretjega odstavka 148. člena zakona bo izvajalec gospodarske javne službe iz 5. točke prvega odstavka 148. člena (dimnikarska služba) moral voditi evidenco uporabnikov svojih storitev, ki bo vsebovala tudi osebne podatke, to je ime in priimek ter naslov, če je uporabnik fizična oseba, in firmo, sedež in naslov, če je uporabnik pravna oseba ali samostojni podjetnik posameznik.

Z dnem prenehanja opravljanja gospodarske javne službe bo moral njen izvajalec evidenco prenesti na ministrstvo, to pa jih bo preneslo na novega izvajalca.

Po določbi novega devetega odstavka bo moral izvajalec javnih služb iz prvega odstavka 148. člena zakona brezplačno predložiti ministrstvu vse podatke v zvezi z opravljanjem javne službe, ki jih bo vlada določila v predpisih, izdanih na podlagi petega in sedmega odstavka tega člena.

Izvajalci javnih služb bodo morali na zahtevo ministrstva predložiti še druge podatke, ki jih mora zbirati ministrstvo na podlagi zakona ali zaradi poročanja Evropski uniji.

V novem trinajstem odstavku je določeno, da ministrstvo zaradi izvajanja strokovnega nadzora nad izvajalcem dimnikarske službe vodi evidenco o osebah, ki so s tem izvajalcem v delovnem ali pogodbenem odnosu. V novem štirinajstem odstavku je določena vsebina te evidence, ki obsega tudi osebne podatke o teh osebah, in sicer ime in priimek ter EMŠO.

Po določbi petnajstega odstavka bo moral izvajalec dimnikarske službe te podatke ministrstvu predložiti na zahtevo. Osebni podatki se bodo izbrisali iz evidence po treh letih od dneva, ko izvajalec preneha opravljati gospodarsko javno službo.

V **73. členu** predlaganega zakona je z novima 149.a in 149.b členom določena ustanovitev Sveta za trajnostni razvoj in varstvo okolja, njegova sestava in naloge.

Svet za trajnostni razvoj in varstvo okolja bo kot svoje posvetovalno telo ustanovil minister, pristojen za okolje. Namen sveta je presojanje politik na okoljevarstvenem področju, pri čemer deluje neodvisno in samostojno, njegovo delo pa javno. Svet bo sestavljalo štirinajst članic ali članov, ki jih bo imenoval minister za pet let z možnostjo ponovnega imenovanja. Predlagani zakon določa, da član sveta ne more biti funkcionar ali uslužbenec državnih organov ali organov občine.

V tretjem odstavku obravnavanega člena je predpisana sestava sveta: šest članov je strokovnjakov za varstvo okolja, ki jih lahko predlagajo skupaj Slovenska akademija znanosti in umetnosti ter univerze. Pri predlaganju bodo morali upoštevati enakomerno zastopanost vseh znanstvenih ved, to je naravoslovnih, tehničnih, biotehniških, družboslovnih, humanističnih in medicinskih ved. Štirje člani so predstavniki nevladnih organizacij za varstvo okolja, ki jih predlagajo nevladne organizacije s statusom organizacije, ki deluje v javnem interesu skladno z določbami 153. člena veljavnega zakona, štirje člani pa so predstavniki gospodarstva, ki jih predlagajo skupaj Gospodarska zbornica Slovenije, Trgovinska zbornica Slovenije, Obrtno-podjetniška zbornica Slovenije in Kmetijsko gozdarska zbornica Slovenije.

Zakon v četrtem odstavku obravnavanega člena določa še, da je delovanje sveta nepoklicno, člani pa so upravičeni le do povračila potnih stroškov v skladu s predpisi, ki veljajo za javni sektor. Administrativno-tehnične in finančne možnosti za delovanje sveta bo zagotavljalo ministrstvo.

Predlagani zakon določa tudi naloge sveta.

Z določbo **74. člena** predlaganega zakona se spreminjata dva doslej veljavna pogoja iz prvega odstavka 152. člena veljavnega zakona, ki ju je morala nevladna organizacija izpolniti, če je želela pridobiti status nevladne organizacije, ki deluje v javnem interesu. Namesto petih let tvornega delovanja so po predlagani spremembi zahtevana le tri leta, nevladni organizaciji pa ni več treba izpolnjevati pogoja, da deluje na območju vse države. Drugi pogoji za pridobitev statusa ostanejo nespremenjeni.

V **75., 76. in 77. členu** predlaganega zakona so nekoliko spremenjene določbe veljavnega zakona, ki urejajo inšpekcijske ukrepe.

S **75. členom** predlagana sprememba 156. člena veljavnega zakona med osebe, ki nadzorujejo izvajanje zakona in na njegovi podlagi izdane predpise, dodaja carinske organe.

S **76. členom** predlaganega zakona se dodaja nov 156.a člen. V tem členu je zaradi zahtev Direktive 2010/75/EU na poseben način urejen inšpekcijski nadzor nad obratovanjem naprav, ki lahko povzročajo onesnaževanje okolja večjega obsega. Ker teh zahtev ne ureja niti Zakon o inšpekcijskem nadzoru, jih je treba urediti v predlagani spremembi veljavnega Zakona o varstvu okolja.

Za okolje pristojna inšpekcija bo morala pripraviti okoljski inšpekcijski načrt, s katerim bodo zajete vse naprave 68. člena veljavnega zakona, ki imajo okoljevarstveno dovoljenje. V drugem odstavku novega člena je določena tudi okvirna vsebina načrta. Inšpekcija bo na podlagi slednjega redno pripravljala programe za redne okoljske inšpekcijske preglede, ki vključujejo določitev pogostosti inšpekcijskih ogledov naprav na kraju samem. Časovni presledek med obiskoma na kraju naprave bo odvisen od sistematičnega ocenjevanja okoljskih tveganj ter ne bo smel presežati enega leta za najnevarnejše naprave in treh let za najmanj nevarne naprave. Če bo inšpekcijski pregled pokazal na veliko neskladnost s pogoji, določenimi v okoljevarstvenem dovoljenju, bo čez šest mesecev izveden dodaten obisk na kraju naprave. V četrtem odstavku so določena merila za sistematično ocenjevanje okoljskih tveganj.

Inšpekcija, pristojna za okolje, bo morala v skladu z določbo petega odstavka obravnavanega člena opraviti tudi izredni okoljski inšpekcijski pregled, in sicer zaradi preiskave resnih okoljskih pritožb, v okoljskih nesrečah iz 27. in 28. člena veljavnega zakona, ob okoljski škodi iz 110. e člena veljavnega zakona ter zaradi izrednih dogodkov in primerov neskladnosti pri obratovanju naprave. Izredni pregled bo moral biti opravljen takoj, ko je mogoče. V spremenjenih 77. in 78. členu zakona je določeno, da inšpekcija na zahtevo ministrstva opravi izredni pregled posamezne naprave tudi ob spremembi dovoljenja zaradi spremembe naprave ali po uradni dolžnosti.

Inšpekcija bo morala po vsakem ogledu na kraju naprave pripraviti poročilo, ki opisuje pomembne ugotovitve glede skladnosti naprave s pogoji dovoljenja in glede tega, ali je potrebno nadaljnje ukrepanje. Poročilo bo morala poslati upravljavcu naprave najpozneje v dveh mesecih od njenega ogleda, dostopno pa bo moralo biti tudi javnosti, in sicer v skladu z zakonom, ki ureja dostop do informacij javnega značaja.

V **77. členu** predlaganega zakona je nekoliko spremenjena ureditev veljavnega 157. člena zakona. V napovednem stavku prvega odstavka 157. člena se beseda dovoljenja nadomesti z besedilom »okoljevarstvenega dovoljenja ali okoljevarstvenega soglasja ali potrdila«. Taka sprememba je potrebna, ker je v skladu z zakonom mogoče izvesti poseg v okolje tudi na podlagi okoljevarstvenega soglasja. Prav tako je predvidena pridobitev potrdila za opravljanje nekaterih dejavnosti, npr. ravnanja z odpadki na podlagi 20. člena veljavnega zakona.

Druge spremembe so redakcijske.

V **78., 79., 80. in 81. členu** tega zakona so zaradi predlaganih sprememb veljavnega zakona usklajeni tudi prekrški, določeni v 161., 162. in 162.a členu veljavnega zakona.

Z **82. členom** predlaganega zakona se v IX. poglavje veljavnega zakona dodaja nov pododdelek z naslovom Shranjevanje ogljikovega dioksida in nov 166.a člen, ki določa, da je na območju Republike Slovenije prepovedano vbrizgavanje in shranjevanje tokov ogljikovega dioksida.

V prvem odstavku **83. člena** predlaganega zakona je določeno, da se nedokončani postopki za pridobitev okoljevarstvenega dovoljenja za naprave iz 68. člena veljavnega zakona ali za njegovo spremembo iz spremenjenega 77. člena veljavnega zakona, ki so se začeli do uveljavitve tega zakona, dokončajo v skladu s predlaganim zakonom, pri čemer se ne uporabljajo določbe četrtega odstavka spremenjenega 70. člena veljavnega zakona, to je glede zahteve, ki se nanaša na predložitev izhodiščnega poročila.

Prav tako je urejeno prehodno obdobje v zvezi z obveznostjo upravljavcev naprave, ki ji je bilo izdano okoljevarstveno dovoljenje na podlagi 72. člena ali spremenjeno na podlagi 78. člena Zakona o varstvu okolja po 7. januarju 2013 oziroma do uveljavitve predpisa, izdanega na podlagi pooblastila iz šestega odstavka spremenjenega 70. člena zakna glede predložitve izhodiščnega poročila, kot to določa četrti odstavek spremenjenega 70. člena veljavnega zakona (datum izhaja iz drugega odstavka 22. člena Direktive 2010/75/EU). Izhodiščno poročilo morajo predložiti ministrstvu ob prvi nameravani spremembi (spremenjeni 78. člen) oziroma takrat, ko bo ministrstvo uvedlo postopek spremembe okoljevarstvenega dovoljenja po uradni dolžnosti (spremenjeni 78. člen). Ministrstvo bo izhodiščno poročilo potrdilo v postopku izdaje spremenjenega okoljevarstvenega dovoljenja. Ta določba se bo začel uporabljati šest mesecev od uveljavitve predpisa, ki bo uredil podrobnejšo vsebino poročila.

Direktiva 2010/75/EU glede na Direktivo 2008/1/ES določa nekatere nove dejavnosti, za katere veljajo zahteve iz Direktive 2010/75/EU Dejavnosti iz Direktive 2008/1/ES so bile na podlagi pooblastila iz tretjega odstavka spremenjenega 68. člena veljavnega zakona določene v Uredbi o vrsti dejavnosti in naprav, ki lahko povzročijo onesnaževanje večjega obsega (Uradni list RS, št. 97/04, in drugi). Sprememba uredbe, ki bo sprejeta po uveljavitvi predlaganega zakona, bo poleg podrobnejše vsebine izhodiščnega poročila določila nove dejavnosti v skladu s prilogo I Direktive 2010/75/EU. Zato je v **84. členu** predlaganega zakona urejena obveznost upravljavca obstoječe naprave za dejavnost, ki bo prvič določena v predpisu iz četrtega odstavka spremenjenega 68. člena veljavnega zakona po uveljavitvi tega zakona. Upravljavec bo moral obratovanje svoje naprave uskladiti z določbami tega zakona in pridobiti okoljevarstveno dovoljenje najpozneje do 7. julija 2015. Ta rok je določen v drugem odstavku 82. člena Direktive 2010/75/EU. V skladu z njenimi zahtevami je tudi opredeljeno, kaj se šteje za obstoječo napravo. To je naprava, ki je obratovala pred 7. januarjem 2013.

V postopku za izdajo okoljevarstvenega dovoljenja za obstoječo napravo se ne bodo uporabljale določbe spremenjenega 71. (sodelovanje javnosti) in spremenjenega 73. (posebna določitev stranskih udeležencev) člena veljavnega zakona, vlogi za pridobitev dovoljenja pa ni treba priložiti elaborata iz drugega odstavka 70. člena zakona. Za določitev strank v postopku se uporabljajo določbe spremenjenega 84. a člena veljavnega zakona. Če bo moral upravljavec naprave za njeno uskladitev z določbami predlaganega zakona pridobiti gradbeno dovoljenje, bo lahko izdano brez okoljevarstvenega dovoljenja. V teh postopkih se tudi ne bodo uporabljale določbe spremenjenih 77. in 78. členov veljavnega zakona, ki se nanašajo na izredni inšpekcijski pregled.

V četrtem odstavku so določena posebna procesna pravila, enako kot v naslednjem členu predlaganega zakona. Zato je tudi utemeljitev predlaganih rešitev enaka kot pri 78. členu predlaganega zakona

V **85. členu** predlagana ureditev zadeva prilagoditev obstoječih naprav zaključkom o BAT, ki so bili objavljeni pred uveljavitvijo predlaganega zakona. Do uveljavitve tega zakona je Evropska komisija v Uradnem listu EU objavila že štiri sklepe, s katerimi je določila zaključke o BAT za proizvodnjo stekla (2012), železa in jekla (2012), cementa, apna in magnezijevega oksida

(2013) ter za strojenje kož (2013). Upravljaivec naprave, ki je pridobil okoljevarstveno dovoljenje na podlagi 68. člena veljavnega zakona pred uveljavitvijo tega zakona, bo moral svojo napravo prilagoditi zaključku o BAT, ki se nanaša na njegovo glavno dejavnost in in pridobiti spremenjeno okoljevarstveno dovoljenje v skladu s spremenjenim 78. členom zakona, in sicer v štirih letih od njegove objave, to je do leta 2016 oziroma 2017.

V **86 členu** predlagana ureditev se nanaša na izpolnitev sodbe Sodišča v zadevi C-49/10.

Namen določb tega člena je pospešiti in končati postopke izdaje okoljevarstvenega dovoljenja za obstoječe naprave iz 172. člena veljavnega zakona v razumnem roku. Kot je bilo že omenjeno, določbe zakona, ki urejajo splošni upravni postopek, in določbe zakona, ki ureja upravni spor – nanašajo se na t. i. spor o zakonitosti, na položaj, kakršen je nastal v zvezi z izdajo okoljevarstvenega dovoljenja za napravo družbe Lafarge Cement – niso najprimernejše in so povzročile, da postopek traja že šest let. Če ohranimo njihovo uporabo za začetke, a nedokončane postopke izdaje dovoljenja po 172. členu ZVO-1 in za postopek sodnega nadzora nad odločitvijo upravnih organov o zakonitosti dovoljenja, lahko v najslabšem postopek traja še nekaj let.

Po pravilih splošnega upravnega postopka namreč pritožbeni organ odpravi izpodbijano odločbo, če ugotovi, da je nezakonita, in vrne zadevo v ponovno odločanje prvostopenjskemu organu. Enako velja v upravnem sporu, ki je praviloma t. i. spor o zakonitosti – če je ugotovljena nezakonitost dokončne upravne odločbe (v primeru 172. člena ZVO-1 dokončne odločbe o okoljevarstvenem dovoljenju), jo sodišče odpravi in vrne zadevo v ponovno odločanje upravnemu organu. In vse to se lahko zgodi večkrat.

V siceršnjih postopkih za izdajo okoljevarstvenega dovoljenja to ni nujno slabost, je pa slabost v postopkih, kakršen je postopek iz 172. člena ZVO-1, katerega namen je legalizirati obstoječe stanje oziroma uskladiti obstoječe naprave in njihovo obratovanje z okoljskimi predpisi. To je treba storiti čim prej oziroma v vnaprej postavljenem, praviloma dokaj kratkem roku. Z uskladitvijo obstoječih naprav z okoljevarstvenimi predpisi, če to ni mogoče, pa s prepovedjo njihovega obratovanja se namreč vzpostavlja stanje, ki ga država mora zagotoviti ne le zaradi predpisov EU, temveč tudi zaradi pravice do zdravega življenjskega okolja iz 72. člena ustave. Po ustaljeni praksi Ustavnega sodišča Republike Slovenije uživa pravica do zdravega življenjskega okolja enako varstvo, kot ga uživajo človekove pravice. Drugi odstavek 72. člena ustave pa nalaga državi skrb za zdravo življenjsko okolje in ji še posebej nalaga, da v ta namen določi pogoje in načine za opravljanje gospodarskih in drugih dejavnosti. Po ustaljeni praksi ustavnega sodišča iz teh določb izhaja obveznost države, da sprejme take standarde oziroma okvire dovoljenih posegov v prostor, da ne bo ogroženo zdravje ljudi (npr. Sklep št. U-I-24/96 z dne 9. 12. 1999 in Odločba št. U-I-315/97 z dne 16. 3. 2000).

Država posega v navedeno pravico in krši dolžnost iz drugega odstavka 72. člena ustave, ker še ni pravnomočno odločeno o vlogi družbe Lagarge Cement, vloženi leta 2006 na podlagi 172. člena ZVO-1. Vzpostavitev z ustavo skladnega stanja je ustavnopravni temelj za odstop od stališča, da v upravnem sporu sodišče praviloma odloča v t. i. sporu o zakonitosti. Druga vrsta upravnega spora je t. i. spor polne jurisdikcije, to je spor, v katerem sodišče, če ugotovi, da je izpodbijana dokončna upravna odločba nezakonita, tako odločbo odpravi, vendar pri tem ne naloži upravnemu organu, da o njej ponovno odloči, temveč s sodbo, s katero dokončno upravno odločbo odpravi, samo odloči o zadevi. Odloči torej namesto upravnega organa. V takem primeru sodna veja oblasti precej globoko poseže v izvršilno vejo. Zato Zakon o upravnem sporu (Uradni list RS, št. 105/06, 62/10 in 109/12 – ZUS-1) spor polne jurisdikcije določa kot možnost upravnega sodišča, kadar gre za spor o kršitvi človekovih pravic (drugi odstavek 157. člena ustave) ali kadar bi vračanje zadeve upravnemu organu v novo odločanje

prizadelo posamezniku ali drugi osebi (tožniku v upravnem sporu) težko popravljivo škodo (65. člen ZUS-1). Dopušča pa tudi možnost, da sodišče v sporu polne jurisdikcije odloči o pravici, obveznosti ali pravni koristi (ki je predmet upravne zadeve), kadar tako določa zakon (prvi odstavek 6. člena ZUS-1). S predlaganim členom je tako določeno za prehodno obdobje uskladitve naprave z okoljevarstvenim dovoljenjem po 172. členu ZVO-1. Tako je ob zagotavljanju pravice iz 72. člena ustave omogočeno tudi družbi Lafarge Cement, da bo njeno delovanje v skladu s predpisi in bo lahko pridobila nova dovoljenja za nadaljnji razvoj dejavnosti.

Po določbi prvega odstavka predlaganega člena se bodo nedokončani postopki za izdajo okoljevarstvenega dovoljenja za obstoječo napravo iz 172. člena veljavnega zakona, ki so bili začeti pred uveljavitvijo predlaganega zakona, končali v skladu z določbami veljavnega zakona, a z nekaterimi bistvenimi spremembami. Ministrstvo bo moralo o vlogi upravljavca obstoječe naprave iz 172. člena veljavnega zakona za izdajo okoljevarstvenega dovoljenja, o kateri do uveljavitve predlaganega zakona še ni bilo odločeno, odločiti najpozneje v dveh mesecih od uveljavitve slednjega. Taka ureditev se razlikuje od siceršnje, določene v prvem odstavku 72. člena veljavnega zakona, po kateri je rok za izdajo dovoljenja šest mesecev od popolne vloge, njen namen pa je pospešiti izdajo okoljevarstvenega dovoljenja že na prvi stopnji. Skrajšanje roka za izdajo dovoljenja je primerno, ker ti postopki trajajo od leta 2006, kar pomeni, da ne gre več za strokovno zahtevno ugotavljanje dejanskega stanja.

Druga točka prvega odstavka obravnavanega člena se nanaša na delo organa druge stopnje (pritožbenega organa) s pritožbo zoper odločbo o okoljevarstvenem dovoljenju. Na splošno odločanje pritožbenega organa ureja Zakon o splošnem upravnem postopku (Uradni list RS, št. 80/99, 70/00, 52/02, 73/04, 119/05, 105/06 – ZUS-1, 126/07, 65/08 in 8/10 – ZUP), in sicer v členih 246 do 254. V 251. in 252. členu ureja ZUP tudi položaje, ko pritožbeni organ, če pritožbi ugodi, prvostopenjsko odločbo odpravi in sam reši zadevo. Vendar daje drugostopenjskemu organu možnost, da ne reši zadeve sam, temveč jo vrne v novo odločanje prvostopenjskemu organu. Da tega vračanja ne bi bilo, se z drugo točko prvega odstavka predlaganega člena določa, da mora pritožbeni organ (Ministrstvo za kmetijstvo in okolje), če ugotovi, da je pritožba zoper odločbo o okoljevarstvenem dovoljenju, izdanem na podlagi 172. člena veljavnega zakona, utemeljena, to odpraviti in najpozneje v enem mesecu sam rešiti zadevo.

V tretji točki prvega odstavka obravnavanega člena je določeno, da tudi za odločanje sodišča v sporu polne jurisdikcije veljajo roki, ki so sicer določeni za odločanje v upravnem sporu, sproženem zoper odločitev o okoljevarstvenem dovoljenju, in sicer so določeni v petem odstavku 73. člena ZVO-1. Razlogi za tako ureditev so opisani zgoraj.

Zaradi odprave dvoma, kaj šteti za obstoječo napravo iz drugega odstavka 172. člena veljavnega zakona, je v drugem odstavku obravnavanega člena določeno, da se za obstoječo napravo šteje naprava, ki je obratovala na dan 31. 10. 2006, ne glede na to, ali je imela za obratovanje vsa predpisana dovoljenja, in v obsegu, za katerega je njen upravljavec ministrstvu do tega datuma na podlagi tretjega odstavka 14. člena Uredbe o vrsti dejavnosti in naprav, ki lahko povzročijo onesnaževanje večjega obsega (Uradni list RS, št. 97/04), predložil vlogo za pridobitev okoljevarstvenega dovoljenja, skupaj z vsemi spremembami, ki so bile zaradi uskladitve z zakonom na podlagi prvega odstavka 172. člena veljavnega zakona na napravi izvedene do uveljavitve tega zakona. Taka podrobnejša opredelitev obstoječe naprave je primerna, saj do uveljavitve ZVO-1 v Republiki Sloveniji ni bilo uradnih evidenc o obstoju in obsegu naprav, ki lahko povzročijo onesnaževanje večjega obsega. Zato je bilo v 14. členu navedene uredbe določeno, da morajo upravljavci svoje obstoječe naprave do določenega roka prijaviti ministrstvu in predložiti vlogo za pridobitev dovoljenja. Ta je med drugim vsebovala navedbo največje proizvodne zmogljivosti naprave in podatke o nepremičnih tehnoloških enotah, pa tudi opis območja z grafičnim prikazom objektov, naprav in infrastrukture, iz česar

lahko upravni organ natančno ugotovi obseg obstoječe naprave. Tako je ministrstvo tudi v primerih, ki so končani z izdajo okoljevarstvenega dovoljenja, šele z omenjeno prijavo oziroma vlogo prišlo do podatka o obstoju neke naprave in njenem obsegu.

V **87. členu** prehodnih določb je urejen položaj upravljavcev obratov iz spremenjenega 86. člena veljavnega zakona, za katere se je postopek za pridobitev okoljevarstvenega dovoljenja začel, a ne dokončal do dne uveljavitve tega zakona: ti postopki se bodo dokončali v skladu s predlaganim zakonom, to je v skladu s spremenjenim 89. ali 90. členom veljavnega zakona.

V **88. členu** prehodnih določb je treba zaradi spremembe 94. člena veljavnega zakona urediti postopke za pridobitev dovoljenja za začasno ali občasno obremenitev okolja, ki so se začeli pa ne končali do uveljavitve predlaganega zakona in veljavnost že izdanih dovoljenj za začasno ali občasno čezmerno obremenitev okolja, saj nova ureditev takšnih dovoljenj ne predvideva.

Postopke za pridobitev dovoljenja za začasno ali občasno čezmerno obremenitev okolja, ki jih izdaja ministrstvo na podlagi prvega odstavka 94. člena člena veljavnega zakona, in so se začeli pa ne končali do uveljavitve tega zakona, bo ministrstvo ustavilo. Že izdana dovoljenja pa bodo njihovi pridobitelji lahko izvedli, in sicer na način in v roku, določenem v teh dovoljenjih.

V **89. členu** predlaganega zakona je urejena prilagoditev veljavnih dovoljenj za izpuščanje toplogrednih plinov, ki jih je ministrstvo izdalo na podlagi 119. člena pred uveljavitvijo tega zakona. Ta dovoljenja bo moralo ministrstvo po uradni dolžnosti prilagoditi določbam tega zakona najpozneje v devetih mesecih od njegove uveljavitve.

V drugem odstavku je določeno, da zaradi prilagoditve veljavna dovoljenja, izdana na podlagi spremenjenega 119. člena veljavnega zakona in odločbe, izdane zaradi odobritve načrta monitoringa emisij toplogrednih plinov na podlagi spremenjenega 133. člena veljavnega zakona ali na podlagi devetega odstavka 5. člena Uredbe o toplogrednih plinov, dejavnostih in napravah, za katere je treba pridobiti dovoljenje za izpuščanje toplogrednih plinov oziroma izvajati monitoring emisij toplogrednih plinov (Uradni list RS, št. 55/11 in 1/13), prenehajo veljati z dnem dokončnosti dovoljenj, s katerimi so bila usklajena veljavna dovoljenja. V tretjem odstavku je določeno, da se nedokončani postopki za pridobitev dovoljenja iz spremenjenega 119. člena veljavnega zakona, ki so se začeli pred uveljavitvijo tega zakona, dokončajo v skladu s tem zakonom.

V četrtem odstavku je določeno, da se postopki za odobritev načrta monitoringa emisij toplogrednih plinov iz 133. člena veljavnega zakona za leto 2014 izvedejo v skladu z veljavnim zakonom. Upravljavci naprav in operatorji zrakoplova morajo namreč ministrstvu do 31. oktobra vsako leto predložiti načrt monitoringa emisij toplogrednih plinov, to pa mora v dveh mesecih izdati odločbo, s katero odobri ali zavrne odobritev teh načrtov.

V **90. členu** predlaganega zakona je urejen prehod na nov sistem, predviden za preveritelje poročil o emisijah toplogrednih plinov. Ker je preverjanje in pridobitev pooblastila za preverjanje poročila o emisijah toplogrednih plinov urejeno s predpisi EU, ki veljajo neposredno, je predvideno, da mora pravna ali fizična oseba, ki je pridobila pooblastilo za preverjanje poročil na podlagi veljavnega zakona in želi tudi naprej preverjati ta poročila, pridobiti akreditacijsko listino v skladu s temi predpisi najkasneje do 31. decembra 2013.

Do 31. decembra 2013 bodo veljala tudi pooblastila, izdana na podlagi 134.a člena veljavnega zakona, in potrdila, izdana na podlagi 134.d člena veljavnega zakona. Gre za pooblastila in potrdila, ki jih je ministrstvo izdajalo osebam, ki so izpolnjevale pogoje za preverjanje poročil o emisijah toplogrednih plinov.

V **91. členu** predlaganega zakona je urejen začetek uporabe določb novega 51.a člena in spremenjenega 70. člena zakona.

Določbe novega 51.a člena zakona, ki urejajo predhodni postopek v zvezi s presojo vplivov na okolje, se bodo začele uporabljati po uveljavitvi predpisov iz četrtega odstavka spremenjenega 51. člena in sedmega odstavka 51.a člena zakona.

Določbe četrtega odstavka spremenjenega 70. člena zakona, ki se nanašajo na obveznost priprtave izhodiščnega poročila, pa se bodo začele uporabljati šest mesecev po uveljavitvi predpisa iz šestega odstavka spremenjenega 70. člena zakona.

V **92. členu** predlaganega zakona je določeno, da bo vlada izdala predpise četrtega odstavka spremenjenega 51. člena, sedmega odstavka novega 51.a člena, četrtega odstavka spremenjenega 68. člena in šestega odstavka spremenjenega 70. člena zakona najkasneje v treh mesecih od uveljavitve predlaganega zakona. V zvezi s temi predpisi je treba povedati, da ne gre za nove predpise, pač pa za spremembe oz. dopolnitve veljavnih predpisov, izdanih na podlagi 51. in 68. členba veljavnega zakona.

Veljavna Uredba o vrstah posegov, za katere je treba izvesti presojo vplivov na okolje (Uradni list RS, št. 78/06, 72/07, 32/09, 95/11 in 20/13) bo spremenjena oz. dopolnjena zlasti z vsebinami iz 51. člena zakona, to je z določitvijo posegov, za katere bo treba predhodno presoditi, ali je zanje presoja vplivov na okolje sploh potrebna, saj so vsebine iz novega 51. a člena zakona (merila in kriteriji za predhodno presojo) že vključeni v veljavno uredbo.

Veljavna Uredba o dejavnostih in napravah, ki lahko povzročajo onesnaževanje okolja večjega obsega (Uradni list RS, št. 97/04, 71/07, 122/07 in 68/12) pa bo dopolnjena z novimi dejavnostmi, za katere je treba pridobiti okoljevarstveno dovoljenje in so vključene v Prilogo I Direktive 2010/75/EU, z vsebino izhodiščnega poročila in določitvijo nevarnih snovi, zaradi katerih bodo morali upravljavci določenih naprav izhodiščno poročilo pripraviti.

Seveda pa bosta ostali obe navedeni uredbi veljavni do uveljavitve novih.

V predlaganem zakonu se spreminja 94. člen veljavnega zakona, ki daje pristojnemu občinskemu organu pooblastilo, da dovoljuje čezmerno obremenjevanje okolja s hrupom na javnih shodih in prireditvah. Zaradi tega je s predlaganim zakonom v neskladju Uredba o načinu uporabe zvočnih naprav, ki na shodih in prireditvah povzročajo hrup (Ur.l. RS, št. 118/05), po kateri izdaja tovrstna dovoljenja pristojni občinski organ le za javne prireditve, ne pa tudi za javne shode. Zaradi tega bo treba to uredbo uskladiti z določbami zakona najpozneje v šestih mesecih od njegove uveljavitve.

S predlaganim zakonom se nekoliko spreminjajo tudi 17., 20. 118. in 132. člen veljavnega zakona. Na njihovi podlagi je vlada izdala vrsto izvršilnih predpisov, vendar pa predlagane spremembe veljavnega zakona vanje ne posegajo.

V **93. členu** predlaganega zakona je urejeno prenehanje veljavnosti nekaterih predpisov. Tako bodo z dnem uveljavitve predlaganega zakona prenehali veljati Pravilnik o pogojih za vpis v evidenco izdelovalcev okoljskih poročil in poročil o vplivih na okolje ter delovanju strokovne komisije (Uradni list RS, št. 70/11), Pravilnik o pogojih za pridobitev potrdila o strokovni usposobljenosti za izdelovanje okoljskih poročil oziroma poročil o vplivih na okolje ter preizkusu strokovnega znanja (Uradni list RS, št. 22/13) in Pravilnik o merilih za preverjanje poročila o emisijah toplogrednih plinov in pogojih, ki jih mora izpolnjevati preveritelj (Uradni list RS, št.

79/10). Razlog za prenehanje njihove veljavnosti je opustitev instituta oseb, pooblaščenih za izdelovanje okoljskih poročil in poročil o vplivih na okolje ter uveljavitev novega sistema pooblaščenja preveriteljev poročil o emisijah toplogrednih plinov na ravni EU.

V drugem odstavku je določeno, da se bodo začele uporabljati določbe predlaganega zakona, ki se nanašajo na obveznost izvedbe predhodnega postopka iz novega 51. člena zakona po uveljavitvi spremenjene Uredbe o vrstah posegov, za katere je treba izvesti presojo vplivov na okolje, določbe predlaganega zakona, ki se nanašajo na obveznost predložitve izhodošnega poročila pa v šestih mesecih od uveljavitve spremenjene Uredbe o dejavnostih in napravah, ki lahko povzročijo onesnaževanje večjega obsega.

V **94. členu** je določen *vacatio legis*, ki znaša petnajst dni.

IV. BESEDILO ČLENOV ZAKONA, KI SE SPREMINJAJO

1. člen
(predmet zakona)

(1) Ta zakon ureja varstvo okolja pred obremenjevanjem kot temeljni pogoj za trajnostni razvoj in v tem okviru določa temeljna načela varstva okolja, ukrepe varstva okolja, spremljanje stanja okolja in informacije o okolju, ekonomske in finančne instrumente varstva okolja, javne službe varstva okolja in druga z varstvom okolja povezana vprašanja.

(2) S tem zakonom se v pravni red Republike Slovenije prenašajo naslednje direktive Evropskih skupnosti:

1. Direktiva Sveta 91/692/EGS z dne 23. decembra 1991 o standardiziranju in racionaliziranju poročil o izvajanju določenih direktiv o okolju (UL L št. 377 z dne 31.12.1991, stran 48),
2. Direktiva Sveta 96/61/ES z dne 24. septembra 1996 o celovitem preprečevanju in nadzorovanju onesnaževanja okolja (UL L št. 257 z dne 10.10.1996, stran 26),
3. Direktiva Sveta 96/82/ES z dne 9. decembra 1996 o obvladovanju nevarnosti večjih nesreč, v katere so vključene nevarne snovi (UL L št. 10 z dne 14.1.1997, stran 13),
4. Direktiva 2001/42/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 27. junija 2001 o presoji vplivov nekaterih načrtov in programov na okolje (UL L št. 197 z dne 21.7.2001, stran 30),
5. Direktiva Sveta 85/337/EGS z dne 27. junija 1985 o oceni vplivov določenih javnih in zasebnih projektov na okolje, dopolnjena z Direktivo Sveta 97/11/EGS z dne 3. marca 1997 o dopolnitvi Direktive 85/337/EGS z dne 27. junija 1985 o oceni vplivov določenih javnih in zasebnih projektov na okolje (UL L št. 175 z dne 5.7.1985, stran 40),
6. Direktiva 2003/4/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 28. januarja 2003 o javnem dostopu do informacij o okolju z razveljavitvijo Direktive Sveta 90/313/EGS (UL L št. 41 z dne 14.2.2003, stran 26),
7. Direktiva 2003/35/EGS Evropskega parlamenta in Sveta z dne 26. maja 2003 o zagotavljanju udeležbe javnosti pri sprejemanju določenih planov in programov, ki se nanašajo na okolje, in dopolnitvah, ki se nanašajo na udeležbo javnosti in dostop do pravice Direktive 85/337/EGS in 96/61/ES (UL L št. 156 z dne 25.6.2003, stran 17),
8. Direktiva 2003/87/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 13. oktobra o vzpostavitvi sheme za trgovanje s pravicami za izpuščanje toplogrednih plinov v Skupnosti in dopolnitvi Direktive 96/61/ES (UL L št. 275 z dne 25.10.2003, stran 32),

9. Direktiva 2004/101/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 27. oktobra 2004 o dopolnitvi Direktive 2003/87/ES o vzpostavitvi sheme za trgovanje s pravicami za izpuščanje toplogrednih plinov v Skupnosti, upoštevajoč projektne mehanizme Kjotskega protokola (UL L št. 338 z dne 13.11.2004, stran 18),
10. Direktiva 2004/35/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 21. aprila 2004 o okoljski odgovornosti v zvezi s preprečevanjem in sanacijo okoljske škode (UL L št. 143 z dne 30.4.2004, str. 56; v nadaljnjem besedilu: Direktiva 2004/35/ES),
11. Direktiva 2008/101/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 19. novembra 2008 o spremembi Direktive 2003/87/ES zaradi vključitve letalskih dejavnosti v sistem za trgovanje s pravicami do emisije toplogrednih plinov v Skupnosti (UL L št. 8 z dne 13. 1. 2009, stran 3),
12. Direktiva 2009/29/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 23. aprila 2009 o spremembi Direktive 2003/87/ES z namenom izboljšanja in razširitve sistema Skupnosti za trgovanje s pravicami do emisije toplogrednih plinov (UL L št. 140, z dne 5. 6. 2009, stran 63),
13. Direktiva 2008/50/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 21. maja 2008 o kakovosti zunanjega zraka in čistejšem zraku za Evropo (UL L št.152 z dne 11. 6. 2008, stran 1).

3. člen (pojmi)

V tem zakonu uporabljeni izrazi imajo naslednji pomen:

1. Okolje je tisti del narave, kamor seže ali bi lahko segel vpliv človekovega delovanja.
 - 1.1. Narava je celota materialnega sveta in sestav z naravnimi zakoni med seboj povezanih ter soodvisnih delov in procesov. Človek je sestavni del narave.
 - 1.2. Naravni pojavi so fizikalno kemični procesi, sevanja, geološki pojavi, podnebne, hidrografske in biološke razmere ter drugi naravni pojavi, ki povzročajo spremembe okolja.
 - 1.3. Deli okolja so tla, mineralne surovine, voda, zrak in živalske ter rastlinske vrste, vključno z njihovim genskim materialom. Biotska raznovrstnost je biotska raznovrstnost po predpisih o ohranjanju narave.
 - 1.3.1. Posebni deli okolja so vode in tla ter s predpisi o ohranjanju narave posebej določene mednarodno varovane in zavarovane prosto živeče rastlinske in živalske vrste (v nadaljnjem besedilu: zavarovane vrste), njihovi habitati in habitatni tipi, ki se prednostno ohranjajo v ugodnem stanju po predpisih o ohranjanju narave.
 - 1.3.2. Ugodno stanje ohranjenosti zavarovanih vrst in habitatnih tipov je stanje, določeno s predpisi o ohranjanju narave.
 - 1.3.3. Funkcija posebnega dela okolja je koristna vloga, ki jo ima posebni del okolja za drug del okolja ali za javnost.
 - 1.4. Naravna dobrina je del narave in je lahko naravno javno dobro, naravni vir ali naravna vrednota.

- 1.4.1. Naravno javno dobro je del okolja, na katerem je z zakonom vzpostavljen status javnega dobra.
- 1.4.2. Naravni vir je del okolja, kadar je predmet gospodarske rabe.
- 1.4.3. Naravna vrednota je naravna vrednota po predpisih o ohranjanju narave.
- 1.5. Kulturna dediščina je kulturna dediščina po predpisih o varstvu kulturne dediščine.
2. Poseg v okolje je vsako človekovo ravnanje ali opustitev ravnanja, ki lahko vpliva na okolje tako, da škoduje človekovemu zdravju, počutju in kakovosti njegovega življenja ter preživetju, zdravju in počutju drugih organizmov. Poseg v okolje se nanaša zlasti na rabo naravnih dobrin, onesnaževanje delov okolja, gradnjo in uporabo objektov, proizvodne in druge dejavnosti ter dajanje izdelkov na trg in njihovo potrošnjo.
3. Emisija je neposredno ali posredno izpuščanje ali oddajanje snovi v tekočem, plinastem ali trdnem stanju ali energije (hrup, vibracije, sevanje, toplota in svetloba) ali organizmov ali mikroorganizmov iz posameznega vira v okolje.
 - 3.1. Mejna vrednost emisije je predpisana vrednost emisije, ki je določena kot masa, izražena s posebnimi parametri, koncentracija ali raven emisije, in v enem ali več časovnih obdobjih ne sme biti presežena.
4. Kakovost okolja je stanje okolja ali njegovega dela, ki je posledica emisije in drugih človekovih dejanj ter delovanja naravnih pojavov.
 - 4.1. Standard kakovosti okolja je predpisana kakovost okolja ali njegovega dela, določena kot mejna ali ciljna vrednost ali dolgoročno naravnano priporočilo, izražena kot koncentracija snovi, parameter stanja okolja ali raven energije, ki mora biti v določenem času dosežena.
5. Odpadek je določena snov ali predmet, ko ga njegov povzročitelj ali druga oseba, ki ima snov ali predmet v posesti, zavrže, namerava ali mora zavreči.
 - 5.1. Nevarni odpadki so odpadki, ki je zaradi določenih nevarnih sestavin ali lastnosti s predpisom uvrščen med nevarne odpadke.
 - 5.2. Radioaktivni odpadki so odpadki, ki je zaradi določenih radioaktivnih lastnosti po predpisih o varstvu pred ionizirajočimi sevanji, uvrščen med radioaktivne odpadke.
 - 5.3. Komunalni odpadki so odpadki iz gospodinjstva ali njemu po naravi ali sestavi podoben odpadki iz proizvodnje, trgovine, storitvene ali druge dejavnosti.
 - 5.4. Ravnanje z odpadki je zbiranje, prevažanje, predelava in odstranjevanje odpadkov, vključno z nadzorom teh ravnanj in ukrepi po prenehanju delovanja naprave za ravnanje z odpadki.
 - 5.5. Komunalna odpadna voda je odpadna voda iz gospodinjstev in njej po naravi ali sestavi podobna voda iz proizvodnje ali storitvene ali druge dejavnosti ali mešanica teh odpadnih voda z odpadno vodo iz proizvodnje ali s padavinsko odpadno vodo.

6. Obremenitev okolja je vsak poseg ali posledica posega v okolje, ki je izključno ali hkrati povzročila ali povzroča onesnaževanje okolja, tveganje za okolje, okoljsko škodo ali rabo naravne dobrine.

6.1. Čezmerna obremenitev okolja je obremenitev, ki presega mejne vrednosti emisije, standarde kakovosti okolja, pravila ravnanja ali dovoljeno rabo naravne dobrine.

6.2. Celotna obremenitev so skupni vplivi in učinki več istovrstnih sestavin, skupna obremenitev pa so skupni vplivi in učinki vseh prisotnih raznovrstnih sestavin.

6.3. Opozorilna vrednost je s predpisom določena vrednost obremenitve okolja ali njegovega dela, nad katero so škodljivi vplivi na človekovo zdravje za posamezne skupine ljudi verjetni že pri kratkotrajni izpostavljenosti, in pri kateri je potrebno sprotno obveščanje javnosti.

6.4. Kritična obremenitev ali alarmna vrednost je s predpisom določena vrednost obremenitve, nad katero so škodljivi vplivi na človekovo zdravje za vse prebivalce verjetni že pri kratkotrajni izpostavljenosti in pri kateri so potrebni takojšnji ukrepi.

6.5. Onesnaževanje okolja je neposredno ali posredno vnašanje snovi ali energije v zrak, vodo ali tla ali povzročanje odpadkov in je posledica človekove dejavnosti, ki lahko škoduje okolju ali človekovemu zdravju ali posega v lastninsko pravico tako, da poškoduje ali uniči predmet lastninske pravice ali posega v njeno uživanje ali v pravico do rabe okolja.

6.6. Raba naravnih dobrin je splošna raba delov okolja, za katero ni treba pridobiti posebne pravice, ali posebna raba delov okolja, za katero je treba pridobiti posebno pravico rabe skladno z zakonom.

6.7. Tveganje za okolje je verjetnost, da bo nek poseg v okolje posredno ali neposredno v določenih okoliščinah ali v določenem času škodoval okolju ali življenju ali zdravju ljudi.

6.8. Okoljska nesreča je nenadzorovan ali nepredviden dogodek, ki je nastal zaradi posega v okolje in ima takoj ali kasneje za posledico neposredno ali posredno ogrožanje življenja ali zdravja ljudi ali kakovosti okolja. Okoljska nesreča je tudi ekološka nesreča po predpisih o varstvu pred naravnimi in drugimi nesrečami.

6.8.1. Večja nesreča je okoljska nesreča, ko pri obratovanju obrata pride do nenadzorovanega ali nepredvidenega dogodka, kot je večja emisija, požar ali eksplozija, v katero je vključena ena ali več nevarnih snovi. Večja nesreča je industrijska nesreča po predpisih o varstvu pred naravnimi in drugimi nesrečami.

6.8.2. Okoljska škoda je večja škoda, povzročena posebnim delom okolja.

6.8.2.1. Škoda je merljiva negativna sprememba posebnega dela okolja ali večja merljiva prizadetost njegove funkcije, povzročena neposredno ali posredno.

6.8.2.2. Neposredna nevarnost škode je dovolj velika verjetnost, da bo okoljska škoda nastala v bližnji prihodnosti.

- 6.9. Mejni stroški onesnaževanja okolja so s predpisom določeni dodatni stroški povzročitelja onesnaževanja okolja, ki so posledica proizvodnje dodatne enote izdelka ali storitve in niso vključeni v lastno ceno izdelka ali storitve.
7. Povzročiteljica ali povzročitelj obremenitve okolja (v nadaljnjem besedilu: povzročitelj obremenitve) je pravna ali fizična oseba, ki neposredno ali posredno, izključno ali hkrati onesnažuje okolje, rabi naravne dobrine ali povzroča tveganje za okolje ali povzroči okoljsko nesrečo ali okoljsko škodo.
- 7.1. Upravljavka ali upravljavec naprave ali obrata (v nadaljnjem besedilu: upravljavec) je povzročitelj obremenitve okolja, ki ima v posesti napravo ali obrat ali izvaja določeno dejavnost.
- 7.2. Sprememba upravjavca je sprememba pravne ali fizične osebe ali sprememba firme ali sedeža osebe, ki je pridobila okoljevarstveno dovoljenje.
- 7.3. Operator zrakoplova je oseba, ki upravlja zrakoplov med izvajanjem določene vrste letalske dejavnosti, ali lastnik zrakoplova, kadar ta ne pozna osebe, ki upravlja zrakoplov, ali je ne navede.
- 7.3.1. Operator komercialnega zračnega prometa je operator zrakoplova, ki javnosti z a plačilo zagotavlja redne ali izredne storitve zračnega prometa za prevoz potnikov, tovora ali poštnih pošiljk.
- 7.3.2. Država članica upravljavka je država članica, ki je operatorju zrakoplova odobrila operativno licenco v skladu s predpisom EU o skupnih pravilih za opravljanje zračnih prevozov oziroma država članica z največjimi ocenjenimi pripisanimi emisijami iz letalstva, kot jih je določil pristojni organ EU. Operator zrakoplova je pripisan Republiki Sloveniji na podlagi podatkov pristojnega organa EU, da je na območju EU povzročil največ emisij toplogrednih plinov z opravljanjem določenih vrst letalskih dejavnosti na območje Republike Slovenije.
8. Naprava je nepremična ali premična tehnološka enota, za katero je določeno, da lahko povzroča obremenitev okolja, ker v njej poteka eden ali več določenih tehnoloških procesov in na istem kraju drugi z njimi neposredno tehnološko povezani procesi, ki lahko povzročajo obremenitev okolja.
- 8.1. Za začetek obratovanja naprave ali obrata se v primeru gradnje šteje datum dokončnosti uporabnega dovoljenja ali odločbe o odreditvi poskusnega obratovanja po predpisih o graditvi objektov, kadar je bilo odrejeno poskusno obratovanje, ali pa datum dokončnosti okoljevarstvenega dovoljenja, kadar ne gre za gradnjo.
- 8.2. Sprememba v obratovanju naprave je sprememba v vrsti ali delovanju naprave ali njena razširitev, ki bi lahko vplivala na okolje in odstopa od pogojev, pod katerimi je bilo izdano okoljevarstveno dovoljenje skladno s tem zakonom.
- 8.3. Večja sprememba v obratovanju naprave je njena sprememba ali razširitev, ki ima lahko pomembne škodljive vplive na ljudi ali okolje ali ki sama po sebi dosega prag, predpisan za uvrstitev naprave med tiste, ki lahko povzročajo onesnaževanje večjega obsega.

8.4. Proizvodna zmogljivost naprave je največja možna količina vhodnih ali izhodnih snovi, kot so surovine, pomožna sredstva, izdelki ali polizdelki, ki v 24 urah na dan vstopajo v napravo ali izstopajo iz nje, če je ta zmožna obratovati na ta način. Lahko je opredeljena tudi posredno, in sicer s parametri, kot so prostornina, površina ali dimenzije naprave ali njenih delov, uporabljen moč ali energija, število mest ali osebkov v objektih za rejo živali in podobno.

9. Obrat je celotno območje, ki ga upravlja isti upravljavec in na katerem je ena ali več naprav, vključno s pripadajočo ali z njimi povezano infrastrukturo in tehnološkimi procesi, v katerih se proizvajajo, skladiščijo ali kakor koli drugače uporabljajo nevarne snovi.

10. Nevarna snov je s predpisom določena snov ali mešanica ali pripravek, ki je v obratu navzoča kot surovina, proizvod, stranski ali vmesni proizvod ali ostanek, ali lahko nastane ob nesreči.

11. Najboljša razpoložljiva tehnika je najbolj učinkovita in napredna razvojna stopnja dejavnosti in z njo povezanih načinov obratovanja, ki kaže praktično primernost posamezne tehnike, da se na njeni podlagi določajo mejne vrednosti emisije za preprečevanje, in če to ni izvedljivo, za zmanjševanje emisij na splošno in njihovega vpliva na okolje kot celoto. Najboljša razpoložljiva tehnika je opredeljena z dokumenti pristojnega organa Evropske unije (v nadaljnjem besedilu: EU).

11.1. Tehnika vključuje uporabljeno tehnologijo in način načrtovanja, gradnje, vzdrževanja, obratovanja in razgradnje naprave.

11.2. Razpoložljiva tehnika je tista tehnika, katere stopnja razvoja ob upoštevanju stroškov in prednosti omogoča njeno uporabo v posamezni industrijski panogi pod ekonomsko in tehnično izvedljivimi pogoji ne glede na to, ali se uporablja ali razvija v posamezni državi članici EU ali v drugi državi, če je le upravljavcu naprave primerno dostopna.

11.3. Najboljša je tista tehnika, ki je pri doseganju visoke splošne ravni varstva okolja kot celote najučinkovitejša.

12. Monitoring okolja je spremljanje in nadzorovanje okolja s sistematičnimi meritvami ali drugimi metodami in z njimi povezanimi postopki.

13. Okoljski podatek je katera koli informacija v pisni, vizualni, zvočni, elektronski ali drugi materialni obliki, ki se nanaša na okolje.

14. Kjotska enota je skladno z Zakonom o ratifikaciji Kjotskega protokola k Okvirni konvenciji Združenih narodov o spremembi podnebja (Uradni list RS – Mednarodne pogodbe, št. 17/02; v nadaljnjem besedilu: Kjotski protokol) enota dodeljenih količin, enota zmanjšanja emisij, enota potrjenega zmanjšanja emisij ali enota odstranitve toplogrednih plinov in je enaka eni toni ekvivalenta ogljikovega dioksida.

14.1. Enota dodeljenih količin (v nadaljnjem besedilu: AAU) je enota količine toplogrednih plinov, ki jih država pogodbenica iz priloge B Kjotskega protokola lahko odda v ozračje v določenem obdobju.

14.2. Enota zmanjšanja emisij (v nadaljnjem besedilu: ERU) je enota, izdana na podlagi 6. člena Kjotskega protokola in odločitev, sprejetih na podlagi Zakona o ratifikaciji Okvirne konvencije Združenih narodov o spremembi podnebja (Uradni list RS – Mednarodne pogodbe, št. 13/95; v nadaljnjem besedilu: Podnebna konvencija) ali Kjotskega protokola.

14.3. Enota potrjenega zmanjšanja emisij (v nadaljnjem besedilu: CER) je enota, izdana na podlagi 12. člena Kjotskega protokola in odločitev, sprejetih na podlagi Podnebne konvencije ali Kjotskega protokola.

14.4. Enota odstranitve toplogrednih plinov (v nadaljnjem besedilu: RMU) je enota, izdana državi na podlagi tretjega in četrtega odstavka 3. člena Kjotskega protokola, kadar država izvaja ukrepe, ki prispevajo k neto ponoru emisij toplogrednih plinov.

14.5. Prožni kjotski mehanizmi so skupne naložbe in mednarodno trgovanje z AAU.

14.6. Skupna naložba je projektna dejavnost za izpolnjevanje obveznosti iz 3. člena Kjotskega protokola in se nanaša na projekt skupnega izvajanja iz 6. člena Kjotskega protokola ali projekt mehanizma čistega razvoja iz 12. člena Kjotskega protokola.

15. Javnost pomeni eno ali več fizičnih ali pravnih oseb in njihova združenja, organizacije ali skupine.

16. Zainteresirana javnost je javnost, ki lahko sodeluje v postopku izdaje okoljevarstvenega soglasja ali okoljevarstvenega dovoljenja za obratovanje naprave, ki lahko povzroča onesnaževanje večjega obsega, v skladu s tem zakonom.

17. člen (emisije)

(1) Povzročitelj onesnaževanja mora izvesti ukrepe, potrebne za preprečevanje in zmanjšanje onesnaževanja, tako da njegove emisije v okolje ne presegajo predpisanih mejnih vrednosti.

(2) Povzročitelj onesnaževanja mora za napravo, v kateri poteka dejavnost, ki lahko onesnažuje okolje z emisijami, imeti okoljevarstveno dovoljenje, skladno s tem zakonom.

(3) Vlada Republike Slovenije (v nadaljnjem besedilu: vlada) določi mejne vrednosti emisije, stopnje zmanjševanja onesnaževanja okolja in s tem povezane ukrepe, pri čemer upošteva tudi možne učinke celotne in skupne obremenitve okolja.

(4) Vlada v predpisih iz prejšnjega odstavka določi rok, do katerega mora upravljavec naprave vložiti vlogo za pridobitev okoljevarstvenega dovoljenja in pridobiti okoljevarstveno dovoljenje, v skladu s tem zakonom.

(5) Vlada lahko določi naprave, za katere proizvajalec ali upravljavec zagotavlja skladnost s predpisanimi mejnimi vrednostmi ali se ta ugotavlja v skladu s predpisi, ki urejajo ugotavljanje skladnosti proizvodov, in za katere okoljevarstveno dovoljenje ni potrebno.

(6) Vlada lahko določi tudi druge naprave, za katere okoljevarstveno dovoljenje ni potrebno, njihovo skladnost s predpisi pa se ugotavlja na podlagi strokovne ocene, ki jo zagotovi oseba iz 101.a člena tega zakona ali oseba iz prvega odstavka 55. člena tega zakona in je sestavni del projekta za pridobitev gradbenega dovoljenja.

20. člen (ravnanje z odpadki)

(1) Povzročitelj onesnaževanja mora upoštevati vsa pravila ravnanja z odpadki, ki so potrebna za preprečevanje ali zmanjševanje nastajanja odpadkov in njihove škodljivosti za okolje, in za zagotovitev predelave nastalih odpadkov ali njihovo varno odstranitev, če predelava ni mogoča.

(2) Pravna ali fizična oseba, ki predeluje ali odstranjuje svoje odpadke ali odpadke drugih povzročiteljev po predpisanih postopkih, mora za to imeti okoljevarstveno dovoljenje, skladno s tem zakonom.

(3) Pravna ali fizična oseba, ki zbira ali prevaža odpadke ali trguje z njimi ali posreduje pri zagotavljanju njihove predelave ali odstranjevanja, se mora vpisati v evidenco oseb iz četrtega odstavka 104. člena tega zakona.

(4) Oseba iz prejšnjega odstavka zaprosi za vpis v evidenco z vlogo, ki vsebuje dokazila o izpolnjevanju pogojev, predpisanih v predpisu iz petega odstavka tega člena.

(5) Vlada določi pravila ravnanja in druge pogoje za ravnanje z odpadki, nanašajo pa se zlasti na:

1. zmanjševanje nastajanja odpadkov in njihove škodljivosti za okolje,
2. razvrščanje odpadkov v seznime,
3. načine ravnanja z odpadki, vključno s posredovanjem na področju ravnanja z odpadki in obveznostjo vpisa v evidenco za posredovanje odpadkov,
4. obveznost vpisa v evidenco za zbiranje odpadkov,
5. pogoje za pridobitev predpisanih dovoljenj ali soglasij,
6. načrtovanje, gradnjo in obratovanje naprav za ravnanje z odpadki,
7. usposobljenost oseb za ravnanje z odpadki,
8. ukrepe, povezane s prenehanjem delovanja naprav za ravnanje z odpadki, in
9. vodenje evidenc o odpadkih in o ravnanju z njimi ter način poročanja ministrstvu, pristojnemu za varstvo okolja (v nadaljnjem besedilu: ministrstvo).

(6) Vlada določi primere in pogoje, ko mora pravna ali fizična oseba, ki razvija, izdeluje, predeluje, obdeluje, prodaja ali uvaža izdelke (v nadaljnjem besedilu: proizvajalec izdelkov), delno ali v celoti zagotoviti takšno ravnanje z izdelki in odpadki, ki nastanejo po uporabi teh izdelkov, da se spodbuja ponovna uporaba ter preprečevanje nastajanja odpadkov in njihova predelava, nanašajo pa se zlasti na:

1. prevzem odpadkov, ki nastanejo po uporabi izdelkov, in zagotavljanje predpisanega ravnanja z njimi,
2. način in pogoje za individualno ali kolektivno izpolnjevanje obveznosti proizvajalcev izdelkov,
3. obseg obveznosti proizvajalcev izdelkov ali njihovih združenj ter cilje, ki jih morajo pri izvajanju obveznosti dosegati,
4. vzpostavitev in zagotavljanje informacijskega sistema za spremljanje izvajanja obveznosti proizvajalcev izdelkov ter

5. obveščanje in seznanjanje javnosti z možnostmi ponovne uporabe izdelkov in recikliranja ter drugih načinov predelave odpadkov, ki po uporabi izdelkov nastanejo.

(7) Vlada lahko določi primere, ko dovoljenje iz drugega odstavka tega člena ni potrebno, če so izpolnjene predpisane zahteve, ki se nanašajo zlasti na:

1. emisije,
2. vsebnost nevarnih ali škodljivih snovi,
3. rabo energije, in
4. vrsto in način nastajanja odpadkov.

(8) Pošiljanje odpadkov se izvaja skladno s predpisi, ki urejajo pošiljke odpadkov.

23. člen

(standardi kakovosti okolja)

(1) Vlada določi standarde kakovosti okolja, opozorilne in kritične vrednosti, stopnje zmanjševanja onesnaževanja okolja in s tem povezane ukrepe, pri čemer upošteva tudi možne učinke celotne in skupne obremenitve okolja.

(2) Vlada določi tudi merila občutljivosti, ranljivosti ali obremenjenosti okolja, na podlagi katerih se deli okolja ali posamezna območja uvrščajo v razrede ali stopnje. Na teh delih okolja ali posameznih območjih so novi posegi dovoljeni le, če se zaradi njih ne poslabša uvrstitev dela okolja ali območja v posamezni razred ali stopnjo.

(3) Minister razvrsti dele okolja ali posamezna območja v razrede ali stopnje iz prejšnjega odstavka.

(4) Vlada lahko določi raven dopustnega preseganja standarda kakovosti okolja za določeno obdobje, če je to potrebno zaradi obstoječe obremenjenosti okolja in zahtevnosti doseganja predpisane kakovosti okolja.

(5) Vlada določi način obveščanja javnosti o prekoračitvi opozorilnih vrednosti iz prvega odstavka tega člena in s tem povezana opozorila, priporočila ter napotila za ravnanje prebivalstva.

(6) Vlada lahko za določen čas na celotnem območju države ali njenem delu omeji ali prepove dejavnost ali delovanje, ki povzroča prekoračitev standardov kakovosti okolja ali opozorilnih vrednosti iz prvega odstavka tega člena, če prekoračitve ni mogoče odpraviti z drugimi ukrepi.

24. člen

(degradirano okolje)

(1) Vlada lahko del okolja ali posamezno območje s predpisom določi kot degradirano okolje, če je na podlagi meril iz drugega odstavka prejšnjega člena razvrščeno v razred ali stopnjo največje obremenjenosti ali kadar obstaja tveganje, da bo raven onesnaževal presegla eno ali več alarmnih vrednosti, predpisanih na podlagi tretjega odstavka 17. člena tega zakona, in v sodelovanju z občino, na območju katere je degradirano območje, določi program ukrepov za izboljšanje kakovosti okolja ali njegovih delov na tem območju. V primeru, da degradirano okolje

obsega območje več občin, lahko pri določitvi programa sodelujejo tudi njihove zveze ali združenja.

(2) Program ukrepov iz prejšnjega odstavka vsebuje zlasti:

1. opredelitev območja degradiranega okolja,
2. navedbo delov okolja, ki so čezmerno obremenjeni, in razred ali stopnjo obremenjenosti,
3. predvideno kakovost okolja ali njegovega dela po izvedenih ukrepih,
4. ukrepe za izboljšanje kakovosti degradiranega okolja, ob upoštevanju celotne in skupne obremenitve okolja,
5. naloge države in občine,
6. obveznosti povzročiteljev obremenitve,
7. obveznosti izvajalcev javnih služb varstva okolja ali oseb, ki izvajajo dejavnosti varstva okolja,
8. roke za izvedbo posameznih ukrepov in
9. načrt monitoringa učinkov izvedenih ukrepov.

(3) Sodelovanje občine pri določitvi programa iz prejšnjega odstavka obsega zlasti:

1. izmenjavo podatkov, ki se nanašajo na degradirano območje,
2. dajanje pobud za določitev ustreznih ukrepov in
3. opredelitev nalog občine, vključno z deležem sredstev za njihovo izvedbo.

(4) Za sodelovanje občine je pristojna županja ali župan, ki po predhodni odobritvi občinskega sveta predlaga določitev nalog občine, vključenih v program iz drugega odstavka tega člena.

(5) Vlada pri določitvi predvidene kakovosti okolja ali njegovega dela v programu ukrepov iz drugega odstavka tega člena upošteva tehnično izvedljivost potrebnih ukrepov ob razumno visokih stroških.

(6) Vlada lahko v predpisu iz prvega odstavka tega člena prepove nove posege v okolje, zaradi katerih bi se lahko povečala stopnja obremenjenosti okolja ali delov okolja na območju degradiranega okolja.

(7) Vlada lahko v predpisu iz prvega odstavka tega člena glede na stopnjo degradiranosti okolja in zahtevnost njegovega izboljšanja povzročiteljem obremenitve določi obveznosti, ki so strožje od mejnih vrednosti emisije iz 17. člena tega zakona ali pravil ravnanja iz 19. ali 20. člena tega zakona, če izboljšanja ni mogoče doseči z drugimi ukrepi.

(8) Če ima povzročitelj obremenitve iz prejšnjega odstavka okoljevarstveno dovoljenje, izdano po določbah tega zakona, mu ministrstvo naloži njegove obveznosti iz prejšnjega odstavka in določi rok za njihovo izpolnitev z odločbo, s katero se delno ali v celoti spremeni ali dopolni izdano dovoljenje.

(9) Ministrstvo lahko rok iz prejšnjega odstavka na zahtevo povzročitelja obremenitve za enkrat podaljša, če ta predloži dokazila, da je to potrebno zaradi zahtevnosti tehnoloških rešitev, njegovih slabih poslovnih rezultatov ali dolgotrajnosti postopkov pridobivanja predpisanih soglasij ali dovoljenj iz razlogov, ki niso na strani povzročitelja.

(10) Ko vlada na podlagi monitoringa ugotovi, da del okolja ali območje iz prvega odstavka tega člena ni več degradirano, odloči o prenehanju predpisa iz prvega odstavka tega člena.

24.a člen

(čezmejno sodelovanje)

(1) Če onesnaženost okolja sega preko meja Republike Slovenije na območje druge države in je presežena mejna vrednost emisije, določena s predpisom iz 23. člena tega zakona, ministrstvo v sodelovanju s pristojnim organom druge države zaradi odprave takšne onesnaženosti pripravi skupne ali usklajene načrte za kakovost okolja.

(2) V primeru iz prejšnjega odstavka ministrstvo skupaj s pristojnim organom druge države pripravi in izvede kratkoročne akcijske načrte, ki zajemajo onesnažena območja v Republiki Sloveniji in v drugi državi, pri čemer ministrstvo zagotovi, da druga država dobi vse podatke, ki so potrebni za pripravo načrtov.

(3) Če onesnaženost okolja na območjih blizu državne meje presega opozorilne ali alarmne vrednosti, določene s predpisom iz 23. člena tega zakona, ministrstvo pristojnemu organu druge države čim prej zagotovi podatke, ki se nanašajo na onesnaženost. Ti podatki so dostopni tudi javnosti.

27. člen

(ukrepi v primeru okoljske nesreče)

(1) Povzročitelj okoljske nesreče mora o nesreči nemudoma obvestiti organ, pristojen za obveščanje, določen s predpisi o varstvu pred naravnimi in drugimi nesrečami in izvesti tiste nujne ukrepe, s katerimi je mogoče zmanjšati škodljive posledice za okolje.

(2) Način ravnanja in interventne ukrepe v primeru okoljske nesreče na površinskih vodah urejajo predpisi o vodah. Način ravnanja in interventne ukrepe v primeru okoljske nesreče na drugih delih okolja predpiše minister, v soglasju z ministrom, pristojnim za varstvo pred naravnimi in drugimi nesrečami.

(3) V primeru iz prejšnjega odstavka potrebne interventne ukrepe izvedejo pristojne službe po predpisih o vodah in službe za zaščito, reševanje in pomoč, določene po predpisih o varstvu pred naravnimi in drugimi nesrečami.

(4) Če je zaradi okoljske nesreče nastala tudi okoljska škoda in so poleg interventnih ukrepov iz drugega odstavka tega člena potrebni tudi sanacijski ukrepi, se za njihovo pripravo in izvedbo uporabljajo določbe tega zakona, ki se nanašajo na sanacijske ukrepe v primeru odgovornosti za preprečevanje in sanacijo okoljske škode.

(5) Stroške ukrepov iz drugega in četrtega odstavka tega člena plača povzročitelj okoljske nesreče, če njegovo premoženje za pokritje stroškov ne zadošča, pa krije preostanek teh stroškov država.

(6) Določbe drugega in tretjega odstavka tega člena veljajo tudi v primeru, če povzročitelj okoljske nesreče ni znan ali je okoljska nesreča posledica naravnega pojava, stroške ukrepov pa krije država.

(7) Če zaradi okoljske nesreče iz prejšnjega odstavka pride do onesnaženja voda, izvede interventne ukrepe izvajalec državne gospodarske javne službe varstva pred nenadnim onesnaženjem voda, določene po predpisih o vodah.

(8) Če je zaradi okoljske nesreče nastala tudi okoljska škoda, njen povzročitelj pa ni znan ali ga ni mogoče določiti ali pa je okoljska nesreča posledica naravnega pojava in so za odpravljanje ali zmanjšanje njenih posledic poleg interventnih ukrepov potrebni še sanacijski ukrepi, ministrstvo v sodelovanju z drugimi pristojnimi ministrstvi in prizadeto občino pripravi program za izvedbo sanacije prizadetega območja, razen če odpravo posledic okoljske nesreče ne ureja poseben zakon.

(9) Program za izvedbo sanacije prizadetega območja vsebuje zlasti:

1. oceno stanja in obsega posledic nesreče za ljudi in okolje,
2. določitev območja, na katerem je treba izvesti ukrepe,
3. navedbo sanacijskih ukrepov, določenih na podlagi predpisa iz devetega odstavka 110.e člena tega zakona, in rokov za njihovo izvedbo,
4. organe, organizacije in službe za izvedbo predvidenih ukrepov,
5. oceno potrebnih finančnih sredstev in način kritja stroškov ter
6. načrt spremljanja učinkov izvedenih ukrepov.

(10) Program iz prejšnjega odstavka sprejme vlada z odlokom.

51. člen

(presoja vplivov na okolje)

(1) V postopku presoje vplivov na okolje se ugotovi, opiše in oceni dolgoročne, kratkoročne, posredne ali neposredne vplive nameravanega posega na človeka, tla, vodo, zrak, biotsko raznovrstnost in naravne vrednote, podnebje in krajino, pa tudi na človekovo nepremično premoženje in kulturno dediščino, ter njihova medsebojna razmerja.

(2) Vlada predpiše vrste posegov, za katere je treba izvesti presojo vplivov na okolje, na podlagi njihovih značilnosti, lokacije in možnih vplivov na okolje.

52. člen

(predhodna informacija)

(1) Nosilec posega iz prejšnjega člena lahko pred začetkom postopka presoje vplivov na okolje od ministrstva zahteva informacijo o obsegu in vsebini poročila o vplivih izvedbe nameravanega posega na okolje.

(2) Nosilec posega iz prejšnjega odstavka mora za pridobitev informacije predložiti idejno zasnovo nameravanega posega po predpisih o graditvi objektov, če gre za gradnjo, ali podatke o njegovi namembnosti in bistvenih značilnostih, če ne gre za gradnjo.

(3) Ministrstvo dokumentacijo iz prejšnjega odstavka pošlje ministrstvom in drugim organizacijam, ki so glede na nameravani poseg pristojne za posamezne zadeve varstva okolja ali varstvo ali rabo naravnih dobrin ali varstvo kulturne dediščine ali varstvo zdravja ljudi, da se izrečejo o tem, katere podatke naj vsebuje poročilo iz prvega odstavka tega člena, da bodo lahko dale mnenje o vplivih nameravanega posega na okolje s stališča svoje pristojnosti.

(4) Ministrstva in organizacije iz prejšnjega odstavka se v 15 dneh izrečejo o podatkih, sicer se šteje, da predlogov za podatke, ki naj jih vsebuje poročilo o vplivih na okolje, nimajo.

(5) Ministrstvo ob upoštevanju predlogov ministrstev in organizacij iz tretjega odstavka tega člena in po posvetovanju z nosilcem posega pripravi pisno informacijo iz prvega odstavka tega člena in jo posreduje nosilcu posega v 30 dneh od prejema njegove zahteve, če gre za napravo iz 82. člena tega zakona ali za drug poseg, in v 60 dneh, če gre za napravo iz 68. člena tega zakona.

(6) Ne glede na informacijo iz prejšnjega odstavka lahko ministrstvo v postopku presoje vplivov na okolje od nosilca posega zahteva dodatne podatke o nameravanim posegu in njegovih vplivih na okolje.

55. (izdelovanje okoljskega poročila oziroma poročila o vplivih na okolje) člen

(1) Okoljsko poročilo iz 41. člena tega zakona in poročilo o vplivih na okolje iz prejšnjega člena lahko izdelata le oseba, ki je vpisana v evidenco izdelovalcev okoljskih poročil in poročil o vplivih na okolje.

(2) V evidenco se lahko vpiše pravna oseba ali samostojni podjetnik posameznik, ki izpolnjuje predpisane pogoje in je dobil pooblastilo ministrstva.

(3) Oseba, ki želi pridobiti pooblastilo iz prejšnjega odstavka:

1. mora biti registrirana za opravljanje dejavnosti raziskovanja, projektiranja ali tehničnega svetovanja,
2. mora imeti zaposleno ali po pogodbi najeto najmanj eno osebo s potrdilom o strokovni usposobljenosti,
3. ne sme biti v stečajnem postopku,
4. zadnjih pet let ne sme biti pravnomočno kaznovana zaradi kaznivega dejanja zoper gospodarstvo.

(4) Ministrstvo izda pooblastilo z odločbo, ki je podlaga za vpis v evidenco iz prvega odstavka tega člena.

(5) Ne glede na določbe tretjega in četrtega odstavka tega člena se v evidenco iz prvega odstavka tega člena lahko vpiše tudi oseba, ki je pridobila pooblastilo za izdelovanje okoljskega poročila ali poročila o vplivih na okolje v drugi državi članici EU. Podlaga za vpis v evidenco je overjena kopija pooblastila pristojnega organa države članice EU.

(6) Oseba iz prvega odstavka tega člena mora pred začetkom izvajanja dejavnosti in ves čas svojega delovanja imeti zavarovano svojo odgovornost za škodo, ki jo lahko povzroči naročniku izdelave okoljskega poročila oziroma poročila o vplivih na okolje ali tretji osebi. Za opredelitev zavarovalne vsote se uporabljajo določbe predpisov o revidiranju, ki urejajo zavarovanje odgovornosti.

(7) Oseba iz prvega odstavka tega člena lahko izdelata okoljsko poročilo oziroma poročilo o vplivih na okolje le za tiste dele okolja, kulturno dediščino ali zdravje ljudi ali za tiste vplive, za katere ima zaposlene ali najete osebe s potrdili o strokovni usposobljenosti za presojo določenih delov okolja, kulturne dediščine, zdravja ljudi ali emisij ali ravnanja z odpadki, oseba iz petega odstavka tega člena pa v okviru pooblastila pristojnega organa druge države članice EU. Izdelovalec okoljskega poročila oziroma poročila o vplivih na okolje mora v okoljskem poročilu oziroma v poročilu o vplivih na okolje navesti osebe, ki so sodelovale pri njegovi izdelavi.

(8) Ministrstvo vodi evidenco o pooblaščenih izdelovalcih okoljskih poročil in poročil o vplivih na okolje, ki je sestavni del registra iz 104. člena tega zakona.

(9) Minister predpiše podrobnejše pogoje, ki jih mora izpolnjevati oseba iz prvega odstavka tega člena, način njihovega dokazovanja, način pridobivanja pooblastila in njegovega odvzema.

56. člen
(potrdilo o strokovni usposobljenosti)

(1) Potrdilo o strokovni usposobljenosti iz 2. točke tretjega odstavka 55. člena tega zakona izda ministrstvo osebi, ki ima:

1. najmanj univerzitetno izobrazbo,
2. najmanj pet let delovnih izkušenj na področju presoje vplivov na okolje,
3. opravljen preizkus strokovnega znanja, potrebnega za izdelavo okoljskega poročila oziroma poročila o vplivih na okolje.

(2) Potrdilo iz prejšnjega odstavka vsebuje tudi navedbo delov okolja oziroma vrst vplivov na okolje, kulturno dediščino ali zdravje ljudi, za katerih presojo je imetnik potrdila strokovno usposobljen.

(3) Potrdilo iz prvega odstavka tega člena velja šest let od njegove izdaje. Ministrstvo veljavnost potrdila podaljša za enako obdobje, če njegov imetnik najkasneje tri mesece pred njegovim iztekom zaprosi za podaljšanje in predloži potrdilo o ponovnem uspešno opravljenem preizkusu strokovnega znanja.

(4) Minister v soglasju z ministroma, pristojnima za kulturno dediščino in zdravje ljudi predpiše podrobnejše pogoje in vrste dokazil o izpolnjevanju pogojev iz prvega odstavka tega člena.

56.a člen
(preizkus strokovnega znanja)

(1) Strokovno znanje iz 3. točke prvega odstavka prejšnjega člena se preveri s preizkusom strokovnega znanja.

(2) Kandidat za preizkus strokovnega znanja opravlja preizkus pred komisijo, ki jo za obdobje treh let imenuje minister. Komisijo sestavlja najmanj pet članov, ki izmed sebe izvolijo predsednika komisije in njegovega namestnika. Člani komisije so lahko le osebe, ki imajo najmanj univerzitetno izobrazbo in pet let delovnih izkušenj na področju presoje vplivov na okolje, kulturno dediščino in zdravje ljudi.

(3) Komisija preizkusi strokovno znanje posameznega kandidata in mu izda potrdilo o uspešno opravljenem preizkusu, če z večino glasov ugotovi, da je kandidat uspešno opravil preizkus znanja.

(4) Kandidat, ki ni uspešno opravil preizkusa strokovnega znanja, lahko preizkus ponavlja v roku, ki ga določi ministrstvo. Ponovno opravljanje preizkusa strokovnega znanja ni mogoče pred pretekom enega meseca.

(5) Komisija izda kandidatu potrdilo o uspešno opravljenem preizkusu strokovnega znanja

najkasneje v osmih dneh od dneva opravljanja preizkusa strokovnega znanja. Potrdilo velja za obdobje šestih let.

(6) Ministrstvo vodi evidenco o izdanih potrdilih iz drugega odstavka prejšnjega člena, ki je sestavni del registra iz 104. člena tega zakona.

(7) Minister v soglasju z ministroma iz četrtega odstavka prejšnjega člena podrobnejše predpiše način preizkusa strokovnega znanja.

56.b člen
(odvzem pooblastila oziroma potrdila in izbris iz evidence)

(1) Ministrstvo pooblastilo osebi iz drugega odstavka 55. člena tega zakona oziroma potrdilo o strokovni usposobljenosti osebi iz 2. točke tretjega odstavka 55. člena tega zakona z odločbo odvzame, če:

1. oseba to sama zahteva,
2. oseba ne izpolnjuje več predpisanih pogojev, ali
3. je bilo ugotovljeno, da je bilo v okoljskem poročilu oziroma poročilu o vplivih na okolje napačno opisano stanje okolja, napačno ugotovljen vpliv izvedbe plana ali posega na okolje, kulturno dediščino ali zdravje ljudi ali uporabljene neprimerne tehnike oziroma metodologije presojanja.

(2) Ministrstvo začne postopek za odvzem pooblastila oziroma potrdila o strokovni usposobljenosti zaradi razlogov iz 3. točke prejšnjega odstavka po prejemu okoljskega poročila ali poročila o vplivih na okolje, če oceni, da je v okoljskem poročilu ali poročilu o vplivih na okolje napačno opisano stanje okolja, napačno ugotovljen vpliv izvedbe plana ali posega na kulturno dediščino ali zdravje ljudi ali uporabljene neprimerne tehnike oziroma metodologije presojanja, in izda sklep o prekinitvi postopka izdaje potrdila o ustreznosti plana iz 46. člena tega zakona ali okoljevarstvenega soglasja iz 61. člena tega zakona. Pritožba zoper sklep ni dovoljena.

(3) Če pripravljavec plana ali nosilec posega zagotovi novo ustrezno okoljsko poročilo ali poročilo o vplivih na okolje, ki ga je izdelala druga pooblaščenca oseba, ministrstvo nadaljuje z izvedbo postopka izdaje potrdila ali okoljevarstvenega soglasja iz prejšnjega odstavka.

(4) V primeru iz drugega odstavka tega člena ministrstvo obvesti osebo, ki je izdelala okoljsko poročilo ali poročilo o vplivih na okolje, o uvedbi postopka odvzema pooblastila oziroma potrdila o strokovni usposobljenosti, strokovni komisiji iz 56.c člena tega zakona pa posreduje plan ali projekt posega v okolje in pripadajoče okoljsko poročilo ali poročilo o vplivih na okolje v pregled. Komisija pregleda prejeto dokumentacijo in v 30 dneh od prejema pošlje ministrstvu pisno mnenje o ustreznosti okoljskega poročila ali poročila o vplivih na okolje, v katerem se opredeli do opisa stanja okolja, ugotovitev vpliva izvedbe plana ali posega na okolje, kulturno dediščino oziroma zdravje ljudi ali uporabe tehnik ali metodologij presojanja.

(5) Komisija mora v roku iz prejšnjega odstavka osebi, ki je izdelala okoljsko poročilo ali poročilo o vplivih na okolje, omogočiti zagovor okoljskega poročila ali poročila o vplivih na okolje, ki je predmet pregleda.

(6) Ministrstvo v 30 dneh od prejema mnenja iz četrtega odstavka tega člena odloči o odvzemu pooblastila oziroma potrdila o strokovni usposobljenosti, pri čemer pa ni vezano na mnenje komisije.

(7) Oseba, ki ji je bilo z odločbo iz prvega odstavka tega člena odvzeto pooblastilo, od dneva njene dokončnosti ne sme izdelovati okoljskih poročil oziroma poročil o vplivih na okolje. Oseba, ki ji je bilo z odločbo iz prvega odstavka tega člena odvzeto potrdilo o strokovni usposobljenosti pa od dneva njene dokončnosti ne sme sodelovati pri izdelavi okoljskih poročil oziroma poročil o vplivih na okolje.

(8) Šteje se, da je osebi iz prvega odstavka tega člena pooblastilo oziroma potrdilo o strokovni usposobljenosti odvzeto z dnem pravnomočnosti odločbe iz prejšnjega odstavka. Odločba je podlaga za izbris iz evidenc iz 104. člena tega zakona.

(9) Oseba, ki ji je bilo s pravnomočno odločbo odvzeto pooblastilo oziroma potrdilo o strokovni usposobljenosti in je bila izbrisana iz evidenc iz 104. člena tega zakona, ga ne more ponovno pridobiti v obdobju šestih let od pravnomočnosti odločbe.

(10) Določbe prejšnjih odstavkov se smiselno uporabljajo tudi za osebe iz petega odstavka 55. člena tega zakona.

56.c člen
(strokovna komisija)

(1) V primeru iz drugega odstavka prejšnjega člena minister ustanovi strokovno komisijo, ki jo sestavlja pet članov. Sedež komisije je na ministrstvu, ki opravlja tudi vsa potrebna administrativno-tehnična dela za komisijo. Članom komisije pripada plačilo za delo in povračilo stroškov.

(2) Člani komisije morajo biti strokovnjaki za presojo vplivov na okolje, kulturno dediščino ali zdravje ljudi, ki so predmet posameznega plana ali posega v okolje, v zvezi z katerim je bilo okoljsko poročilo ali poročilo o vplivih na okolje izdelano.

(3) Člani komisije ne smejo biti poslovno ali na drug način povezani s pripravljavcem plana ali nosilcem posega ali z izdelovalcem okoljskega poročila ali poročila o vplivih na okolje, da bi zaradi te povezanosti lahko obstajal dvom o neodvisnosti in nepristranskosti njihovega dela. Član komisije ne more biti oseba, ki ima potrdilo o strokovni usposobljenosti iz tretjega odstavka 56.a člena tega zakona.

(4) Minister podrobneje predpiše način delovanja komisije iz tretjega odstavka tega člena in višino plačila za delo ter nadomestila stroškov članov komisije.

57. člen
(vloga za izdajo okoljevarstvenega soglasja)

(1) Nosilec nameravanega posega iz 51. člena tega zakona mora ministrstvo za izdajo okoljevarstvenega soglasja zaprositi z vlogo, ki vsebuje projekt in poročilo o vplivih na okolje.

(2) Če ministrstvo ugotovi, da je nameravani poseg iz prejšnjega odstavka v očitnem nasprotju s predpisi in ga zato ni dovoljeno izvesti, izda odločbo, s katero zavrne okoljevarstveno soglasje, pri čemer se ne uporabljajo določbe 58. in 59. člena tega zakona.

61. člen

(okoljevarstveno soglasje)

(1) Ministrstvo vlogo za izdajo okoljevarstvenega soglasja in osnutek odločitve o okoljevarstvenem soglasju pošlje ministrstvom in organizacijam iz tretjega odstavka 52. člena tega zakona in jih pozove, da v 21 dneh od prejema vloge dajo mnenje o sprejemljivosti nameravanega posega.

(2) Ministrstvo odloči o okoljevarstvenem soglasju v treh mesecih po prejemu popolne vloge, pri čemer upošteva tudi mnenje ministrstev in organizacij iz tretjega odstavka 52. člena tega zakona. Rok za izdajo odločbe ne teče v času javne razprave iz tretjega odstavka 58. člena tega zakona in v času, za katerega se dogovori z državo članico iz tretjega odstavka 59. člena tega zakona

(3) Ministrstvo v okoljevarstvenem soglasju določi tudi pogoje, ki jih mora upoštevati nosilec nameravanega posega, da bi preprečil, zmanjšal ali odstranil škodljive vplive na okolje.

(4) Pogoji iz prejšnjega odstavka se določijo zlasti na podlagi:

1. predpisov na področju varstva okolja, ohranjanja narave, varstva kulturne dediščine in rabe ali varstva delov okolja,
2. ugotovitev iz poročila o vplivih na okolje,
3. mnenj in pripomb javnosti, pridobljenih na podlagi 58. člena tega zakona, in
4. mnenja in pripomb države članice, pridobljenih na podlagi 59. člena tega zakona.

(5) Ministrstvo v obrazložitvi okoljevarstvenega soglasja navede tudi, kako je pri odločitvi upoštevalo mnenja in pripombe javnosti, pridobljenih na podlagi 58. člena tega zakona, in mnenje ter pripombe države članice, pridobljene na podlagi 59. člena tega zakona.

(6) Če gre v primeru nameravanega posega v okolje za gradnjo po predpisih o graditvi objektov, se pogoji iz tretjega odstavka tega člena štejejo za projektne pogoje po predpisih o graditvi objektov.

(7) Okoljevarstveno soglasje preneha veljati, če nosilec posega v petih letih od njegove pravnomočnosti ne začne izvajati posega v okolje ali ne pridobi gradbenega dovoljenja, če je to zahtevano po predpisih o graditvi objektov.

(8) Okoljevarstveno soglasje se lahko prenese na drugo osebo le s soglasjem ministrstva. Vloga za prenos okoljevarstvenega soglasja mora vsebovati overjeno izjavo imetnika tega soglasja, da se strinja s prenosom na drugo osebo.

(9) Ministrstvo pošlje okoljevarstveno soglasje iz drugega odstavka tega člena tudi pristojni inšpekciji in občini, na katere območju bo izveden nameravani poseg.

61.a

člen

(sprememba okoljevarstvenega soglasja)

(1) Če želi nosilec posega iz 51. člena tega zakona spremeniti poseg v okolje po pridobitvi okoljevarstvenega soglasja in pred pridobitvijo gradbenega dovoljenja, kadar je to predpisano, ali pred začetkom izvajanja posega v okolje, če ne gre za gradnjo po predpisih o graditvi objektov, mora nameravano spremembo pisno prijaviti ministrstvu, kar izkazuje s potrdilom o oddani pošiljki.

(2) Prijava iz prejšnjega odstavka mora vsebovati opis sprememb posega v okolje in strokovno oceno njihovega vpliva na okolje, ki jo izdelata oseba iz prvega odstavka 55. člena tega zakona.

(3) Če se zaradi nameravane spremembe posega v okolje spremenijo vrsta in obseg vplivov na okolje ter lokacija posega ali se spremeni območje iz 6. točke drugega odstavka 54. člena tega zakona, ministrstvo v 30 dneh od prejema prijave pisno pozove nosilca posega, da v določenem roku vloži vlogo za spremembo okoljevarstvenega soglasja.

(4) Vloga za spremembo okoljevarstvenega soglasja iz prejšnjega odstavka mora vsebovati sestavine iz 57. člena tega zakona.

(5) Če nosilec posega iz 51. člena tega zakona v 30 dneh od prijave iz drugega odstavka tega člena ne prejme obvestila iz tretjega odstavka tega člena, se šteje, da nameravana sprememba posega v okolje ne vpliva na veljavno okoljevarstveno soglasje, nosilec posega pa lahko nameravano spremembo posega v okolje izvede, v primeru, ko je za izvedbo posega predpisano dovoljenje, pa lahko nadaljuje s postopkom pridobivanja tega dovoljenja.

62. člen

(ugotavljanje izpolnjenosti pogojev)

(1) Izpolnjenost pogojev iz okoljevarstvenega soglasja za nameravani poseg iz 51. člena tega zakona se ugotavlja v postopku za izdajo uporabnega dovoljenja po predpisih o graditvi objektov, če gre za gradnjo, v postopek pa mora biti vključeno ministrstvo.

(2) Izpolnjenost pogojev iz okoljevarstvenega soglasja za poseg v okolje iz 51. člena tega zakona, ki ni gradnja po predpisih o graditvi objektov, ugotavlja inšpektor, pristojen za varstvo okolja.

64. člen

(stranke v postopku)

(1) Stranka v postopku za izdajo okoljevarstvenega soglasja je nosilec nameravanega posega.

(2) Oseba, ki na območju iz 6. točke drugega odstavka 54. člena tega zakona stalno prebiva ali je lastnik ali drug posestnik nepremičnine, in nevladna organizacija iz prvega in četrtega odstavka 153. člena tega zakona, imata pravni interes, da zaradi varstva svojih pravic vstopita v postopek za izdajo okoljevarstvenega soglasja.

(3) Oseba iz prejšnjega odstavka ima položaj stranskega udeleženca po predpisih o upravnem postopku, če je v roku iz tretjega odstavka 58. člena tega zakona vložila zahtevo za vstop v postopek za izdajo okoljevarstvenega soglasja.

(4) Javno naznanilo iz drugega odstavka 58. člena tega zakona vsebuje tudi vabilo vsem, ki menijo, da se nameravani poseg tiče njihovega pravnega interesa in imajo položaj stranskega udeleženca v postopku skladno z določbami prejšnjega odstavka.

(5) V primeru upravnega spora mora sodišče o tožbi odločiti v treh mesecih od vložitve tožbe, o pritožbi ali reviziji pa v enem mesecu od vložitve pritožbe oziroma revizije.

68. člen

(okoljevarstveno dovoljenje)

(1) Upravljavec mora za obratovanje naprave, v kateri se bo izvajala dejavnost, ki lahko povzroči onesnaževanje okolja večjega obsega, in za vsako večjo spremembo v obratovanju te naprave pridobiti okoljevarstveno dovoljenje.

(2) Okoljevarstveno dovoljenje se lahko izda za eno ali več naprav ali njenih delov, ki so na istem kraju in imajo istega upravljavca.

(3) Vlada predpiše vrste dejavnosti in naprav iz prvega odstavka tega člena.

69. člen

(pridobitev okoljevarstvenega dovoljenja)

(1) Če je za obratovanje naprave iz prvega odstavka prejšnjega člena ali njeno večjo spremembo predpisana pridobitev gradbenega dovoljenja po predpisih o graditvi objektov, se to dovoljenje lahko izda po pravnomočnosti okoljevarstvenega dovoljenja.

(2) Če ne gre za primer iz prejšnjega odstavka, lahko upravljavec naprave začne z obratovanjem naprave le na podlagi pravnomočnega okoljevarstvenega dovoljenja.

(3) Okoljevarstveno dovoljenje izda ministrstvo za obdobje desetih let od dneva začetka obratovanja naprave.

(4) Okoljevarstveno dovoljenje se lahko podaljša, če naprava ob izteku njegove veljavnosti izpolnjuje pogoje, pod katerimi se okoljevarstveno dovoljenje podeljuje.

(5) Upravljavec mora zahtevati podaljšanje okoljevarstvenega dovoljenja najkasneje šest mesecev pred iztekom njegove veljavnosti.

70. člen

(splošne zahteve in vloga za okoljevarstveno dovoljenje)

(1) Upravljavec mora v zvezi z obratovanjem naprave iz 68. člena tega zakona zagotoviti ukrepe za:

1. preprečevanje onesnaževanja okolja, zlasti z uporabo najboljših razpoložljivih tehnik,
2. prečitev onesnaženja okolja večjega obsega,
3. prečevanje nastajanje odpadkov skladno s predpisi, ki urejajo ravnanje z odpadki,
4. delavo nastalih odpadkov ali njihovo odstranjevanje skladno s predpisi, če predelava tehnološko ali ekonomsko ni mogoča,
5. učinkovito rabo energije,
6. preprečevanje nesreč in omejevanje njihovih posledic in
7. preprečitev onesnaževanja okolja in vzpostavitev zadovoljivega stanja okolja na kraju naprave po dokončnem prenehanju njenega obratovanja.

(2) Vloga za pridobitev okoljevarstvenega dovoljenja mora vsebovati podatke o napravi in njenem obratovanju ter o predvidenih ukrepih, iz katerih je razvidno, da bodo izpolnjene zahteve iz prejšnjega odstavka, in elaborat o določitvi vplivnega območja naprave.

(3) Elaborat iz prejšnjega odstavka zagotovi upravljavec, vsebuje pa opredelitev območja, na katerem je mogoče pričakovati, da bo obratovanje naprave povzročilo obremenitev okolja, ki lahko vpliva na zdravje ali premoženje ljudi. Elaborat, ki ga izdela oseba iz prvega odstavka 55. člena tega zakona, mora biti izdelan po metodologiji iz petega odstavka 54. člena tega zakona.

(4) Vlada predpiše merila za presojanje uporabe najboljših razpoložljivih tehnik iz 1. točke prvega odstavka tega člena in podrobnejšo vsebino ter sestavine vloge iz drugega odstavka tega člena.

71. člen

(sodelovanje javnosti)

(1) Ministrstvo mora v postopku za izdajo okoljevarstvenega dovoljenja ali za njegovo podaljšanje po določbah 69. člena tega zakona ali za njegovo spremembo po določbah 77. člena tega zakona javnosti zagotoviti vpogled v vlogo za pridobitev okoljevarstvenega dovoljenja in osnutek odločitve o okoljevarstvenem dovoljenju ter omogočiti izražanje mnenj in dajanje pripomb, razen v primeru, ko se okoljevarstveno dovoljenje spreminja zaradi spremembe upravljavca.

(2) Ministrstvo z javnim naznanilom na krajevno običajen način in v svetovnem spletu obvesti javnost zlasti o:

1. organu, ki bo izdal okoljevarstveno dovoljenje, posredoval zahtevane podatke o nameravanem posegu v okolje in sprejemal mnenja in pripombe,
2. obsegu vplivnega območja iz drugega odstavka 70. člena tega zakona,
3. kraju, kjer je mogoč vpogled v vlogo in osnutek odločitve iz prejšnjega odstavka,
4. sodelovanju države članice v primeru iz četrtega odstavka tega člena in
5. načinu izražanja mnenj in dajanja pripomb.

(3) Rok, v katerem ima javnost pravico vpogleda in možnost dajanja mnenj in pripomb, je lahko 30 dni in se ne šteje v rok za izdajo okoljevarstvenega dovoljenja.

(4) Za napravo, ki bi lahko pomembno vplivala na okolje v drugi državi članici, se smiselno uporabljajo določbe 59. člena tega zakona, za napravo na ozemlju države članice, ki bi lahko pomembno vplivala na okolje v Republiki Sloveniji pa določbe 60. člena tega zakona.

73. člen

(stranke v postopku)

(1) Stranka v postopku za izdajo okoljevarstvenega dovoljenja je upravljavec naprave.

(2) Oseba, ki na območju, opredeljenem v elaboratu o vplivnem območju naprave iz drugega odstavka 70. člena tega zakona, stalno prebiva ali je lastnik ali drug posestnik nepremičnine, in nevladna organizacija iz prvega in četrtega odstavka 153. člena tega zakona, imata pravni interes, da zaradi varstva svojih pravic vstopita v postopek za izdajo okoljevarstvenega dovoljenja, njegovega podaljšanja ali spremembe.

(3) Oseba iz prejšnjega odstavka ima položaj stranskega udeleženca po predpisih o upravnem postopku, če je v roku iz tretjega odstavka 71. člena tega zakona vložila zahtevo za vstop v postopek za izdajo okoljevarstvenega dovoljenja, njegovega podaljšanja ali spremembe.

(4) Javno naznanilo iz drugega odstavka 72. člena tega zakona vsebuje tudi vabilo vsem, ki menijo, da se obratovanje naprave tiče njihovega pravnega interesa in imajo položaj stranskega udeleženca skladno z določbami prejšnjega odstavka.

(5) V primeru upravnega spora mora sodišče o tožbi odločiti v treh mesecih od vložitve tožbe, o pritožbi ali reviziji pa v enem mesecu od vložitve pritožbe oziroma revizije.

74. člen (vsebina dovoljenja)

(1) V okoljevarstvenem dovoljenju morajo biti zaradi zagotavljanja visoke stopnje varstva okolja kot celote določeni vsi ukrepi in pogoji za izpolnitev splošnih zahtev iz prvega odstavka 70. člena tega zakona in drugih za obratovanje naprave predpisanih okoljevarstvenih zahtev.

(2) Okoljevarstveno dovoljenje iz prejšnjega odstavka vsebuje zlasti:

1. opis naprave, za katero je dovoljenje izdano, vključno z opisom dejavnosti, zmogljivosti in značilnosti kraja naprave,
2. čas veljavnosti dovoljenja,
3. določitev dopustnih vrednosti emisij v vode, zrak ali tla,
4. določitev ukrepov za varstvo okolja in drugih pogojev obratovanja naprave,
5. določitev ukrepov, ki se nanašajo na obratovanje naprave v izrednih razmerah, in sicer pri zagonu, puščanju, okvari, trenutni zaustavitvi in dokončnem prenehanju obratovanja naprave,
6. obveznosti upravljavca v zvezi z izvajanjem monitoringa in poročanjem ministrstvu o njem ter o okoljskih nesrečah in
7. določitev drugih ukrepov za čim višjo stopnjo varstva okolja kot celote, vključno z zmanjševanjem onesnaževanja na velike razdalje ali čezmejnega onesnaževanja okolja.

(3) Dopustne vrednosti emisij iz 3. točke prejšnjega odstavka se določijo na podlagi predpisanih mejnih vrednosti emisije, upoštevajoč najboljše razpoložljive tehnike, tehnične značilnosti naprave, možnost prehajanja emisij iz enega dela okolja v drugega, geografske značilnosti območja in kakovosti okolja na območju naprave, ne da bi bila zahtevana uporaba določene tehnike ali tehnologije.

(4) Če mejne vrednosti iz 3. točke drugega odstavka tega člena ali ukrepi in drugi pogoji obratovanja naprave iz 4. točke drugega odstavka tega člena niso predpisani, se lahko določijo na podlagi dokumenta pristojnega organa EU, s katerimi so opredeljene najboljše razpoložljive tehnike.

(5) Če so zaradi predpisanih zahtev v zvezi z ohranjanjem ali izboljšanjem kakovosti okolja na kraju naprave zahtevani strožji pogoji za njeno obratovanje kot so dosegljivi z uporabo najboljših razpoložljivih tehnik, ministrstvo v okoljevarstvenem dovoljenju določi tudi dodatne ukrepe in pogoje.

(6) Če je naprava vključena v trgovanje z emisijami toplogrednih plinov skladno s tem zakonom, se v okoljevarstvenem dovoljenju za te emisije dopustne vrednosti ne določijo, razen če je to potrebno zaradi predpisanih zahtev iz prejšnjega odstavka na območju, kjer je naprava.

(7) Če obratovanje naprave ali večja sprememba v njenem obratovanju zahteva gradnjo po predpisih o graditvi objektov, se ukrepi in pogoji iz prejšnjih odstavkov tega člena štejejo za projektne pogoje po predpisih o graditvi objektov.

(8) Vlada predpiše podrobnejšo vsebino okoljevarstvenega dovoljenja iz prvega odstavka tega člena.

75. člen

(odlog izpolnjevanja zahtev)

(1) Ministrstvo lahko na zahtevo upravljavca v okoljevarstvenem dovoljenju ali v njegovi dopolnitvi dovoli odlog izpolnjevanja zahtev iz okoljevarstvenega dovoljenja, če upravljavec na njej izvaja raziskave ali preizkuša surovine, izdelke ali procese. Ministrstvo sme dovoliti odlog iz prejšnjega stavka za največ devet mesecev, pod pogojem, da se po tem obdobju raziskave ali preizkušanje surovin, izdelkov ali procesov prenehajo, ali da raven emisij ne presega ravni, dosegljive z uporabo najboljše razpoložljive tehnike.

(2) Zahteva iz prejšnjega odstavka mora vsebovati opis raziskave ali preizkusa, predvideni čas trajanja in strokovno oceno njegovega vpliva na okolje, ki jo izdelata pooblaščenca oseba iz drugega odstavka 55. člena tega zakona.

(3) Ministrstvo lahko dovoli odlog izpolnjevanja zahtev iz prvega odstavka tega člena le v primeru, če predvidena raziskava ali preizkus ne povzroča čezmerne obremenitve okolja, zlasti pa ne presega predpisanih opozorilnih ali kritičnih mejnih vrednosti obremenitve okolja.

76. člen

(začetek obratovanja)

(1) Izpolnjenost pogojev iz okoljevarstvenega dovoljenja pred začetkom obratovanja naprave ali njene večje spremembe se v primeru iz prvega odstavka 69. člena tega zakona ugotavlja v postopku za izdajo uporabnega dovoljenja po predpisih o graditvi objektov, v katerega mora biti vključeno tudi ministrstvo.

(2) V primeru iz prejšnjega odstavka mora organ, ki je izdal uporabno dovoljenje, kopijo tega dovoljenja poslati ministrstvu in pristojni inšpekciji.

(3) V primeru iz drugega odstavka 69. člena tega zakona mora upravljavec o začetku obratovanja naprave pisno obvestiti ministrstvo in pristojno inšpekcijo najmanj 15 dni pred začetkom obratovanja, kar izkazuje s potrdilom o oddani pošiljki.

77. člen

(sprememba dovoljenja)

(1) Upravljavec mora vsako nameravano spremembo v obratovanju naprave iz 68. člena tega zakona, ki je povezana z delovanjem ali razširitvijo naprave in lahko vpliva na okolje, ali spremembo upravljavca pisno prijaviti ministrstvu, kar izkazuje s potrdilom o oddani pošiljki.

(2) Prijava iz prejšnjega odstavka mora glede naprave vsebovati opis spremembe in strokovno oceno njenih vplivov na okolje, ki jo izdelata oseba iz prvega odstavka 55. člena tega zakona, glede upravljavca pa le navedbo sprememb.

(3) Če ministrstvo na podlagi prijave ugotovi, da je nameravana sprememba v obratovanju naprave večja, o tem v 30 dneh od prijave pisno obvesti upravljavca in ga pozove, da v

določenem roku vloži vlogo za spremenjeno okoljevarstveno dovoljenje v skladu z določbami 70. člena tega zakona. Če upravljavec v določenem roku vloge ne vloži, se šteje, da je od nameravane spremembe odstopil.

(4) Ministrstvo odloči o spremembi okoljevarstvenega dovoljenja iz prejšnjega odstavka v treh mesecih od popolne vloge iz prejšnjega odstavka.

(5) Ne glede na določbo tretjega odstavka tega člena lahko ministrstvo spremeni okoljevarstveno dovoljenje tudi, če na podlagi prijave iz prvega odstavka tega člena ugotovi, da ne gre za večjo spremembo v obratovanju naprave, ampak za spremembo pogojev in ukrepov iz okoljevarstvenega dovoljenja.

(6) V primeru iz prejšnjega odstavka ministrstvo v 30 dneh od prijave pisno pozove upravljavca naprave, da v določenem roku vloži vlogo za spremembo okoljevarstvenega dovoljenja, ki mora vsebovati sestavine iz 70. člena tega zakona, razen elaborata o določitvi vplivnega območja naprave. Če upravljavec naprave v določenem roku vloge za spremembo okoljevarstvenega dovoljenja ne vloži, se šteje, da je od nameravane spremembe odstopil.

(7) Ministrstvo odloči o spremembi okoljevarstvenega dovoljenja v primeru iz petega odstavka tega člena v 30 dneh od prejema popolne vloge iz prejšnjega odstavka, pri čemer se ne uporabljajo določbe 71. člena tega zakona in drugega do četrtega odstavka 73. člena tega zakona.

(8) Ministrstvo odloči v roku in na način iz prejšnjega odstavka tudi v primeru spremembe upravljavca.

(9) Ministrstvo pošlje odločbe iz četrtega, sedmega in osmega odstavka tega člena tudi pristojni inšpekciji.

(10) Če upravljavec v 30 dneh od prijave ne prejme obvestila iz tretjega ali šestega odstavka tega člena, se šteje, da nameravana sprememba ne vpliva na veljavno okoljevarstveno dovoljenje, upravljavec pa jo lahko izvede.

78. člen

(sprememba dovoljenja po uradni dolžnosti)

(1) Ministrstvo okoljevarstveno dovoljenje pred iztekom njegove veljavnosti spremeni po uradni dolžnosti, če:

1. je zaradi čezmerne onesnaženosti okolja na območju, na katerem obratuje naprava, treba spremeniti v veljavnem dovoljenju določene mejne vrednosti emisij v vode, zrak ali tla ali dodatno določiti dopustne vrednosti emisij drugih onesnaževalcev,
2. spremembe najboljših razpoložljivih tehnik omogočajo pomembno zmanjšanje emisije iz naprave ob razumno višjih stroških,
3. obratovalna varnost procesa ali dejavnosti zahteva uporabo drugih tehnik ali
4. to zahtevajo spremembe predpisov na področju varstva okolja, ki se nanašajo na obratovanje naprave.

(2) Ministrstvo v odločbi o spremembi dovoljenja določi tudi rok, v katerem mora upravljavec uskladiti obratovanje naprave z novimi zahtevami.

(3) Ministrstvo pošlje spremenjeno okoljevarstveno dovoljenje tudi pristojni inšpekciji.

78.a člen
(obvestilo javnosti)

(1) Ministrstvo na način in v roku iz prvega odstavka 65. člena tega zakona obvesti javnost o svoji odločitvi glede okoljevarstvenega dovoljenja, njegovega podaljšanja ali spremembe, v primeru čezmejnega vpliva pa tudi državo članico, ki je skladno z določbami četrtega odstavka 71. člena tega zakona sodelovala v postopku za izdajo okoljevarstvenega dovoljenja ali njegove spremembe.

(2) Obvestilo iz prejšnjega odstavka mora vsebovati zlasti:

1. vsebino odločitve,
2. navedbo upoštevanja mnenj in pripomb javnosti iz 71. člena tega zakona, v primeru iz četrtega odstavka 71. člena tega zakona pa tudi navedbo upoštevanja mnenj in pripomb države članice, in
3. navedbo kraja, kjer je mogoč vpogled v odločbo o okoljevarstvenem dovoljenju, njegovem podaljšanju ali spremembi.

80. člen
(odvzem dovoljenja)

(1) Ministrstvo okoljevarstveno dovoljenje z odločbo odvzame, če upravljavec:

1. izvede večjo spremembo v obratovanju naprave, pa tega ne prijavi skladno z določbami 77. člena tega zakona,
2. iz razlogov, ki so na upravljavčevi strani, ne izvede programa ukrepov iz 75. člena tega zakona v določenem obsegu ali roku, ali
3. ne zagotovi finančnega jamstva, kadar je to predpisano.

(2) Ministrstvo okoljevarstveno dovoljenje odvzame tudi na predlog pristojnega inšpektorja, če upravljavec v določenem roku ne izvrši njegove pravnomočne odločbe o uskladitvi obratovanja naprave s pogoji iz okoljevarstvenega dovoljenja.

(3) Odvzem okoljevarstvenega dovoljenja učinkuje od dneva dokončnosti odločbe, s katero je bil izrečen.

(4) Ministrstvo pošlje odločbo iz prejšnjega odstavka tudi pristojni inšpekciji.

81. člen
(prenehanje obratovanja naprave in prenehanje upravljavca)

(1) Upravljavec mora ministrstvo pisno obvestiti o nameri dokončnega prenehanja obratovanja naprave iz 68. člena tega zakona, kar izkazuje s potrdilom o oddani pošiljki.

(2) Upravljavec, v primeru stečaja upravljavca pa stečajni upravitelj, mora ministrstvo pisno obvestiti o izpolnjevanju zahtev iz okoljevarstvenega dovoljenja, ki se nanašajo na ukrepe po prenehanju obratovanja naprave, če je uveden postopek likvidacije upravljavca ali začet stečajni postopek, kar izkazuje s potrdilom o oddani pošiljki.

(3) Obvestilo iz prejšnjih odstavkov mora vsebovati tudi navedbe in dokazila o izpolnjenosti zahtev iz okoljevarstvenega dovoljenja, ki se nanašajo na ukrepe po prenehanju obratovanja naprave.

(4) Če ministrstvo ugotovi, da so zahteve iz prejšnjega odstavka izpolnjene, izda odločbo o prenehanju veljavnosti okoljevarstvenega dovoljenja.

2.2. Okoljevarstveno dovoljenje za druge naprave

82. člen

(druge naprave)

(1) Upravljavec mora pridobiti okoljevarstveno dovoljenje tudi za obratovanje druge naprave, ki ni določena s predpisom iz četrtega odstavka 68. člena tega zakona, ali večjo spremembo v njenem obratovanju, če se v njej izvaja dejavnost, ki povzroča emisije v zrak, vode ali tla, za katere so predpisane mejne vrednosti skladno z določbami 17. člena tega zakona, ali izvaja dejavnost, za katero je predpisana obveznost pridobitve okoljevarstvenega dovoljenja, skladno z določbami 19. člena tega zakona, ali če predeluje ali odstranjuje odpadke po predpisih o ravnanju z odpadki, skladno z določbami 20. člena tega zakona.

(2) Za večjo spremembo v obratovanju naprave iz prejšnjega odstavka se šteje vsaka sprememba naprave ali njena razširitev, ki bistveno spremeni glavne tehnične značilnosti naprave ali njeno zmogljivost in ima za posledico spremembo količine ali vrste emisije v okolje ali odpadkov, za katere je bilo pridobljeno okoljevarstveno dovoljenje.

(3) Če je za obratovanje ali večjo spremembo v obratovanju naprave iz prvega odstavka tega člena predpisana pridobitev gradbenega dovoljenja po predpisih o graditvi objektov, se to dovoljenje lahko izda po pravnomočnosti okoljevarstvenega dovoljenja.

(4) Če ne gre za primer iz prejšnjega odstavka, lahko upravljavec naprave začne z obratovanjem naprave le na podlagi pravnomočnega okoljevarstvenega dovoljenja.

(5) Okoljevarstveno dovoljenje izda ministrstvo za obdobje desetih let od dneva začetka obratovanja naprave.

(6) Okoljevarstveno dovoljenje se lahko podaljša, če naprava ob izteku njegove veljavnosti izpolnjuje pogoje, pod katerimi se okoljevarstveno dovoljenje podeljuje.

(7) Upravljavec mora zahtevati podaljšanje okoljevarstvenega dovoljenja najkasneje tri mesece pred iztekom njegove veljavnosti.

83. člen

(splošne zahteve in vloga za pridobitev okoljevarstvenega dovoljenja)

(1) Upravljavec mora v zvezi z obratovanjem naprave iz prejšnjega člena zagotoviti ukrepe za izpolnitev pogojev, določenih v predpisih iz 17. ali 20. člena tega zakona.

(2) Vloga za pridobitev okoljevarstvenega dovoljenja iz prejšnjega člena mora poleg podatkov o upravljavcu vsebovati podatke o napravi in njenem obratovanju ter o predvidenih ukrepih iz prejšnjega odstavka.

84. člen

(izdaja in vsebina okoljevarstvenega dovoljenja)

(1) Ministrstvo odloči o izdaji okoljevarstvenega dovoljenja za napravo iz 82. člena tega zakona v treh mesecih od dneva prejema popolne vloge.

(2) V primeru, da je bilo za napravo, ki je predmet dovoljenja iz prejšnjega odstavka, predhodno pridobljeno okoljevarstveno soglasje, ministrstvo pri odločitvi o okoljevarstvenem dovoljenju upošteva tudi podatke in informacije iz poročila o vplivih naprave na okolje ter pogoje, določene v okoljevarstvenem soglasju.

(3) Ministrstvo v okoljevarstvenem dovoljenju podrobneje določi pogoje iz prvega odstavka prejšnjega člena.

(4) Če obratovanje ali večja sprememba v obratovanju naprave iz prvega odstavka 82. člena tega zakona zahteva gradnjo po predpisih o graditvi objektov, se pogoji iz drugega in tretjega odstavka tega člena štejejo za projektne pogoje po predpisih o graditvi objektov.

(5) Če je naprava iz prvega odstavka tega člena vključena v trgovanje z emisijami toplogrednih plinov skladno s tem zakonom, se za te emisije mejne vrednosti v okoljevarstvenem dovoljenju ne določijo.

(6) V primeru upravnega spora mora sodišče o tožbi odločiti v treh mesecih od vložitve tožbe, o pritožbi ali reviziji pa v enem mesecu od vložitve pritožbe oziroma revizije.

(7) Ministrstvo pošlje okoljevarstveno dovoljenje iz prvega odstavka tega člena tudi pristojni inšpekciji in občini, na katere območju se nahaja naprava.

84.a člen

(stranke v postopku)

(1) Stranka v postopku za izdajo okoljevarstvenega dovoljenja je upravljavec naprave.

(2) Ministrstvo po prejemu vloge za pridobitev, spremembo ali podaljšanje okoljevarstvenega dovoljenja z javnim naznanilom na krajevno običajen način in v svetovnem spletu obvesti javnost, da vodi postopek izdaje okoljevarstvenega dovoljenja, njegove spremembe ali podaljšanja, ko prejme več kot pet zahtev za priznanje statusa stranskega udeleženca po predpisih o upravnem postopku.

(3) Javno naznanilo iz prejšnjega odstavka vsebuje poleg navedbe organa, ki bo izdal odločbo in kraja, kjer je mogoč vpogled v spis, tudi vabilo vsem, ki menijo, da se obratovanje naprave tiče njihovega pravnega interesa in imajo položaj stranskega udeleženca.

(4) Položaj stranskega udeleženca pridobijo vse osebe iz drugega odstavka tega člena in oseba, ki v 30 dneh od objave javnega naznanila vloži zahtevo za vstop v postopek izdaje

okoljevarstvenega dovoljenja, njegove spremembe ali podaljšanja in lahko izkaže svoj pravni interes.

(5) Rok iz prejšnjega odstavka se ne šteje v rok za izdajo okoljevarstvenega dovoljenja, njegovo spremembo ali podaljšanje.

85. člen

(začetek obratovanja naprave, sprememba in prenehanje okoljevarstvenega dovoljenja)

(1) V zvezi z začetkom obratovanja naprave iz 82. člena tega zakona se smiselno uporabljajo določbe 76. člena tega zakona.

(2) Za spremembo okoljevarstvenega dovoljenja za napravo iz prejšnjega odstavka se smiselno uporabljajo določbe 77. in 78. člena tega zakona.

(3) Za prenehanje okoljevarstvenega dovoljenja za napravo iz prvega odstavka tega člena se uporabljajo določbe 79. člena tega zakona, za odvzem okoljevarstvenega dovoljenja določbe 80. člena tega zakona, razen 2. točke prvega odstavka, za prenehanje obratovanja naprave in prenehanje upravljavca naprave pa določbe 81. člena tega zakona.

86. člen

(okoljevarstveno dovoljenje za obrat)

(1) Upravljavec mora pridobiti okoljevarstveno dovoljenje tudi za obrat iz 18. člena tega zakona ali za vsako njegovo večjo spremembo.

(2) Za večjo spremembo iz prejšnjega odstavka se šteje znatno povečanje količine nevarne snovi ali znatna sprememba kemijskih ali fizikalnih lastnosti nevarne snovi ali katerakoli sprememba tehnološkega procesa, v katerem se uporablja nevarna snov.

(3) Če je za delovanje ali večjo spremembo obrata iz prvega odstavka tega člena predpisana pridobitev gradbenega dovoljenja po predpisih o graditvi objektov, se to dovoljenje lahko izda po pravnomočnosti okoljevarstvenega dovoljenja.

(4) Če ne gre za primer iz prejšnjega odstavka, lahko upravljavec obrata začne z njegovim delovanjem le na podlagi pravnomočnega okoljevarstvenega dovoljenja.

(5) Okoljevarstveno dovoljenje izda ministrstvo za obdobje desetih let od dneva začetka obratovanja obrata.

(6) Okoljevarstveno dovoljenje se lahko podaljša, če obrat ob izteku njegove veljavnosti izpolnjuje pogoje, pod katerimi se okoljevarstveno dovoljenje podeljuje.

(7) Upravljavec mora zahtevati podaljšanje okoljevarstvenega dovoljenja najkasneje tri mesece pred iztekom njegove veljavnosti, k vlogi za podaljšanje pa mora priložiti varnostno poročilo, skladno z določbami 18. člena tega zakona.

89. člen

(izdaja okoljevarstvenega dovoljenja)

(1) Ministrstvo izda okoljevarstveno dovoljenje za obrat iz 86. člena tega zakona ob smiselni uporabi določb 84. člena tega zakona.

(2) Ministrstvo v okoljevarstvenem dovoljenju podrobneje določi ukrepe, določene v predpisu iz 18. člena tega zakona.

(3) V primeru upravnega spora mora sodišče o tožbi odločiti v treh mesecih od vložitve tožbe, o pritožbi ali reviziji pa v enem mesecu od vložitve pritožbe oziroma revizije.

(4) Če ministrstvo oceni, da bi posledice večje nesreče v obratu lahko vplivale na okolje v drugi državi ali če ta tako zahteva, obvesti pristojni organ te države o izdanem okoljevarstvenem dovoljenju.

(5) Če druga država na podlagi obvestila iz prejšnjega odstavka tako zahteva, ji ministrstvo posreduje varnostno poročilo iz četrtega odstavka 110. člena tega zakona.

90. člen

(sprememba okoljevarstvenega dovoljenja)

(1) Upravljavec obrata mora po pridobitvi okoljevarstvenega dovoljenja pregledati zasnovo zmanjšanja tveganja ali varnostno poročilo iz 18. člena tega zakona in ga po potrebi spremeniti ali dopolniti:

1. najmanj na vsakih pet let,
2. če je pridobil nove podatke, pomembne za določitev varnostnih ukrepov v obratu,
3. če namerava spremeniti obstoječe varnostne ukrepe,
4. če namerava izvesti večjo spremembo obrata ali spremeniti firmo ali sedež ali
5. če je prišlo v obratu do večje nesreče v šestih mesecih od dneva njenega nastanka.

(2) Upravljavec obrata mora spremembo ali dopolnitev zasnove zmanjšanja tveganja ali varnostnega poročila nemudoma pisno prijaviti ministrstvu in mu poslati spremenjeno ali dopolnjeno zasnovo zmanjšanja tveganja ali spremenjeno ali dopolnjeno varnostno poročilo, kar dokazuje s potrdilom o oddani pošiljki.

(3) Če ministrstvo na podlagi prijave ugotovi, da je treba zaradi dopolnjene ali spremenjene zasnove zmanjšanja tveganja ali dopolnjenega ali spremenjenega varnostnega poročila spremeniti okoljevarstveno dovoljenje, o tem v 30 dneh od prijave pisno obvesti upravljavca, sicer se šteje, da nameravana sprememba ne vpliva na veljavno okoljevarstveno dovoljenje, upravljavec pa lahko nameravano spremembo v delovanju obrata izvede. V obvestilu lahko ministrstvo pozove upravljavca, da v določenem roku posreduje dodatne podatke o dejstvih iz prvega odstavka tega člena.

(4) Ministrstvo izda odločbo o spremenjenem okoljevarstvenem dovoljenju v treh mesecih od prijave iz drugega odstavka tega člena ali prejema dodatnih podatkov iz prejšnjega odstavka.

(5) Ministrstvo okoljevarstveno dovoljenje spremeni po uradni dolžnosti, če samo zve za nove podatke, pomembne za določitev varnostnih ukrepov v obratu.

(6) Ministrstvo v postopku izdaje spremenjenega okoljevarstvenega dovoljenja zagotovi sodelovanje javnosti skladno z določbami 88. člena tega zakona.

(7) Ministrstvo v odločbi o spremembi dovoljenja določi tudi rok, v katerem mora upravljavec uskladiti delovanje obrata z novimi zahtevami.

(8) Ministrstvo pošlje odločbo o spremenjenem dovoljenju iz prejšnjega odstavka tudi pristojni inšpekciji.

91. člen

(začetek delovanja obrata in prenehanje okoljevarstvenega dovoljenja)

(1) V zvezi z začetkom delovanja obrata iz 86. člena tega zakona se smiselno uporabljajo določbe 76. člena tega zakona.

(2) Za prenehanje okoljevarstvenega dovoljenja za obrat iz 86. člena tega zakona se smiselno uporabljajo določbe 79. člena tega zakona, za odvzem okoljevarstvenega dovoljenja določbe 80. člena tega zakona, razen 2. točke prvega odstavka, za prenehanje obratovanja naprave in prenehanje upravljavca naprave pa določbe 81. člena tega zakona.

94. člen

(dovoljenje za izjeme)

(1) Ministrstvo lahko izjemoma izda povzročitelju obremenitve dovoljenje za začasno ali občasno čezmerno obremenitev okolja, o čemer mora pridobiti soglasje prizadete občine. Z objavo v svetovnem spletu in v enem od časopisov, ki pokrivajo območje prizadete občine, pa se obvesti tudi javnost.

(2) Ne glede na določbe prejšnjega odstavka izda za javne prireditve po predpisih o javnih prireditvah dovoljenje za začasno ali občasno čezmerno obremenitev okolja s hrupom pristojni organ občine, razen če prireditve potekajo v napravah, ki imajo okoljevarstveno dovoljenje za emisije hrupa skladno s 82. členom tega zakona.

(3) Dovoljenje iz prejšnjih odstavkov mora vsebovati tudi pogoje za odpravo morebitnih škodljivih posledic na okolje.

(4) Dovoljenja po prejšnjih odstavkih ni mogoče izdati, če bi začasna ali občasna čezmerna obremenitev okolja lahko povzročila kritično obremenitev okolja.

101. člen

(obratovalni monitoring)

(1) Povzročitelj obremenitve mora pri opravljanju svoje dejavnosti zagotavljati monitoring vplivov svojega delovanja na okolje (v nadaljnjem besedilu: obratovalni monitoring).

(2) Obratovalni monitoring obsega:

1. monitoring onesnaževanja okolja,
2. monitoring stanja okolja, če oseba iz prejšnjega odstavka s svojimi emisijami neposredno povzroča spremembo stanja okolja,
3. monitoring zaradi zmanjševanja tveganja za okolje in

4. monitoring naravnih pojavov, če oseba iz prejšnjega odstavka s svojo dejavnostjo neposredno vpliva nanje.

(3) Oseba iz prvega odstavka tega člena mora podatke obratovalnega monitoringa sporočiti ministrstvu in občini, na območju katere oseba obratuje.

(4) Povzročitelj obremenitve mora zaradi izvajanja monitoringa dopustiti vstop v poslovne ali druge prostore osebi, ki je vpisana v evidenco izvajalcev obratovalnega monitoringa.

(5) Minister predpiše vrste emisij, standardov kakovosti okolja in naravnih pojavov, ki so predmet obratovalnega monitoringa, metodologijo njegovega izvajanja in način ter obliko sporočanja podatkov ministrstvu in občini.

104. člen (register)

(1) Ministrstvo zaradi izvajanja nalog in postopkov po tem zakonu vodi in vzdržuje register varstva okolja (v nadaljnjem besedilu: register), ki vsebuje:

1. evidenco oseb, ki imajo okoljevarstveno dovoljenje po tem zakonu,
2. evidenco izvajalcev gospodarskih javnih služb varstva okolja,
3. evidenco oseb, ki imajo pooblastila ali potrdila za opravljanje dejavnosti varstva okolja skladno s tem zakonom in na njegovi podlagi izdanimi predpisi in
4. evidenco EMAS.

(2) Evidenca oseb, ki imajo okoljevarstveno dovoljenje po tem zakonu, vsebuje zlasti:

1. osebno ime in naslov stalnega ali začasnega prebivališča, ali firmo in sedež osebe,
2. vrsto in obseg obremenjevanja okolja, ki ga oseba povzroča s svojo dejavnostjo, in
3. podatke o izdanem okoljevarstvenem dovoljenju.

(3) Evidenca izvajalcev gospodarskih javnih služb varstva okolja vsebuje zlasti:

1. firmo in sedež osebe in
2. način, vrsto, obseg in območje izvajanja gospodarske javne službe.

(4) Evidenca oseb, ki imajo pooblastila ali potrdila za opravljanje dejavnosti varstva okolja skladno s tem zakonom in na njegovi podlagi izdanimi predpisi, vsebuje zlasti:

1. osebno ime in naslov stalnega ali začasnega prebivališča, ali firmo in sedež osebe,
2. vrsto in obseg dejavnosti varstva okolja, za katero ima oseba pooblastilo ali potrdilo, in
3. podatke o izdanem pooblastilu ali potrdilu.

(5) Evidenca EMAS vsebuje zlasti:

1. firmo in sedež organizacije in
2. datum ter obseg vključitve in registrsko številko.

(6) Pristojni organ občine mora ministrstvu sporočiti podatke o izvajalcih lokalnih gospodarskih javnih služb varstva okolja, ki so potrebni za vodenje in vzdrževanje evidence.

(7) Podatki iz registra so javni.

(8) Minister predpiše podrobnejšo vsebino in način vodenja registra.

108. člen

(posredovanje okoljskih podatkov v svetovni splet)

(1) Ministrstvo skladno s predpisi, ki urejajo dostop javnosti do informacij javnega značaja, posreduje v svetovni splet zlasti:

1. predpise občin, ki se nanašajo na okolje, pa niso objavljeni v Uradnem listu Republike Slovenije,
2. nacionalni in operativne programe varstva okolja,
3. okoljska izhodišča,
4. poročila o okolju,
5. podatke ali povzetke podatkov monitoringa okolja,
6. okoljevarstvena soglasja in okoljevarstvena dovoljenja, razen podatkov, ki po predpisih niso dostopni javnosti, ali navedbo organa, pri katerem je soglasja ali dovoljenja mogoče dobiti in
7. okoljska poročila in poročila o vplivih na okolje ali navedbo organa, pri katerem je poročila mogoče dobiti.

(2) Občina mora ministrstvu v elektronski obliki posredovati besedilo predpisa iz 1. točke prejšnjega odstavka.

110.f člen

(stroški preprečevalnih in sanacijskih ukrepov)

(1) Povzročitelj okoljske škode krije stroške preprečevalnih oziroma sanacijskih ukrepov, izvedenih na podlagi tega zakona.

(2) Povzročitelj okoljske škode krije tudi stroške ugotavljanja okoljske škode ali njene neposredne nevarnosti, stroške vodenja upravnega postopka in zbiranja podatkov ter stroške spremljanja in nadzora izvajanja ukrepov, o čemer izda ministrstvo poseben sklep.

(3) Ministrstvo hkrati z izdajo odločbe o preprečevalnih oziroma sanacijskih ukrepih predlaga vpis zastavne pravice na premoženju povzročitelja neposredne nevarnosti za nastanek okoljske škode oziroma povzročitelja okoljske škode, od njega zahteva bančno garancijo ali drugo obliko zavarovanja plačila v korist ministrstva, in sicer v višini ocenjenih stroškov izvedbe ukrepov, če bi jih moralo ministrstvo samo izvesti skladno z določbami 110.d in 100.e člena tega zakona.

(4) Ministrstvo predlaga izbris zastavne pravice ali opravi druga dejanja, potrebna zaradi prenehanja zavarovanja plačila iz prejšnjega odstavka, če povzročitelj uspešno izvede vse preprečevalne oziroma sanacijske ukrepe skladno z določbami tega zakona.

(5) Ministrstvo ima pravico z odločbo zahtevati povračilo stroškov za izvedbo ukrepov po tem zakonu, ki jih je samo izvedlo, in sicer v petih letih od dne, ko so bili izvedeni, oziroma od dne, ko je bil ugotovljen povzročitelj okoljske škode.

(6) Oseba iz prvega odstavka tega člena ni dolžna kriti stroškov preprečevalnih oziroma sanacijskih ukrepov, če dokaže:

1. da je neposredno nevarnost za nastanek okoljske škode oziroma okoljsko škodo povzročila tretja oseba, škoda pa je nastala kljub temu, da so bili izvedeni ustrezni varnostni ukrepi, ali

2. da je neposredna nevarnost za nastanek okoljske škode oziroma okoljska škoda nastala zaradi izpolnitve obvezujočega ukaza ali navodila državnega ali občinskega organa ali osebe z javnimi pooblastili, razen če je bilo to izdano po emisiji ali dogodku, ki ga je povzročila dejavnost te osebe.

(7) Oseba iz prejšnjega odstavka ima v primeru iz 1. točke prejšnjega odstavka pravico, da ji stroške povrne tretja oseba, v primeru iz 2. točke prejšnjega odstavka pa jih povrne organ ali oseba, ki je obvezujoči ukaz ali navodilo izdala.

(8) Vlada predpiše način ugotavljanja stroškov iz drugega odstavka tega člena.

110.g člen

(pravice drugih oseb)

(1) Pravna ali fizična oseba, ki je zaradi nastanka okoljske škode prizadeta ali bi bila lahko prizadeta, in nevladna organizacija iz prvega in četrtega odstavka 153. člena tega zakona, imata pravico, da ministrstvo obvestita o primerih okoljske škode in zahtevata, da ministrstvo ukrepa v skladu z določbami tega zakona.

(2) Obvestilo iz prejšnjega odstavka mora vsebovati informacije in podatke, ki izkazujejo obstoj okoljske škode.

(3) Ministrstvo preuči obvestilo iz prvega odstavka tega člena in ga pošlje domnevnemu povzročitelju zatrjevane okoljske škode, če presodi, da jo navedbe iz obvestila verjetno izkazujejo, domnevni povzročitelj pa mora najpozneje v 14 dneh od prejema obvestila odgovoriti nanj.

(4) Če ministrstvo na podlagi navedb in dejanskega stanja ugotovi, da je nastala okoljska škoda, izda o tem odločbo v skladu z določbo drugega odstavka 110.e člena tega zakona.

4. Trgovanje s pravicami do emisije

117. člen

(trgovanje s pravicami do emisije)

(1) Zaradi zmanjševanja onesnaževanja okolja z najmanjšimi možnimi stroški in na ekonomsko učinkovit način država omogoča trgovanje s pravicami do emisije v vodo, zrak ali tla.

(2) Pravica iz prejšnjega odstavka obsega določeno količino snovi, ki jo posamezni povzročitelj obremenjevanja okolja v določenem času lahko izpusti v okolje.

(3) Država podeli pravico iz prejšnjega odstavka na način in pod pogoji, določenimi s tem zakonom in na njegovi podlagi izdanimi izvršilnimi predpisi.

4.1. Trgovanje s pravicami do emisije toplogrednih plinov iz naprav

118. člen

(dovoljenje za izpuščanje toplogrednih plinov)

(1) Upravljavec naprave, v kateri se izvaja dejavnost, ki povzroča emisijo toplogrednih plinov, in upravljavec naprave iz prvega odstavka 127. člena tega zakona mora pred začetkom obratovanja naprave ali njenega dela od ministrstva pridobiti dovoljenje za izpuščanje toplogrednih plinov.

(2) Vloga za pridobitev dovoljenja za izpuščanje toplogrednih plinov vsebuje opis:

1. naprave in dejavnosti, ki v njej poteka, vključno z uporabljenimi tehnologijami, ter podatek o nazivni vhodni toplotni moči oziroma proizvodni zmogljivosti naprave,
2. surovin in drugih snovi, katerih uporaba lahko povzroči emisijo toplogrednih plinov,
3. vrste in virov emisij toplogrednih plinov iz naprave,
4. ukrepov, ki jih upravljavec naprave načrtuje za izvajanje monitoringa emisij toplogrednih plinov in poročanje skupaj z načrtom monitoringa emisij toplogrednih plinov iz prvega odstavka 133. člena tega zakona ter
5. drugih dejstev, za katera upravljavec meni, da so pomembna za pridobitev dovoljenja.

(3) Vloga mora vsebovati tudi poljudni povzetek vsebin iz prejšnjega odstavka.

(4) Vlada s predpisom določi vrste naprav, dejavnosti in toplogrednih plinov iz prvega odstavka tega člena.

119. člen

(vsebina dovoljenja)

(1) Ministrstvo izda dovoljenje za izpuščanje toplogrednih plinov iz naprave ali njenega dela, če upravljavec predloži dokazila, da je sposoben zagotavljati monitoring in poročati o emisijah toplogrednih plinov, skladno z določbami tega zakona.

(2) Za dokazilo iz prejšnjega odstavka se šteje vključenost upravljavca v sistem EMAS, pridobitev ustreznega mednarodnega standarda ravnanja z okoljem, opremljenost z merilno tehniko ali usposobljenost izvajanja modeliranja ali drugih računskih metod spremljanja emisij, ki omogoča kakovostno in pregledno izvajanje monitoringa in poročanja.

(3) Dovoljenje za izpuščanje toplogrednih plinov vsebuje:

1. firmo in sedež upravljavca naprave ter njeno lokacijo,
2. nazivno vhodno toplotno moč oziroma proizvodno zmogljivost naprave,
3. opis dejavnosti in emisij toplogrednih plinov iz naprave,
4. zahteve, povezane z izvajanjem monitoringa emisij toplogrednih plinov,
5. zahteve, povezane s poročanjem o emisijah toplogrednih plinov in
6. obveznost, da upravljavec v štirih mesecih po zaključku koledarskega leta preda organu, pristojnemu za vodenje registra emisijskih kuponov, emisijske kupone, skladno s prvim odstavkom 135. člena tega zakona.

(4) Ministrstvo pošlje dovoljenje za izpuščanje toplogrednih plinov tudi pristojni inšpekciji in organu, pristojnemu za vodenje registra iz 132. člena tega zakona.

120. člen

(spremembe, povezane z napravo)

(1) Upravljavec mora vsako nameravano spremembo naprave, ki se nanaša na njene tehnične značilnosti, delovanje ali zmogljivost in lahko vpliva na vsebino dovoljenja za izpuščanje

toplogrednih plinov, in vsako spremembo firme ali sedeža upravljavca pisno prijaviti ministrstvu, kar izkazuje s potrdilom o oddani pošiljki.

(2) Za spremembo naprave iz prejšnjega odstavka se šteje gradnja, ki lahko povzroči spremembo nazivne vhodne toplotne moči oziroma proizvodne zmogljivosti naprave.

(3) Če ministrstvo na podlagi prijave ugotovi, da nameravana sprememba vpliva na vsebino dovoljenja iz tretjega odstavka prejšnjega člena, o tem v 30 dneh od prijave pisno obvesti upravljavca in ga pozove, da v določenem roku vloži vlogo za spremembo dovoljenja za izpuščanje toplogrednih plinov, skladno z določbami 118. člena tega zakona. Če upravljavec v določenem roku vloge ne vloži, se šteje, da je od nameravane spremembe odstopil.

(4) Ministrstvo odloči o spremembi dovoljenja za izpuščanje toplogrednih plinov v dveh mesecih od prejema popolne vloge iz prejšnjega odstavka.

(5) Če upravljavec v 30 dneh od prijave ne prejme obvestila iz tretjega odstavka tega člena, se šteje, da nameravana sprememba ne vpliva na veljavno dovoljenje za izpuščanje toplogrednih plinov, upravljavec pa lahko nameravano spremembo izvede.

(6) Ministrstvo spremeni dovoljenje za izpuščanje toplogrednih plinov tudi zaradi spremembe firme ali sedeža upravljavca.

(7) Če naprava zaradi sprememb ne izpolnjuje več kriterijev za uvrstitev v naprave iz četrtega odstavka 118. člena tega zakona, se šteje za takšno napravo do konca obdobja, za katero je upravljavec pridobil emisijske kupone.

(8) Ministrstvo pošlje odločbo iz prejšnjih odstavkov tudi nacionalnemu administratorju iz 132. člena tega zakona in pristojni inšpekciji.

121. člen

(prenehanje delovanja naprave in prenehanje upravljavca)

(1) Upravljavec mora ministrstvo pisno obvestiti o dokončnem prenehanju delovanja naprave ali o prenehanju upravljavca, kar izkazuje s potrdilom o oddani pošiljki. Na enak način mora o prenehanju upravljavca v primeru stečaja upravljavca ministrstvo obvestiti stečajni upravitelj.

(2) Ministrstvo v primerih iz prejšnjega odstavka izda odločbo o prenehanju veljavnosti dovoljenja za izpuščanje toplogrednih plinov.

(3) Ministrstvo pošlje odločbo iz prejšnjega odstavka tudi nacionalnemu administratorju iz 132. člena tega zakona, in pristojni inšpekciji.

126. člen

(državni načrt razdelitve emisijskih kuponov)

(1) Ministrstvo v sodelovanju z ministrstvom, pristojnim za gospodarstvo, ministrstvom, pristojnim za energijo, in ministrstvom, pristojnim za finance, pripravi osnutek državnega načrta razdelitve emisijskih kuponov (v nadaljnjem besedilu: državni načrt), ki jih namerava podeliti posameznim upravljavcem naprav iz 118. člena tega zakona za obdobje od leta 2008 do 2012.

(2) Ministrstva iz prejšnjega odstavka vključijo v osnutek državnega načrta samo tiste naprave iz 118. člena tega zakona, za katere so njihovi upravljavci pridobili pravnomočno dovoljenje za izpuščanje toplogrednih plinov po določbah tega zakona in uporabno dovoljenje po predpisih o graditvi objektov najpozneje 24 mesecev pred začetkom obdobja iz prejšnjega odstavka.

(3) Ministrstva iz prvega odstavka tega člena pripravijo osnutek državnega načrta ob upoštevanju:

1. obveznosti Republike Slovenije, da omeji in zmanjša emisije toplogrednih plinov, določene v ratificiranih in objavljenih mednarodnih pogodbah,
2. ciljev in ukrepov, določenih v operativnih programih varstva zraka in nacionalnem energetskega programu,
3. deleža emisij toplogrednih plinov, ki jih izpuščajo naprave iz 118. člena tega zakona,
4. podatkov o emisijah toplogrednih plinov v določenem obdobju, pridobljenih iz vlog za pridobitev dovoljenja iz 118. člena tega zakona ali poročil o emisijah toplogrednih plinov iz 133. člena tega zakona, podatkov o skladnosti posamezne naprave z referenčnimi dokumenti o najboljših razpoložljivih tehnikah, ki jih sprejme pristojni organ EU, ali drugih podatkov, določenih s pravnimi akti EU, ki določajo merila za pripravo državnega načrta,
5. učinkov izvajanja veljavnih predpisov in na njih temelječih ukrepov, ki se nanašajo na zmanjševanje emisije toplogrednih plinov,
6. možnosti, vključno s tehnološkimi, da posamezne naprave iz 118. člena tega zakona znižajo emisije toplogrednih plinov, in
7. enakopravne obravnave posameznih dejavnosti ali gospodarskih družb.

(4) Državni načrt vsebuje zlasti:

1. določitev obdobja,
2. določitev celotne količine emisijskih kuponov, ki se podelijo upravljavcem za celotno obdobje iz prejšnje točke,
3. seznam upravljavcev in naprav, za katere je bilo izdano pravnomočno dovoljenje za izpuščanje toplogrednih plinov,
4. določitev skupne količine emisijskih kuponov, ki se posameznemu upravljavcu podelijo za njegovo napravo za celotno obdobje, in sorazmeren del emisijskih kuponov, ki se mu podelijo za posamezno koledarsko leto,
5. določitev skupne količine ali deleža ERU oziroma CER, ki jih upravljavci naprav lahko uporabijo za izpolnitev obveznosti iz 6. točke tretjega odstavka 119. člena tega zakona,
6. določitev celotne količine emisijskih kuponov v rezervi, namenjenih upravljavcem novih naprav, in meril za razdelitev emisijskih kuponov upravljavcem teh naprav,
7. določitev količine emisijskih kuponov, ki se lahko prodajo na javni dražbi,
8. določitev predhodnih ukrepov za zmanjšanje emisij toplogrednih plinov in način ter pogoje njihovega upoštevanja,
9. podatke o uvajanju čistih tehnologij, vključno s tehnologijami učinkovite rabe energije, in
10. podatke o pripombah javnosti in njihovem upoštevanju.

(5) Za upravljavca nove naprave se šteje upravljavec, ki ima pravnomočno dovoljenje iz 118. ali 120. člena tega zakona najmanj 18 mesecev pred začetkom obdobja iz prvega odstavka tega člena.

(6) Ne glede na določbo prejšnjega odstavka se za upravljavca nove naprave ne šteje upravljavec, ki mu je bilo spremenjeno dovoljenje za izpuščanje toplogrednih plinov, skladno z določbami šestega odstavka 120. člena tega zakona, ali upravljavec, ki mu je bilo spremenjeno dovoljenje zaradi spremembe naprave, s katero je zmanjšal obseg obstoječe naprave ali emisije toplogrednih plinov, ali upravljavec, ki je s pravnim poslom pridobil obstoječo napravo ali njen del.

(7) Ne glede na določbo 6. točke četrtega odstavka tega člena je do emisijskih kuponov iz rezerve upravičen tudi upravljavec, ki ima pravnomočno dovoljenje iz 118. ali 120. člena tega zakona najmanj šest mesecev pred rokom iz petega odstavka tega člena.

(8) Razdelitev emisijskih kuponov se opravi brez obveznosti plačila, razen emisijskih kuponov, ki so v državnem načrtu določeni, da jih vlada lahko proda na javni dražbi. V državnem načrtu se lahko za prodajo na javni dražbi predvidi največ deset odstotkov celotne količine emisijskih kuponov.

(9) Za predhodne ukrepe iz 8. točke četrtega odstavka tega člena se šteje uvedba najboljše razpoložljive tehnike, ki jo upravljavec naprave lahko uvede v svojo napravo.

126.a člen

(razdelitev emisijskih kuponov od leta 2013)

(1) Emisijski kuponi se od leta 2013 praviloma prodajo na javni dražbi.

(2) Upravljavci naprav za proizvodnjo električne energije, zajem ali prenos ali shranjevanje ogljikovega dioksida morajo od leta 2013 vse emisijske kupone kupiti.

(3) Upravljavcem naprav, ki niso navedeni v prejšnjem odstavku, vključno z upravljavci naprav za proizvodnjo električne energije iz odpadnih plinov, za daljinsko ogrevanje in za toplotno ali hladilno energijo, proizvedeno v napravah za sproizvodnjo toplote in elektrike, ki ustrezajo merilom visoke učinkovitosti v skladu s predpisi, ki urejajo energetiko, se od leta 2013 del emisijskih kuponov razdeli brez obveznosti plačila v skladu s predpisom EU, ki ureja njihovo brezplačno razdelitev.

(4) Ne glede na določbo prejšnjega odstavka se upravljavcem naprav iz sektorjev ali delov sektorjev, ki so izpostavljeni visokemu tveganju premestitve emisij ogljikovega dioksida, razdeli brez obveznosti plačila 100 odstotkov emisijskih kuponov v skladu s predpisom iz prejšnjega odstavka.

126.b člen

(seznam naprav)

(1) Ministrstvo pripravi seznam upravljavcev in naprav, ki imajo na dan 30. junija 2011 pravnomočno dovoljenje za izpuščanje toplogrednih plinov v skladu z določbami 118. člena tega zakona.

(2) Seznam iz prejšnjega odstavka vsebuje tudi količino emisijskih kuponov, podeljenih upravljavcem naprav brez obveznosti plačila za obdobje od leta 2013 do 2020 in sorazmerni delež za posamezno koledarsko leto v navedenem obdobju.

(3) Ministrstvo izračuna količino emisijskih kuponov iz prejšnjega odstavka na podlagi predpisa EU, ki določa njihovo skupno količino v EU.

(4) Ministrstvo objavi seznam iz prvega odstavka tega člena na svoji spletni strani in ga do 30. septembra 2011 pošlje v potrditev pristojnemu organu EU.

(5) Če pristojni organ EU potrdi seznam iz prejšnjega odstavka, vlada izda odlok, s katerim ta seznam sprejme.

(6) Ministrstvo podeli emisijske kupone brez obveznosti plačila tistim upravljavcem naprav, ki so na seznamu iz prejšnjega odstavka.

126.c člen

(javna dražba emisijskih kuponov)

SID - Slovenska izvozna in razvojna banka, d. d., Ljubljana (v nadaljnjem besedilu: SID banka), organizira in izvede javno dražbo emisijskih kuponov iz prvega odstavka 126. a člena tega zakona in 2. točke prvega odstavka 139. c člena tega zakona na podlagi predpisa EU, ki ureja dražbo emisijskih pravic.

126.d člen

(Sklad za podnebne spremembe)

(1) V okviru državnega proračuna se kot proračunski sklad za nedoločen čas ustanovi Sklad za podnebne spremembe (v nadaljnjem besedilu: Podnebni sklad).

(2) Namen Podnebnega sklada je sofinanciranje ukrepov za blaženje in prilagajanje posledicam podnebnih sprememb.

(3) Za upravljanje Podnebnega sklada je pristojno ministrstvo.

(4) Viri financiranja Podnebnega sklada so prihodki, ustvarjeni s prodajo emisijskih kuponov na javni dražbi iz prejšnjega člena.

126.e člen

(poraba sredstev, pridobljenih na javni dražbi emisijskih kuponov)

(1) Sredstva Podnebnega sklada, pridobljena z javno dražbo emisijskih kuponov iz 2. točke prvega odstavka 139.c člena tega zakona, se porabijo za izvedbo potrebnih ukrepov v EU in tretjih državah, zlasti pa za:

1. zmanjšanje emisije toplogrednih plinov,
2. prilagajanje na vplive podnebnih sprememb v EU in tretjih državah, zlasti državah v razvoju,
3. financiranje raziskav in razvoja, namenjenih blaženju in prilagajanju podnebnim spremembam, tudi na področju letalstva in letalskega prometa,
4. zmanjševanje emisij iz prometa z malo emisijami,
5. kritje stroškov upravljanja sistema trgovanja z emisijskimi kuponi v EU,
6. financiranje prispevkov v Svetovni sklad za energetske učinkovitost in obnovljive vire energije ter
7. preprečevanje krčenja gozdov.

(2) Ministrstvo obvešča pristojni organ EU o porabi sredstev prihodkov iz prejšnjega odstavka po sprejetju zaključnega računa proračuna Republike Slovenije.

127. člen

(druge dejavnosti in naprave)

(1) Ne glede na določbe 118. člena tega zakona lahko ministrstva iz prvega odstavka prejšnjega člena sama ali na zahtevo upravljalca naprave v državni načrt vključijo tudi druge naprave, dejavnosti in toplogredne pline, pri čemer upoštevajo zlasti:

1. učinke na notranji trg EU,
2. možno ogroženost konkurenčnosti,
3. celovitost okoljskih učinkov,
4. zanesljivost načrtovanega monitoringa emisij toplogrednih plinov in
5. zanesljivost poročanja o emisijah toplogrednih plinov.

(2) Ministrstva iz prejšnjega odstavka lahko naprave, dejavnosti in toplogredne pline iz prejšnjega odstavka vključijo v državni načrt, če vlada predhodno pridobi pozitivno mnenje pristojnega organa EU.

128. člen

(sodelovanje javnosti)

(1) Ministrstvo mora tri mesece pred začetkom roka iz drugega odstavka 129. člena tega zakona javnosti zagotoviti vpogled v osnutek državnega načrta in omogočiti izražanje mnenj in dajanje pripomb.

(2) Ministrstvo z javnim naznanilom v svetovnem spletu in v enem od dnevnih časopisov, ki pokrivajo celotno območje države, obvesti javnost o kraju, kjer je osnutek državnega načrta na vpogled, ter o roku in načinu izražanja mnenj in dajanja pripomb.

(3) Rok, v katerem ima javnost pravico izražanja mnenj in dajanja pripomb, je 30 dni.

129. člen

(odobritev pristojnega organa EU)

(1) Ministrstva po izteku roka iz tretjega odstavka prejšnjega člena ob upoštevanju mnenj in pripomb javnosti pripravijo predlog državnega načrta, ki ga sprejme vlada.

(2) Ministrstvo predlog državnega načrta objavi na svoji spletni strani, hkrati z objavo pa ga pošlje pristojnemu organu EU in drugim državam članicam najkasneje 18 mesecev pred začetkom obdobja, na katerega se državni načrt nanaša.

(3) Če pristojni organ EU zahteva, da se v državnem načrtu spremenijo količine iz 2. ali 4. točke četrtega odstavka 126. člena tega zakona, mora ministrstvo omogočiti sodelovanje javnosti skladno z določbami prejšnjega člena, pri čemer pa je rok za izražanje mnenj in dajanje pripomb 15 dni.

(4) Vlada sprejme državni načrt, ko ga odobri pristojni organ EU, in ga objavi v Uradnem listu Republike Slovenije.

130. člen

(podelitev emisijskih kuponov)

(1) Ministrstvo na podlagi državnega načrta in na zahtevo upravljavca naprave iz 118. člena tega zakona odloči o celotni količini emisijskih kuponov, ki pripadajo posameznemu upravljavcu za določeno obdobje in o sorazmernem deležu, ki mu pripadajo za posamezno koledarsko leto najkasneje 12 mesecev pred začetkom tega obdobja. Pritožba proti odločbi ne zadrži njene izvršitve.

(2) Ministrstvo na podlagi odločbe iz prejšnjega odstavka podeli posameznemu upravljavcu naprave iz 118. člena tega zakona sorazmeren delež emisijskih kuponov, ki mu pripadajo za posamezno koledarsko leto najkasneje do 28. februarja tega leta.

(3) Ne glede na določbe prejšnjih odstavkov lahko upravljavec nove naprave zaprosi za emisijske kupone iz rezerve državnega načrta, če ima za to napravo pravnomočno dovoljenje za izpuščanje toplogrednih plinov iz 118. člena tega zakona in pravnomočno uporabno dovoljenje ali pravnomočno odločbo o dovolitvi poskusnega obratovanja skladno s predpisi o graditvi objektov. Vloga za razdelitev emisijskih kuponov mora vsebovati podatke o projekciji emisij toplogrednih plinov glede na pričakovan obseg proizvodnje oziroma specifični porabi goriv, ki povzročajo emisije toplogrednih plinov, in dokazila o izpolnjevanju meril iz 6. točke četrtega odstavka 126. člena tega zakona.

(4) Ministrstvo odloči o celotni količini emisijskih kuponov, ki jih razdeli upravljavcu nove naprave iz rezerve, in o sorazmernem deležu za tekoče in vsako naslednje koledarsko leto do konca obdobja veljavnosti državnega načrta na podlagi podatkov iz vloge iz prejšnjega odstavka, ob upoštevanju meril iz 6. točke četrtega odstavka 126. člena tega zakona ter po vrstnem redu prejetih vlog. Če podatki iz vloge ne omogočajo izračuna količine emisijskih kuponov, lahko ministrstvo od upravljavca nove naprave zahteva tudi druge podatke, ki to omogočajo.

(5) Ministrstvo na podlagi odločbe iz prejšnjega odstavka podeli upravljavcu nove naprave emisijske kupone za tekoče leto z dnem pravnomočnosti odločbe, za vsako naslednje leto do konca obdobja iz 1. točke četrtega odstavka 126. člena tega zakona pa do roka iz drugega odstavka tega člena.

(6) Ob spremembi dovoljenja za izpuščanje toplogrednih plinov zaradi spremembe firme ali sedeža upravljavca skladno z določbami šestega odstavka 120. člena tega zakona ministrstvo po uradni dolžnosti v tem delu spremeni tudi odločbo iz prvega ali četrtega odstavka tega člena.

(7) Emisijski kuponi iz drugega in četrtega odstavka tega člena se podelijo tako, da ministrstvo organu, pristojnemu za vodenje registra iz 132. člena tega zakona, izda nalog, da v register vpiše količino emisijskih kuponov, ki upravljavcu naprave pripadajo za posamezno koledarsko leto, in druge podatke o upravljavcu, določene s predpisi EU, ki se nanašajo na register emisijskih kuponov.

(8) Ob prenehanju veljavnosti dovoljenja za izpuščanje toplogrednih plinov iz 121. člena tega zakona ali njegovem odvzemu iz 122. člena tega zakona ministrstvo upravljavcu naprave v naslednjem in vsakem nadaljnjem koledarskem letu do konca obdobja ne podeli preostanka sorazmernega deleža emisijskih kuponov.

(9) Emisijski kuponi iz prejšnjega odstavka se namenijo za rezervo iz 6. točke četrtega odstavka 126. člena tega zakona.

(uporaba ERU oziroma CER)

(1) Upravljavec naprave lahko za izpolnjevanje svoje obveznosti iz 6. točke tretjega odstavka 119. člena tega zakona uporabi tudi ERU oziroma CER do deleža, določenega v državnem načrtu, in o tem obvesti ministrstvo.

(2) Operator zrakoplova lahko za izpolnjevanje svoje obveznosti iz prvega odstavka 139.a člena tega zakona in za obdobje od 1. januarja 2012 do 31. decembra 2012 uporabi ERU oziroma CER v deležu do 15 odstotkov emisijskih kuponov, ki jih mora predati v skladu s 135. členom tega zakona.

(3) Operator zrakoplova lahko za izpolnjevanje obveznosti iz prvega odstavka 139.a člena tega zakona za obdobje od leta 2013 do 2020 in za vsako nadaljnje obdobje uporabi ERU oziroma CER v deležu, ki ga najpozneje šest mesecev pred začetkom vsakega obdobja objavi pristojni organ EU.

(4) Ministrstvo na podlagi obvestila iz prejšnjega odstavka izda organu, pristojnemu za vodenje registra iz 132. člena tega zakona, nalog, da upravljavcu naprave podeli in nemudoma preda ustrezno količino emisijskih kuponov v zameno za vsako ERU oziroma CER, ki jo ima upravljavec v registru emisijskih kuponov in jo uporabi za izpolnjevanje svoje obveznosti iz 6. točke tretjega odstavka 119. člena tega zakona.

(5) Ne glede na določbe prvega odstavka tega člena upravljavec naprave za izpolnitev svoje obveznosti iz 6. točke tretjega odstavka 119. člena tega zakona v prvem in drugem obdobju ne more uporabiti tiste ERU oziroma CER, ki izvirajo iz skupnih naložb, katerih posledica je odvzem toplogrednih plinov iz ozračja, gre pa za naložbe v jedrske objekte in rabo, spremembo rabe zemljišč ter gozdarstvo.

130.c člen

(podelitev ERU oziroma CER)

(1) Za skupne naložbe, ki neposredno zmanjšajo ali omejijo emisije toplogrednih plinov v ozračje v napravah, za katere morajo njihovi upravljavci pridobiti dovoljenje za izpuščanje toplogrednih plinov skladno z določbami 118. člena tega zakona, se ERU oziroma CER podeli le tako, da upravljavec te naprave zahteva od upravljavca registra emisijskih kuponov razveljavitev enake količine emisijskih kuponov, s katerimi razpolaga v registru emisijskih kuponov.

(2) Za skupne naložbe, ki posredno zmanjšajo ali omejijo emisije toplogrednih plinov v ozračje v napravah iz prejšnjega odstavka, se ERU oziroma CER podeli le, če se v registru emisijskih kuponov države, v kateri so bile skupne naložbe izvedene, razveljavi enaka količina emisijskih kuponov oziroma njim enakovrednih pravic iz drugega odstavka 125. člena tega zakona.

(3) Neposredno in posredno zmanjšanje ali omejevanje emisij toplogrednih plinov v ozračje je določeno s predpisi EU, ki se nanašajo na izognitev dvojnega štetja emisij toplogrednih plinov.

131. člen

(trgovanje z emisijskimi kuponi)

(1) Z emisijskimi kuponi lahko prosto trgujejo vse fizične in pravne osebe.

(2) Šteje se, da je pravni posel iz prejšnjega odstavka veljaven z vpisom v register.

(3) Vpis v register se opravi tako, da se prodajalec in kupec predhodno sporazumeta o količini emisijskih kuponov, ki so predmet pravnega posla, prodajalec pa ustrezno količino emisijskih kuponov prenese na račun kupca skladno s predpisom iz šestega odstavka 132. člena tega zakona.

132. člen

(register emisijskih kuponov)

(1) Za zagotavljanje zanesljivega in pravočasnega evidentiranja stanja in spremljanja trgovanja z emisijskimi kuponi organ v sestavi ministrstva vzpostavi in vodi, register emisijskih kuponov.

(2) Register iz prejšnjega odstavka je standardizirana in informatizirana centralna baza o imetnikih emisijskih kuponov s podatki, določenimi s predpisi EU iz sedmega odstavka 130. člena tega zakona.

(3) Register emisijskih kuponov se vodi po predpisih EU iz prejšnjega odstavka.

(4) Ministrstvo opravlja nadzor nad vodenjem registra emisijskih kuponov.

(5) Podatki iz registra emisijskih kuponov so dostopni javnosti, skladno z zakonom in s predpisi EU iz drugega odstavka tega člena.

(6) Vlada lahko podrobneje predpiše način in pogoje vzpostavitve in vodenja registra ter višino nadomestila za vpis ustrezne količine emisijskih kuponov, ERU oziroma CER v register, odprtje in vodenje računa v njem, skladno s predpisi EU iz drugega odstavka tega člena.

132.a člen

(upravljanje računov Republike Slovenije v registru emisijskih kuponov)

Z računi Republike Slovenije v registru emisijskih kuponov v imenu države upravlja ministrstvo.

133. člen

(monitoring in poročanje)

(1) Upravljavec naprave iz 118. člena tega zakona ali operator zrakoplova mora do 31. oktobra tekočega leta ministrstvu predložiti načrt monitoringa emisij toplogrednih plinov, ki ga bo izvajal v naslednjem koledarskem letu. Načrt mora biti pripravljen v skladu s predpisi EU, ki se nanašajo na monitoring in poročanje o emisijah toplogrednih plinov.

(2) Upravljavec naprave ali operator zrakoplova mora sporočiti ministrstvu tudi vsako nameravano spremembo načrta monitoringa emisij toplogrednih plinov, kar izkazuje s potrdilom o oddani pošiljki.

(3) Ministrstvo v 60 dneh od prejema načrta iz prejšnjih odstavkov izda odločbo, s katero odobri načrt iz prvega odstavka tega člena ali njegovo spremembo iz prejšnjega odstavka, če je načrt pripravljen v skladu s predpisi EU iz prvega odstavka tega člena.

(4) Za spremembo načrta iz prejšnjega odstavka se šteje:

1. sprememba vrste goriva, surovine ali drugih snovi, ki se uporabljajo v napravi in katerih uporaba povzroča emisije toplogrednih plinov, ali
2. sprememba vrste, načina in stopnje zahtevnosti izvajanja monitoringa emisij toplogrednih plinov.

(5) Upravljavca naprave ali operator zrakoplova mora na podlagi odobrenega načrta monitoringa emisij toplogrednih plinov zagotavljati izvajanje monitoringa emisij toplogrednih plinov, ki jih je njegova naprava v posameznem koledarskem letu izpustila v zrak, in pripraviti poročilo o emisijah toplogrednih plinov za preteklo leto, skladno z zahtevami predpisov EU iz prvega odstavka tega člena.

(6) Upravljavca naprave ali operator zrakoplova mora poslati poročilo o emisijah toplogrednih plinov za preteklo leto skupaj s pisnim mnenjem iz tretjega odstavka 134. člena tega zakona najkasneje do 31. marca tekočega leta ministrstvu. Ministrstvo mora zagotoviti, da je poročilo dostopno javnosti skladno s tem zakonom.

(7) Če upravljavec naprave ali operator zrakoplova v roku iz prejšnjega odstavka ministrstvu ne pošlje poročila o emisijah toplogrednih plinov za preteklo leto skupaj s pisnim mnenjem iz tretjega odstavka 134. člena tega zakona ali če je preveritelj iz prvega odstavka 134. člena tega zakona za poročilo izdelal pisno mnenje, s katerim je ugotovil, da se podatki o skupni količini emisije toplogrednih plinov bistveno razlikujejo od podatkov, do katerih je prišel sam, skladno s predpisi EU iz prvega odstavka tega člena, izdelava poročila na podlagi dostopnih podatkov o emisijah toplogrednih plinov za posamezno napravo ali letalsko dejavnost ministrstvo. Stroške izdelave poročila nosi upravljavec naprave ali operator zrakoplova. Ministrstvo na podlagi poročila izda upravljavcu naprave ali operatorju zrakoplova odločbo, v kateri ugotovi količino toplogrednih plinov, ki jo je naprava ali letalska dejavnost v preteklem letu izpustila v zrak in za katero mora upravljavec naprave ali operator zrakoplova predati emisijske kupone. Pritožba zoper odločbo ne zadrži njene izvršitve.

(8) Ministrstvo pošlje odločbo iz prejšnjega odstavka najpozneje do 30. aprila tekočega leta upravljavcu registra.

(9) Minister lahko podrobneje predpiše, kaj se šteje za dokazilo o sposobnosti zagotavljanja monitoringa in poročanja o emisijah toplogrednih plinov iz drugega odstavka 119. člena tega zakona in način izvajanja monitoringa ter poročanja o emisijah, skladno s predpisi EU iz prvega odstavka tega člena.

134. člen

(preverjanje poročila)

(1) Poročilo iz prejšnjega člena preveri oseba iz 134.a člena tega zakona (v nadaljnjem besedilu: preveritelj).

(2) Za namene iz prejšnjega odstavka lahko preveritelj od upravljavca naprave ali operatorja zrakoplova zahteva dokumentacijo, ki jo potrebuje za preverjanje poročila, lahko pa tudi kadarkoli vstopi v poslovne prostore upravljavca naprave ali operatorja zrakoplova ali v napravo, pregleda njeno delovanje, odvzame vzorce in izvede druga dejanja, ki so potrebna za preverjanje poročila.

(3) Preveritelj ugotovi resničnost, pravilnost in natančnost poročila iz prejšnjega člena na podlagi predpisov EU iz prvega odstavka 133. člena tega zakona in meril, ki jih predpiše minister, in o tem za upravljavca naprave ali operatorja zrakoplova pripravi poročilo o opravljenem preverjanju ter izda pisno mnenje.

134.a člen (preveritelj)

(1) Poročilo o emisijah toplogrednih plinov iz 133. člena tega zakona lahko preveri le oseba, ki je vpisana v evidenco preveriteljev.

(2) V evidenco iz prejšnjega odstavka se lahko vpiše pravna oseba ali samostojni podjetnik posameznik, ki izpolnjuje predpisane pogoje in pridobi pooblastilo ministrstva za preverjanje poročila o emisijah toplogrednih plinov (v nadaljnjem besedilu: pooblastilo).

(3) Oseba iz prejšnjega odstavka pridobi pooblastilo, če izpolnjuje naslednje pogoje:

1. mora imeti predpisano akreditacijo in
2. mora imeti zaposleni ali po pogodbi najeti najmanj dve osebi, ki imata potrdilo o usposobljenosti za izvajanje preverjanja.

(4) Preveritelj mora pred začetkom izvajanja dejavnosti in ves čas svojega delovanja imeti zavarovano svojo odgovornost za škodo, ki jo lahko povzroči upravljavcu naprave ali operatorju zrakoplova pri izpolnjevanju njegovih obveznosti predaje emisijskih kuponov v skladu s tem zakonom. Za opredelitev zavarovalne vsote se uporabljajo določbe predpisov o revidiranju, ki urejajo zavarovanje odgovornosti.

(5) Preveritelj mora biti neodvisen od upravljavca naprave ali operatorja zrakoplova, katerega poročilo o emisijah toplogrednih plinov preverja.

(6) Preveritelj ne sme opravljati preverjanja pri upravljavcu naprave ali operatorju zrakoplova, če:

1. ima lastninski delež pri upravljavcu naprave ali operatorju zrakoplova,
2. ima upravljavca naprave ali operator zrakoplova lastninski delež pri preveritelju,
3. je oseba, ki se po predpisih o revidiranju šteje za povezano osebo z upravljavcem naprave ali operatorjem zrakoplova,
4. ima z njim sklenjeno pogodbo o izvajanju monitoringa emisij toplogrednih plinov ali drugega dela, povezanega z emisijo toplogrednih plinov, razen preverjanja poročila o emisijah toplogrednih plinov,
5. osebe, ki so zaposlene ali najete pri upravljavcu naprave ali operatorju zrakoplova, opravljajo kakršnokoli delo za preveritelja,
6. je bil pri upravljavcu naprave ali operatorju zrakoplova vključen v načrtovanje, svetovanje, dobavo, izvedbo ali delovanje naprave ali opravljanje letalske dejavnosti,
7. je povezan z upravljavcem naprave ali operatorjem zrakoplova na drug način in bi zaradi te povezave lahko obstajal dvom v neodvisnost in nepristranskost preveritelja.

(7) Preveritelj mora kot zaupne varovati vse podatke, dejstva in okoliščine, za katere je izvedel pri opravljanju preverjanja.

(8) Družbeniki, delničarji, člani nadzornega sveta, člani uprave ali drugi zaposleni delavci preveritelja ali druge osebe, ki so jim v zvezi z njihovim delom oziroma opravljanjem storitev za preveritelja na kakršenkoli način dostopni zaupni podatki iz prejšnjega odstavka, teh podatkov

ne smejo sporočati tretjim osebam niti jih sami izkoriščati ali omogočiti, da bi jih izkoriščale tretje osebe.

(9) Ministrstvo vodi evidenco preveriteljev, ki je sestavni del registra iz 104. člena tega zakona.

(10) Minister predpiše podrobnejše pogoje, ki jih mora izpolnjevati preveritelj, in vsebino vloge za pridobitev pooblastila.

134.b člen

(odzem pooblastila)

(1) Ministrstvo preveritelju pooblastilo odvzame, če:

1. sam tako zahteva,
2. ne izpolnjuje predpisanih pogojev,
3. je v vlogi za pridobitev pooblastila navedel netočne ali neresnične podatke ali predložil neresnična dokazila,
4. je kršil zahteve o varovanju zaupnih podatkov iz sedmega ali osmega odstavka prejšnjega člena, kar je bilo ugotovljeno s pravnomočno sodbo sodišča, ali
5. je bilo pravnomočno ugotovljeno, da je huje kršil določbe predpisov o preverjanju.

(2) Oseba iz prejšnjega odstavka ne sme opravljati preverjanja poročila o emisijah toplogrednih plinov z dnem dokončnosti odločbe o odvzemu pooblastila, ministrstvo pa jo izbriše iz evidence preveriteljev z dnem pravnomočnosti odločbe o odvzemu pooblastila.

(3) V primeru upravnega spora mora sodišče odločiti v treh mesecih od dneva vložitve tožbe, o pritožbi ali reviziji pa v enem mesecu od dneva vložitve pritožbe oziroma revizije.

(4) Oseba, ki je bila izbrisana iz evidence preveriteljev, ne more biti vanjo ponovno vpisana v obdobju šestih let od dneva izbrisa.

134.c člen

(nadzor ministrstva)

(1) Ministrstvo ima pri izvajanju nadzora pravico kadarkoli samo opraviti izredno naknadno preverjanje poročila o emisijah toplogrednih plinov, ki ga je preveril preveritelj, ali pa za to določi drugega preveritelja.

(2) Če ministrstvo pri izvajanju nadzora ugotovi, da je preveritelj huje kršil predpise o preverjanju, izda o tem odločbo.

(3) Za hujšo kršitev predpisov o preverjanju iz prejšnjega odstavka se šteje, če:

1. preveritelj po lastni krivdi pravočasno ne izdelava poročila o preverjanju in pisnega mnenja, kar je bilo ugotovljeno s pravnomočno sodbo sodišča,
2. preveritelj izdelava pomanjkljivo, napačno ali zavajajoče poročilo o preverjanju ali pisno mnenje,
3. za preveritelja izvaja neposredno preverjanje oseba, ki nima veljavnega potrdila iz 2. točke tretjega odstavka 134.a člena tega zakona, ali
4. preveritelj krši zahtevo o neodvisnosti iz šestega odstavka 134.a člena tega zakona.

(4) Stroške izrednega naknadnega preverjanja poročila o emisijah toplogrednih plinov nosi ministrstvo.

(5) Ne glede na določbo prejšnjega odstavka ima ministrstvo pravico in dolžnost od preveritelja izterjati vračilo stroškov izrednega naknadnega preverjanja poročila o emisijah toplogrednih plinov, če je bilo s pravnomočno odločbo ugotovljena hujša kršitev določb predpisov o preverjanju iz tretjega odstavka tega člena.

134.d člen

(potrdilo o usposobljenosti)

(1) Potrdilo o usposobljenosti iz 2. točke tretjega odstavka 134.a člena tega zakona izda ministrstvo osebi, ki izpolnjuje naslednje pogoje:

1. ima najmanj univerzitetno izobrazbo s področja naravoslovnih ali tehničnih znanosti ali ekonomije,
2. obvlada slovenski in angleški jezik,
3. ima strokovne izkušnje, potrebne za preverjanje poročila o emisijah toplogrednih plinov,
4. ima opravljen preizkus strokovnega znanja, potrebnega za preverjanje poročila o emisijah toplogrednih plinov, in
5. ni bila pravnomočno obsojena za kaznivo dejanje zoper premoženje ali gospodarstvo.

(2) Potrdilo iz prejšnjega odstavka velja tri leta od njegove izdaje. Ministrstvo veljavnost potrdila podaljša za obdobje treh let, če njegov imetnik najkasneje tri mesece pred njegovim iztekom zaprosi za njegovo podaljšanje in predloži potrdilo o ponovnem uspešno opravljenem preizkusu strokovnega znanja in dokazilo iz 5. točke prejšnjega odstavka.

(3) Minister podrobneje predpiše pogoje in vrste dokazil o izpolnjevanju pogojev iz prvega odstavka tega člena.

134.e člen

(preizkus strokovnega znanja)

(1) Strokovno znanje iz 4. točke prvega odstavka prejšnjega člena se preveri s preizkusom strokovnega znanja.

(2) Kandidat za preizkus strokovnega znanja opravlja preizkus strokovnega znanja pred komisijo, ki jo za obdobje treh let imenuje minister. Komisijo sestavljajo najmanj trije člani, ki izmed sebe izvolijo predsednika komisije in njegovega namestnika. Člani komisije so lahko le osebe, ki imajo najmanj univerzitetno izobrazbo in pet let delovnih izkušenj na področju varstva okolja.

(3) Komisija preizkusi strokovno znanje posameznega kandidata in mu izda potrdilo o uspešno opravljenem preizkusu strokovnega znanja, če z večino glasov ugotovi, da je kandidat uspešno opravil preizkus znanja.

(4) Kandidat, ki ni uspešno opravil preizkusa strokovnega znanja, lahko preizkus ponavlja v roku, ki ga določi ministrstvo. Ponovno opravljanje preizkusa znanja ni mogoče pred pretekom enega meseca.

(5) Komisija izda kandidatu potrdilo o uspešno opravljenem preizkusu strokovnega znanja najkasneje v osmih dneh od dneva opravljanja preizkusa strokovnega znanja. Potrdilo velja za obdobje, za katerega je bilo izdano potrdilo iz drugega odstavka prejšnjega člena.

(6) Ministrstvo vodi evidenco o izdanih potrdilih iz drugega odstavka prejšnjega člena, ki je sestavni del registra iz 104. člena tega zakona.

(7) Minister podrobnejše predpiše način preizkusa strokovnega znanja.

135. člen

(predaja emisijskih kuponov in njihova razveljavitev)

(1) Upravljavec naprave mora za vsako napravo iz 118. člena tega zakona ali operator zrakoplova za letalsko dejavnost iz 139.a člena tega zakona do 30. aprila tekočega leta predati emisijske kupone v količini, ki ustreza celotni količini emisije toplogrednih plinov, ugotovljeni na način iz šestega odstavka 133. člena tega zakona ali preverjeni na način iz 134. člena tega zakona. V primeru iz 122.a člena tega zakona mora upravljavec naprave ali operator zrakoplova, ob stečaju pa stečajni upravitelj, najkasneje 120. dan od pravnomočnosti odločbe iz drugega odstavka 121. člena tega zakona ali prvega odstavka 122. člena tega zakona predati emisijske kupone v količini, ki ustreza celotni količini emisije toplogrednih plinov, ki jih je naprava izpustila v ozračje v obdobju iz drugega odstavka 122.a člena tega zakona. Predani emisijski kuponi se razveljavijo skladno s predpisi EU, ki urejajo register emisijskih kuponov.

(2) Ministrstvo na svojih spletnih straneh objavi ime osebe, ki ni predala emisijskih kuponov v skladu z določbami prejšnjega odstavka.

(3) Če ministrstvo pri izrednem naknadnem preverjanju iz prvega odstavka 134.c člena tega zakona ugotovi, da upravljavec naprave ali operator zrakoplova ni predal ustrezne količine emisijskih kuponov, izda odločbo, s katero ugotovi manjkajočo količino emisijskih kuponov, ki jih mora upravljavec naprave ali operator zrakoplova predati v 15 dneh po pravnomočnosti odločbe, ali ugotovi njihov presežek, ki ga upravljavec naprave ali operator zrakoplova lahko uveljavlja do 30. aprila v naslednjem koledarskem letu, tako da preda ustrezno manjšo količino emisijskih kuponov. Pritožba zoper odločbo ne zadrži njene izvršitve.

(4) Imetnik emisijskih kuponov lahko kadarkoli zahteva njihovo razveljavitev, skladno s predpisi EU iz sedmega odstavka 130. člena tega zakona, pri tem pa ni upravičen do nadomestila njihove vrednosti.

(5) Z emisijski kuponi iz rezerve državnega načrta, ki jih ni bilo mogoče podeliti do konca obdobja iz 1. točke četrtega odstavka 126. člena tega zakona, razpolaga Republika Slovenija. Način razpolaganja določi vlada na predlog ministra.

136. člen

(penali)

(1) Upravljavec naprave iz 118. člena tega zakona, pooblaščenec iz 139. člena tega zakona ali operator zrakoplova plača penale v višini 100 evrov, za vsako začeto tono ekvivalenta ogljikovega dioksida, ki jo je naprava ali letalska dejavnost izpustila v ozračje in presega količino emisijskih kuponov, predanih v skladu s prvim odstavkom 135. člena tega zakona.

(2) O višini penalov, ki jih je dolžna plačati oseba iz prejšnjega odstavka, odloči ministrstvo z odločbo.

(3) V primeru, da je plačilo penalov naloženo pooblaščenцу iz 139. člena tega zakona, ta pa jih ne plača in pristojni organ ugotovi, da izvršba ni mogoča, obveznost plačila preide na upravljavca posamezne naprave iz 118. člena tega zakona za njegovo napravo, o čemer ministrstvo izda odločbo.

(4) Ne glede na plačilo penalov, mora oseba iz prvega odstavka tega člena ob naslednji predaji predati tudi vse emisijske kupone, ki bi jih morala predati skladno z določbo 135. člena tega zakona.

137. člen

(veljavnost emisijskih kuponov)

(1) Emisijski kuponi veljajo za emisije v obdobju iz državnega načrta, za katere so bili izdani.

(2) Ministrstvo v štirih mesecih po začetku novega obdobja izda organu, pristojnemu za vodenje registra iz 132. člena tega zakona, nalog, da imetnikom emisijskih kuponov, ki ne veljajo več in niso bili predani ali razveljavljeni skladno s predpisi EU iz sedmega odstavka 130. člena tega zakona, naj jih razveljavi, njihovim imetnikom pa za novo obdobje podeli nove emisijske kupone v količini, ki je enaka razveljavljeni.

139. člen

(združenje upravljalcev naprav)

(1) Upravljavci naprav iz 118. člena tega zakona lahko najkasneje šest mesecev pred začetkom obdobja iz prvega odstavka 126. člena tega zakona zaprosijo ministrstvo, da odobri oblikovanje združenja upravljalcev naprav.

(2) V združenje iz prejšnjega odstavka se lahko združijo upravljavci naprav iz 118. člena tega zakona, v katerih poteka enaka dejavnost.

(3) Upravljavci iz prejšnjega odstavka morajo imenovati svojo pooblaščenko ali svojega pooblaščenca (v nadaljnjem besedilu: pooblaščenec), ki:

1. je imetnik celotne količine emisijskih kuponov, ki so podeljene vsem napravam združenja,
2. je odgovoren za predajo celotne količine emisijskih kuponov, ki ustreza celotni količini emisij toplogrednih plinov iz vseh naprav združenja in
3. ne sme trgovati z emisijskimi kuponi, če niso izpolnjene zahteve iz 134. člena tega zakona, ki se nanašajo na preverjanje.

(4) Upravljavci naprav morajo v prošnji za odobritev združenja iz prvega odstavka tega člena navesti seznam naprav, za katere imenujejo pooblaščenca iz prejšnjega odstavka, in obdobje, za katerega nameravajo oblikovati združenje, ter podatke o pooblaščenцу.

(5) Ministrstvo pošlje prošnjo iz prvega odstavka tega člena pristojnemu organu EU in odobri oblikovanje združenja upravljalcev naprav v primeru, če se pristojni organ EU v roku treh mesecev od zaprosila s tem strinja.

139.a člen

(obveznosti operatorja zrakoplova)

(1) Operator zrakoplova, ki mu je Republika Slovenija odobrila operativno licenco v skladu z Uredbo (ES) št. 1008/2008 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 24. septembra 2008 o skupnih pravilih za opravljanje zračnih prevozov v Skupnosti (prenovitev) (UL L št. 293 z dne 31. 10. 2008, stran 3) oziroma je pripisan Republiki Sloveniji kot državi članici upravljavki, in opravlja določeno vrsto letalske dejavnosti, mora izvajati monitoring in poročati o emisijah toplogrednih plinov v skladu z določbami 133. člena tega zakona ter predati ustrezno količino emisijskih kuponov v skladu z določbami 135. člena tega zakona.

(2) Operator zrakoplova iz prejšnjega odstavka, ki je na seznamu pristojnega organa EU o operatorjih zrakoplova in državah članicah upravljavkah uvrščen k Republiki Sloveniji, mora ministrstvu v 21 dneh od objave seznama poslati zahtevo, da to ugotovi, ali zanj veljajo obveznosti iz prejšnjega odstavka, kar izkazuje s potrdilom o oddani pošiljki .

(3) Če ministrstvo na podlagi podatkov javnega podjetja Kontrola zračnega prometa Slovenije, d.o.o. ugotovi, da operator zrakoplova opravlja določene vrste dejavnosti, ga pozove, da v 21 dneh predloži načrt monitoringa emisij toplogrednih plinov v slovenskem ali angleškem jeziku.

(4) Če ministrstvo v 60 dneh od prejema zahteve iz drugega odstavka tega člena operatorja zrakoplova ne pozove k predložitvi načrta monitoringa, se šteje, da operator zrakoplova nima obveznosti iz prvega odstavka tega člena.

(5) Ministrstvo izda na podlagi tretjega odstavka 133. člena tega zakona odločbo, ki vsebuje tudi obveznost operatorja zrakoplova, da v štirih mesecih po zaključku koledarskega leta organu, pristojnemu za vodenje registra emisijskih kuponov, preda emisijske kupone v skladu s prvim odstavkom 135. člena tega zakona.

(6) Vlada v predpisu iz četrtega odstavka 118. člena tega zakona določi vrste letalskih dejavnosti iz prvega odstavka tega člena.

139.d

člen

(posebna rezerva emisijskih kuponov za operatorje zrakoplova)

(1) Operator zrakoplova ima za obdobje od leta 2013 do 2020 in za vsako nadaljnje obdobje pravico pridobiti brezplačne emisijske kupone iz posebne rezerve za operatorje zrakoplova, ki je določena s predpisom EU iz prvega odstavka prejšnjega člena, če:

1. začne izvajati določene vrste letalskih dejavnosti v obdobju, ki se začne 24 mesecev pred začetkom obdobja, za katero so bili predloženi podatki o tonskih kilometrih iz tretjega odstavka 139.b člena tega zakona, ali
2. podatki o tonskih kilometrih izkazujejo njihovo povečanje v povprečju za več kakor 18 odstotkov na letni ravni med letom, za katero so bili predloženi podatki o tonskih kilometrih iz tretjega odstavka 139.b člena tega zakona, in drugim zaporednim koledarskim letom obdobja, v katerem je zaprosil za emisijske kupone v skladu z določbami 139.b člena tega zakona.

(2) Operator zrakoplova lahko uveljavlja pravico iz prejšnjega odstavka, če dejavnost iz 1. točke prejšnjega odstavka ali dodatna dejavnost iz 2. točke prejšnjega odstavka ne pomeni v celoti ali delno nadaljevanja letalske dejavnosti, ki jo je pred tem opravljal drug operator zrakoplova.

(3) Operator zrakoplova zaprosi za emisijske kupone z vlogo, ki vsebuje:

1. osebno ime in naslov stalnega ali začasnega prebivališča ali firmo in sedež osebe, ki je operator zrakoplova,

2. poročilo in pisno mnenje iz šestega odstavka 133. člena tega zakona, ki vsebuje podatke o tonskih kilometrih za določene letalske dejavnosti, izvedenih v drugem zaporednem koledarskem letu obdobja, na katero se vloga nanaša, in
3. dokazila o izpolnjevanju pogojev iz 1. ali 2. točke prvega odstavka tega člena in prejšnjega odstavka.

(4) V primeru iz 2. točke prvega odstavka tega člena mora vloga, poleg podatkov in dokazil iz prejšnjega odstavka, vsebovati še podatke o:

1. odstotku zvišanja tonskih kilometrov med letom spremljanja in drugim zaporednim koledarskim letom obdobja, kakor so bili navedeni v vlogi iz petega odstavka 139.b člena tega zakona,
2. absolutnem povečanju tonskih kilometrov med letom spremljanja in drugim zaporednim koledarskim letom obdobja, kakor so bili navedeni v vlogi iz petega odstavka 139.b člena tega zakona, in
3. absolutnem povečanju tonskih kilometrov med letom spremljanja in drugim zaporednim koledarskim letom obdobja, ki presega odstotek iz 2. točke prvega odstavka tega člena, kakor so bili navedeni v vlogi iz petega odstavka 139.b člena tega zakona.

(5) Operator zrakoplova mora vlogo iz tretjega odstavka tega člena vložiti na ministrstvo najpozneje do 30. junija tretjega leta obdobja od leta 2013 do 2020 in vsakega nadaljnega obdobja, na katero se vloga nanaša.

(6) Ministrstvo vloge iz prejšnjega odstavka pošlje pristojnemu organu EU najpozneje v šestih mesecih od izteka roka za vložitev vlog iz prejšnjega odstavka.

139.e člen

(razdelitev emisijskih kuponov iz posebne rezerve)

(1) Ministrstvo v treh mesecih od odločitve pristojnega organa EU, s katero ta odloči o referenčnem merilu za razdelitev brezplačnih emisijskih kuponov iz posebne rezerve operatorjem zrakoplova, za vsakega operatorja zrakoplova, katerega vloga je bila poslana pristojnemu organu EU, izračuna skupno količino brezplačno razdeljenih emisijskih kuponov iz posebne rezerve za operatorje zrakoplova, tako da se referenčno merilo pomnoži:

1. za operatorja iz 1. točke prvega odstavka prejšnjega člena s tonskimi kilometri, navedenimi v vlogi, ki je bila poslana pristojnemu organu EU,
2. za operatorja iz 2. točke prvega odstavka prejšnjega člena z absolutnim povečanjem tonskih kilometrov, ki presegajo 18 odstotkov in so bili vključeni v vlogo, predloženo pristojnemu organu EU.

(2) Ministrstvo izračuna za vsakega operatorja zrakoplova tudi količino emisijskih kuponov za posamezno leto, tako da skupno količino iz prejšnjega odstavka deli s polnim številom let v posameznem obdobju.

(3) Zaradi uporabe referenčnega merila iz prvega odstavka tega člena letna razdelitev emisijskih kuponov na tonski kilometer ne sme biti večja od njihove letne razdelitve na podlagi prvega odstavka 139.c člena tega zakona.

(4) Operatorju zrakoplova se zaradi razlogov iz 2. točke prvega odstavka tega člena ne more razdeliti več kakor en milijon emisijskih kuponov.

(5) Ministrstvo razdeli emisijske kupone, izračunane na podlagi prvega in drugega odstavka tega člena, z odločbo. Pritožba zoper odločbo ne zadrži izvršitve.

(6) Ministrstvo na svetovnem spletu objavi seznam operatorjev zrakoplovov in pripadajočo količino podeljenih emisijskih kuponov iz posebne rezerve za operatorje zrakoplovov.

(7) Emisijski kuponi iz posebne rezerve za operatorje zrakoplovov, ki niso bili podeljeni brezplačno, se prodajo na dražbi v skladu z določbo 126.c člena tega zakona.

139.f člen

(prepoved opravljanja letov)

(1) Ministrstvo pisno pozove pristojni organ EU, da sprejme odločitev o uvedbi prepovedi opravljanja letov operatorju zrakoplova, ki:

1. v roku iz tretjega odstavka 139.a člena tega zakona ne predloži načrta monitoringa emisij toplogrednih plinov ali
2. v roku iz šestega odstavka 133. člena tega zakona ne pošlje poročila o emisiji toplogrednih plinov in pisnega mnenja ali
3. ne plača penalov v skladu z določbami 136. člena tega zakona.

(2) Poziv iz prejšnjega odstavka mora vsebovati:

1. dokaze, da operator zrakoplova ni predložil načrta iz 1. točke prejšnjega odstavka, poročila s pisnim mnenjem iz 2. točke prejšnjega odstavka ali da ni plačal penalov iz 3. točke prejšnjega odstavka,
2. podrobnosti o ukrepih, ki so bili izvedeni zoper operatorja zrakoplova,
3. utemeljitev za uvedbo prepovedi opravljanja letov v EU ter
4. predlog obsega prepovedi opravljanja letov v EU in pogoje, pod katerimi prepoved velja.

(3) Pristojni organ EU obvesti operatorja zrakoplova o osnovnih dejstvih in razlogih, zaradi katerih je ministrstvo predlagalo prepoved opravljanja letov.

(4) Operator zrakoplova ima pravico v desetih delovnih dneh od prejema obvestila iz prejšnjega odstavka pristojnemu organu EU pisno predložiti svoje pripombe glede poziva iz prvega odstavka tega člena.

(5) Če pristojni organ EU sprejme odločitev o uvedbi prepovedi opravljanja letov, jo izvrši ministrstvo, pristojno za promet, v skladu z zakonom.

(6) Ministrstvo, pristojno za promet, obvesti pristojni organ EU o vseh ukrepih, ki so bili sprejeti za izvršitev odločitve o uvedbi prepovedi opravljanja letov.

140. člen

(skupna naložba)

(1) Država za zmanjšanje obremenjevanja okolja s toplogrednimi plini na stroškovno najučinkovitejši način omogoča tudi izvajanje skupne naložbe.

(2) Skupno naložbo lahko izvede pravna ali fizična oseba zunaj območja Republike Slovenije le v državi, ki izpolnjuje zahteve Kjotskega protokola in sklepov njegovega pristojnega organa.

Skupna naložba mora biti odobrena skladno z določbami Kjotskega protokola, s sklepi njegovega pristojnega organa in tega zakona.

(3) Pristojni organ za odobritev skupne naložbe je v Republiki Sloveniji ministrstvo.

(4) Ministrstvo objavi sklepe pristojnega organa Kjotskega protokola iz drugega odstavka tega člena na svojih spletnih straneh.

(5) Vlada s predpisom določi vrste projektnih dejavnosti in merila za presojo projektne dejavnosti, ki se štejejo za skupne naložbe.

148. člen

(obvezne državne gospodarske javne službe varstva okolja)

(1) Obvezne državne gospodarske javne službe varstva okolja so:

1. ravnanje z radioaktivnimi odpadki in njihovo odlaganje,
2. sežiganje komunalnih odpadkov,
3. ravnanje z živalskimi odpadki, ki so po predpisih na področju veterinarstva stranski živalski proizvodi kategorije 1 in 2,
4. zbiranje, predelava ali odstranjevanje določenih vrst drugih odpadkov,
5. izvajanje meritev, pregledovanje in čiščenje kurilnih naprav, dimnih vodov in zračnikov zaradi varstva okolja in učinkovite rabe energije, varstva človekovega zdravja in varstva pred požarom.

(2) Izvajalci gospodarske javne službe iz 5. točke prejšnjega odstavka imajo zaradi izvajanja svojih nalog pravico dostopa do kurilne naprave, dimnih vodov in prezračevalnih naprav v poslovnem ali drugem prostoru.

(3) Vlada podrobneje predpiše dejavnosti iz prvega odstavka tega člena in določi način opravljanja obvezne gospodarske javne službe skladno z zakonom.

(4) Objekti in naprave, potrebne za izvajanje javnih služb iz prvega odstavka tega člena, so infrastruktura državnega pomena.

(5) Vlada podrobneje predpiše oskrbovalne standarde ter tehnične, vzdrževalne, organizacijske in druge ukrepe ter normative za opravljanje javnih služb iz prvega odstavka tega člena.

(6) Država zagotovi izvajanje javnih služb iz prvega odstavka tega člena skladno s predpisi, ki urejajo gospodarske javne službe.

(7) Izvajalec gospodarske javne službe iz prvega odstavka tega člena mora zagotoviti hitro in učinkovito obravnavo pritožb uporabnikov njegovih storitev, ki menijo, da pri izvajanju teh storitev ne ravna v skladu s predpisi oziroma pravili stroke. Če uporabnik z odzivom izvajalca ni zadovoljen ali če takega odziva ne dobi v predpisanem roku, lahko zahteva od ministrstva, da odloči o zadevi. Če ministrstvo ugotovi, da izvajalec javne službe pri izvajanju storitev javne službe ni ravnal v skladu s predpisi oziroma pravili stroke, mu z odločbo naloži ravnanje skladno s predpisi ali pravili stroke pri izvajanju teh storitev, kar lahko vključuje tudi ponovno izvedbo storitev oziroma odpravo njihovih pomanjkljivosti na lastne stroške v določenem roku. Pri odločanju o zahtevi uporabnika lahko ministrstvo izvede tudi strokovni nadzor.

(8) Strokovni nadzor nad izvajalci gospodarske javne službe iz prvega odstavka tega člena obsega nadzor nad tem, ali izvajalci javne službe pri njenem izvajanju ravnajo v skladu s predpisi oziroma pravili stroke. Strokovni nadzor izvaja ministrstvo v upravnem postopku.

(9) Pri izvajanju strokovnega nadzora imajo uradne osebe ministrstva pravico:

1. pregledati prostore, objekte, postroje, naprave, delovna sredstva, napeljave, predmete, blago, snovi, poslovne knjige, pogodbe, listine in druge dokumente ter poslovanje in dokumentacijo izvajalca javne službe in zahtevati izdelavo pisne oblike dokumentacije, ki mora verodostojno potrjevati elektronsko obliko, če se hrani v elektronski obliki,
2. ugotavljati način izvajanja storitev javne službe pri izvajalcu javne službe, s soglasjem uporabnika pa tudi pri uporabniku,
3. brezplačno vzeti vzorce materialov in opreme za potrebe preiskav,
4. fotografirati ali posneti na drug nosilec vizualnih podatkov prostore, objekte, postroje, napeljave in druge predmete izvajalca javne službe, s soglasjem uporabnika pa tudi pri uporabniku, ter jih pozneje reproducirati,
5. opraviti druga dejanja, ki so v skladu z namenom strokovnega nadzora.

(10) V postopku strokovnega nadzora lahko ministrstvo z odločbo naloži izvajalcu javne službe določen način opravljanja storitev javne službe skladno s predpisi oziroma pravili stroke ali mu prepove določeno ravnanje pri izvajanju teh storitev, ki ni skladno s predpisi oziroma pravili stroke.

(11) Če se gospodarska javna služba iz prvega odstavka tega člena izvaja s podelitvijo koncesije, vlada odvzame koncesijo z odločbo, če koncesionar ne ravna v skladu z izvršljivimi odločbami državnih organov, organov lokalnih skupnosti ali nosilcev javnih pooblastil, ali če pri izvajanju javne službe tako krši predpise oziroma pravila stroke, da od njega ni več mogoče pričakovati pravilnega in kvalitetnega izvajanja javne službe.

(12) Vlada podrobneje predpiše razloge za odvzem koncesije iz prejšnjega odstavka.

152. člen (opredelitev)

(1) Status nevladne organizacije, ki na področju varstva okolja v Republiki Sloveniji deluje v javnem interesu (v nadaljnjem besedilu: nevladna organizacija), lahko pridobi društvo, ustanova ali zavod, če njegov ustanovitelj ni država, občina, druga oseba javnega prava ali politična stranka, in:

1. ima zadostno število članov, če gre za društvo, ali zaposlenih, če gre za zavod, ali zadosti premoženja, če gre za ustanovo,
2. je ustanovljen zaradi delovanja na področju varstva okolja,
3. je neodvisen od organov oblasti in političnih strank,
4. aktivno deluje na področju varstva okolja najmanj pet let in
5. deluje na območju vse države, poleg tega pa še na območju najmanj petih držav članic, če gre za nevladno organizacijo s sedežem zunaj Republike Slovenije.

(2) Minister predpiše podrobnejše pogoje, ki jih mora izpolnjevati oseba iz prejšnjega odstavka, in merila za ugotavljanje njihovega izpolnjevanja.

156. člen (inšpekcijski nadzor)

(1) Nadzor nad izvajanjem določb tega zakona in na njegovi podlagi izdanih predpisov opravlja inšpekcija, pristojna za varstvo okolja.

(2) Poleg inšpekcije iz prejšnjega odstavka opravljajo nadzor nad izvajanjem predpisov, izdanih na podlagi 17., 18., 19., 20. in 148. člena tega zakona, tudi inšpekcije, pristojne za ohranjanje narave, rudarstvo, kemikalije, kmetijstvo, prehrano, gozdarstvo, lovstvo in ribištvo, veterino, varstvo pred naravnimi in drugimi nesrečami, trg in zdravje, v okviru teh predpisov in vsaka v skladu s svojimi pristojnostmi.

(3) Nadzor iz prejšnjih odstavkov obsega zlasti nadzor nad:

1. posegi v okolje, obremenjevanjem okolja in povzročitelji obremenitev, vključno z nadzorom nad skladnostjo delovanja naprave ali obrata z okoljevarstvenim dovoljenjem ali dovoljenjem za izpuščanje toplogrednih plinov,
2. stanjem kakovosti okolja in odpadki,
3. rabo naravnih dobrin glede izpolnjevanja okoljevarstvenih pogojev,
4. izvajanjem obveznih gospodarskih javnih služb varstva okolja in
5. izvajanjem predpisanih ali odrejenih ukrepov varstva okolja.

(4) Inšpekcijski nadzor nad obratovanjem obratov iz 18. člena tega zakona opravi inšpekcija v skladu s programom nadzora, ki ga sprejme za obdobje treh let in v okviru katerega mora vsaj enkrat letno izvesti pregled vseh obratov večjega tveganja za okolje. Obrat večjega tveganja za okolje je obrat, določen s predpisom iz tretjega odstavka 18. člena tega zakona.

(5) Naloge inšpekcijskega nadzora po tem zakonu opravljajo inšpektorice ali inšpektorji (v nadaljnjem besedilu: inšpektorji) skladno s tem zakonom in z zakonom, ki ureja inšpekcijski nadzor.

157. člen

(drugi ukrepi inšpektorjev)

(1) Če inšpektor pri opravljanju nalog inšpekcijskega nadzora ugotovi, da je kršen zakon, drug predpis ali da naprava ali obrat ne delujeta v okviru dovoljenja, izdanega na podlagi tega zakona, ima pravico in dolžnost:

1. odrediti, da se nepravilnosti, ki jih ugotovi, odpravijo v roku, ki ga določi,
2. odrediti izvedbo ukrepov za odpravo virov čezmerne obremenitve v roku, ki ga določi,
3. odrediti omejitve oziroma prilagoditev delovanja naprave do predpisanih mejnih vrednosti ali pravil ravnanja,
4. odrediti izvedbo kontrolnega monitoringa,
5. predlagati pristojnemu ministrstvu odvzem okoljevarstvenega dovoljenja,
6. prepovedati izvajanje dejavnosti ali obratovanje naprave ali obrata, če deluje brez okoljevarstvenega dovoljenja ali dovoljenja za izpuščanje toplogrednih plinov, kadar je to predpisano,
7. odrediti prepoved izvajanja posega v okolje, za katerega ni bilo pridobljeno okoljevarstveno soglasje, pa za izvedbo posega ni potrebna gradnja po predpisih o graditvi objektov ali pridobitev drugega predpisanega dovoljenja.

(2) Če povzročitelj obremenitve ne ravna v skladu z ukrepi iz 1., 2. in 3. točke prejšnjega odstavka tega člena, pristojni inšpektor začasno ali trajno prepove:

1. obratovanje naprave ali obrata,
2. opravljanje dejavnosti,

3. uporabo nevarne snovi,
4. izvajanje tehnološkega postopka ali
5. uporabo naprave, prometnega sredstva ali izdelka in njegovo dajanje na trg.

(3) Inšpektor lahko odredi izvedbo kontrolnega monitoringa v obsegu, času, roku in na kraju, ki ga sam določi, ne da bi predhodno obvestil osebo, ki je dolžna zagotavljati obratovalni monitoring. V primeru ugotovitve nepravilnosti nosi stroške kontrolnega monitoringa upravljavec naprave, pri katerem so bile nepravilnosti ugotovljene.

(4) Inšpektor, pristojen za trg, lahko pri nadzoru predpisov, izdanih na podlagi 19. člena tega zakona, odredi tudi prepoved dajanja izdelkov na trg.

161. člen (prekrški)

(1) Z globo od 75.000 do 125.000 eurov se kaznuje za prekršek pravna oseba, če:

1. nima okoljevarstvenega dovoljenja za predelovanje ali odstranjevanje odpadkov (drugi odstavek 20. člena),
2. zbira ali prevaža ali posreduje pri zagotavljanju predelave ali odstranjevanja odpadkov, pa ni vpisana v evidenco oseb iz četrtega odstavka 104. člena tega zakona (tretji odstavek 20. člena),
3. nima okoljevarstvenega dovoljenja za obratovanje naprave iz 68. člena tega zakona ali naprava obratuje v nasprotju z okoljevarstvenim dovoljenjem (prvi odstavek 68. člena in prvi odstavek 74. člena),
4. izvaja poseg brez okoljevarstvenega soglasja ali v nasprotju z njim (prvi odstavek 63. člena),
5. nima okoljevarstvenega dovoljenja za obratovanje naprave iz 82. člena tega zakona ali naprava obratuje v nasprotju z okoljevarstvenim dovoljenjem (prvi odstavek 82. člena in tretji odstavek 84. člena),
6. nima okoljevarstvenega dovoljenja za obratovanje obrata iz 86. člena tega zakona ali obrat obratuje v nasprotju z okoljevarstvenim dovoljenjem (prvi odstavek 86. in drugi odstavek 89. člena),
7. za obratovanje naprave, v kateri se izvaja dejavnost, ki povzroča emisijo toplogrednih plinov, ni pridobila dovoljenja za njihovo izpuščanje (prvi odstavek 118. člena),
8. če v predpisanem roku ne pošlje zahteve oziroma ne predloži načrt monitoringa emisij toplogrednih plinov (drugi in tretji odstavek 139.a člena).

(2) Z globo od 50.000 do 75.000 eurov se za prekršek iz prejšnjega odstavka kaznuje samostojni podjetnik posameznik ali posameznik, ki samostojno opravlja dejavnost.

(3) Z globo od 3.500 do 4.100 eurov se za prekršek iz prvega odstavka tega člena kaznuje tudi odgovorna oseba pravne osebe ali odgovorna oseba samostojnega podjetnika posameznika ali odgovorna oseba posameznika, ki samostojno opravlja dejavnost, ali odgovorna oseba občine.

(4) Če stori prekršek iz prvega odstavka tega člena, katerega posledica je večja okoljska škoda skladno z določbami tega zakona ali ker je bil storjen z naklepom ali namenom koristiljubnosti, se kaznuje:

1. pravna oseba z globo od 225.000 do 375.000 eurov,
2. samostojni podjetnik posameznik ali posameznik, ki samostojno opravlja dejavnost, z globo od 150.000 do 225.000 eurov in

3. odgovorna oseba pravne osebe ali odgovorna oseba samostojnega podjetnika posameznika ali odgovorna oseba posameznika, ki samostojno opravlja dejavnost, ali odgovorna oseba občine z globo od 10.500 do 12.300 eurov.

162. člen
(prekrški)

(1) Z globo 40.000 do 75.000 eurov se kaznuje za prekršek pravna oseba, če:

1. uporablja za svoj proizvod znak za okolje, ki mu ni podeljen, ali ga uporablja v nasprotju s predpisanimi in določenimi pogoji, ali označi proizvod z znakom, ki je tako podoben znaku za okolje, da bi lahko ustvaril zmedo na trgu ali zavedel potrošnike (sedmi in osmi odstavek 31. člena),
2. se sklicuje na registracijo svoje organizacije v sistemu EMAS ali uporablja znak EMAS, ne da bi bil vključen v ta sistem skladno s predpisi, ali uporablja znak, ki je tako podoben znaku EMAS, da bi lahko ustvaril zmedo na trgu ali zavedel potrošnike (deseti odstavek 32. člena),
3. začne z obratovanjem naprave iz drugega odstavka 69. člena tega zakona, pa o tem ne obvesti ministrstva in pristojne inšpekcije (tretji odstavek 76. člena),
4. ne obvesti ministrstva in izvede spremembo v obratovanju naprave iz 68. člena tega zakona (prvi odstavek 77. člena),
5. ne obvesti ministrstva o nameri dokončnega prenehanja obratovanja naprave iz 68. člena tega zakona (prvi odstavek 81. člena),
6. ne obvesti ministrstva o izpolnjenosti zahtev iz okoljevarstvenega dovoljenja, ki se nanašajo na ukrepe po prenehanju obratovanja naprave ob likvidaciji upravljavca ali začetku stečajnega postopka (drugi odstavek 81. člena),
7. ne obvesti ministrstva in pristojnega inšpektorata o začetku obratovanja naprave iz 82. člena (prvi odstavek 85. člena),
8. ne obvesti ministrstva in izvede spremembo v obratovanju naprave iz 82. člena tega zakona (drugi odstavek 85. člena),
9. ne obvesti ministrstva o dokončnem prenehanju obratovanja naprave iz 82. člena tega zakona ali prenehanju upravljavca (tretji odstavek 85. člena),
10. ravna v nasprotju s prvim odstavkom 90. člena,
11. ne obvesti ministrstva in pristojne inšpekcije o začetku obratovanja obrata iz 86. člena (prvi odstavek 91. člena),
12. ne obvesti ministrstva o dokončnem prenehanju obratovanja obrata iz 86. člena tega zakona ali prenehanju upravljavca (drugi odstavek 91. člena),
13. ne obvesti ministrstva o neposredni nevarnosti za nastanek okoljske škode in ne izvede vseh potrebnih ukrepov za njeno preprečitev (prvi odstavek 110.d člena),
14. ne obvesti ministrstva o nastanku okoljske škode in ne izvede vseh potrebnih ukrepov za njeno omejitev (prvi odstavek 110.e člena),
15. ravna v nasprotju s 120. členom,
16. ne obvesti ministrstva o prenehanju obratovanja naprave iz 118. člena tega zakona ali upravljavca (prvi odstavek 121. člena),
17. do roka ne pošlje načrta monitoringa emisij toplogrednih plinov ali ne sporoči nameravane spremembe načrta monitoringa emisij toplogrednih plinov in ga izvaja (prvi in drugi odstavek 133. člena);
18. če ne zagotavlja monitoringa emisij toplogrednih plinov in do predpisanega roka ne pošlje poročila o emisijah toplogrednih plinov s pisnim mnenjem (četrti in peti odstavek 133. člena),
19. če kljub dokončni odločbi o odvzemu pooblastila opravlja preverjanje poročila o emisijah toplogrednih plinov (drugi odstavek 134.b člena) ali

20. trguje z emisijskimi kuponi v nasprotju s 138. členom.

(2) Z globo 30.000 do 50.000 eurov se kaznuje za prekršek iz prejšnjega odstavka samostojni podjetnik posameznik ali posameznik, ki samostojno opravlja dejavnost.

(3) Z globo od 2.000 do 3.500 eurov se za prekršek iz prvega odstavka tega člena kaznuje tudi odgovorna oseba pravne osebe ali odgovorna oseba samostojnega podjetnika posameznika ali odgovorna oseba posameznika, ki samostojno opravlja dejavnost, ali odgovorna oseba občine.

162.a člen
(prekrški)

(1) Z globo od 20.000 do 40.000 eurov se kaznuje za prekršek pravna oseba, če:

1. kot povzročitelj večje nesreče ne izvede vseh predpisanih ukrepov iz 28. člena,
2. v delovnem ali pogodbenem razmerju nima najmanj enega pooblaščenca za varstvo okolja (prvi odstavek 30. člena),
3. povzroči začasno ali občasno čezmerno obremenitev okolja, pa za to ni pridobil dovoljenja ministrstva ali pristojnega občinskega organa (prvi in drugi odstavek 94. člena),
4. ne zagotavlja obratovalnega monitoringa ali ne dovoli vstopa v poslovne ali druge prostore ali ne sporoča podatkov obratovalnega monitoringa ministrstvu ali občini skladno s predpisi (prvi, tretji in četrti odstavek 101. člena) ali
5. kot izvajalec obratovalnega monitoringa krši metodologijo izvajanja obratovalnega monitoringa in način ter obliko poročanja podatkov, ki ju predpiše minister (peti odstavek 101. člena).

(2) Z globo 10.000 do 20.000 eurov se kaznuje za prekršek iz prejšnjega odstavka samostojni podjetnik posameznik ali posameznik, ki samostojno opravlja dejavnost.

(3) Z globo 1.500 do 2.000 eurov se kaznuje za prekršek iz prvega odstavka tega člena tudi odgovorna oseba pravne osebe ali odgovorna oseba samostojnega podjetnika posameznika ali odgovorna oseba posameznika, ki samostojno opravlja dejavnost, ali odgovorna oseba občine.

162.b
(prekrški)

člen

(1) Z globo od 10.000 do 20.000 eurov se kaznuje za prekršek pravna oseba, če:

1. kot povzročitelj okoljske nesreče nemudoma ne obvesti o njej organa, pristojnega za obveščanje (prvi odstavek 27. člena),
2. njen pooblaščenec za varstvo okolja ne izpolnjuje predpisanih pogojev (četrti odstavek 30. člena),
3. ne obvesti ministrstva o imenovanju pooblaščenca za varstvo okolja, spremembah njegovih nalog in pooblastil ali njegovi razrešitvi (peti odstavek 30. člena),
4. kot lastnik ali drug posestnik zemljišča ravna v nasprotju s prvim odstavkom 100. člena,
5. ne omogoči izvajalcu gospodarske javne službe dostopa do kurilne naprave, dimnih vodov ali prezračevalnih naprav (drugi odstavek 148. člena) ali
6. ne izvrši odrejenih inšpekcijskih ukrepov ali ravna v nasprotju z njimi (157. člen tega zakona).

(2) Z globo od 5.000 do 10.000 eurov se kaznuje za prekršek iz prejšnjega odstavka samostojni podjetnik posameznik ali posameznik, ki samostojno opravlja dejavnost.

(3) Z globo od 1.000 do 1.500 eurov se kaznuje za prekršek iz prvega odstavka tega člena tudi odgovorna oseba pravne osebe ali odgovorna oseba samostojnega podjetnika posameznika ali odgovorna oseba posameznika, ki samostojno opravlja dejavnost, ali odgovorna oseba občine.

(4) Z globo 200 eurov se kaznuje za prekršek posameznik, če stori dejanje iz 4., 5. in 6. točke prvega odstavka tega člena.

V. RAZLOGI ZA OBRAVNAVO ZAKONA PO SKRAJŠANEM POSTOPKU

Predlagane spremembe in dopolnitve veljavnega zakona večinoma vsebujejo določbe, ki so potrebne zaradi dokončanja prenosa zahtev Direktive 2009/29/ES (rok za prenos je 31. december 2012), nekaterih določb Direktive 2010/75/ES (rok za prenos je 7. januar 2013) in dela Direktive 2009/31/ES (rok za prenos je 25. junij 2011).

Prenos temeljnih zahtev Direktive 2009/29/ES in vzpostavitev sistema trgovanja s pravicami do emisije toplogrednih plinov v Skupnosti od leta 2013 sta bila že izvedena z uveljavitvijo ZVO-1C. Dokončanje prenosa zahteva prilagoditev veljavne ureditve, zlasti zaradi opustitve nekaterih institutov, ki jih Direktiva 2009/29/ES od leta 2013 ne vsebuje več (državni načrt razdelitve emisijskih kuponov), ali pa so bili po uveljavitvi ZVO-1C harmonizirani na ravni EU kot pravni akti EU, ki veljajo v državah članicah neposredno (npr. preverjanje poročil o emisijah toplogrednih plinov, brezplačna razdelitev pravic do emisije, dražba, register Unije itd.). Ta prilagoditev pa zahteva obširnejšo nomotehnično uskladitev zakona, zaradi česar je povečan obseg členov veljavnega zakona, za katere je predlagana sprememba, pri čemer pa spremembe niso vsebinske.

Prav tako je v slovenski pravni red že vključena večina zahtev direktiv, ki jih vsebuje Direktiva 2010/75/ES. Vendar pa nekatere nove zahteve direktive (zaključki o BAT, izhodiščno poročilo, inšpekcijski pregled) in nekatere podrobnejše ureditve (sprememba dovoljenja in prenehanje obratovanja naprave) zahtevajo vsebinsko sicer manjše spremembe veljavne ureditve, a tudi v tem primeru obsežnejšo nomotehnično prilagoditev poglavja zakona, ki ureja pridobivanje okoljevarstvenih dovoljenj.

Tudi Direktiva 2009/31/ES je v slovenski pravni red že prenesena, razen poglavij, ki se nanašajo na geološko shranjevanje ogljikovega dioksida. Prenos teh poglavij je bil vključen v Predlog zakona o spremembah in dopolnitvah Zakona o rudarstvu, za katerega pa je Državni zbor Republike Slovenije sprejel sklep, da ni primeren za nadaljnjo obravnavo. V izogib nadaljevanju postopka kršitve prava EU zaradi neprenosa, je bilo treba ta del direktive vključiti v predlagani zakon.

Tudi večina drugih predlaganih sprememb in dopolnitev veljavnega zakona je potrebnih zaradi izpolnitve zahtev Komisije v odprtih upravnih postopkih zoper Republiko Slovenijo in zlasti zaradi izvršitve sodbe Sodišča v zadevi C-49/10, kjer je ob neizpolnitvi zahtev mogoče pričakovati denarno kazen.

Sprejem predlaganega zakona po skrajšanem postopku bo prispeval k temu, da Komisija postopkov proti Republikli Sloveniji ne bo stopnjevala.

VI. PRILOGE

- Osnutek Uredbe o posegih v okolje, za katere je treba izvesti presojo vplivov na okolje

- Osnutek Uredbe o vrsti dejavnosti in naprav, ki lahko povzročajo onesnaževanje okolja večjega obsega